

Dün İstiklal, bugün Ağır Ceza!

“İstiklal Mahkemeleri”nin yaratacağı korku dağları arasında, Kemalistlerin toplum mühendisliği (imha, inkâr, asimilasyon) marifetiyle yeni Türk ulusu inşa edilecekti. Bu

uğurda ülke, adaletin mumla arandığı, zulmün kol gezdiği bir açık hapishaneye dönüştürülecekti. (Günümüz açısından ne kadar tanıdık değil mi?)

Sayfa 16

19 Aralık'ta Ümraniye'de direniş -2-

Her Ümraniye 19 Aralık anımsadığımda bir de onları; Ahmet İbili, Ercan Polat, Umut Gedik, Rıza Poyraz, Alp Ata Akça-

yüzler, Muharrem, Nergiz ve daha onları-casıyla yaşadıklarını-paylaştıklarımızı-anımsayacaktım.

Sayfa 21

Özgür gelecek

Sayı: 22 Yaygın süresi

14-27 Aralık 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

GEÇMİŞİYLE DE BUGÜNÜYLE DE

DEVLETİ

AKLAYAMAZSINIZ!

Bugün herkes Dersim'i tartışıyor!

Binlerce insanın katledildiğini, çocukların silah bulunamadığı için sopalarla dövülerek öldürüldüğünü, kadınların tecavüze uğramamak için kendilerini derin uçurumlara attığını, küçük çocukların katillerine “evlatlık” verildiğini konuşuyor herkes.

Hem de açık açık... Belgeleriyle, tanıklarıyla... Başbakan Erdoğan “literatürde varsa” özür diliyor!

Yargısız infazların, “faili meçhul” cinayetlerin, kayıpların bir numaralı sorumlularından Mehmet Ey-

mür gözaltına alınıyor. Meclis'te sözler veriliyor.

TC'nin kanlı tarih kitabının sayfaları mı açılıyor yoksa? Elbette hayır! AKP, elindeki devletin kirliliğini adeta üzerimize boca ederek; “Geçmişte katliamlar oldu, şimdi tutuklamalara razı olun” edalarında tutuklama terörüne devam ediyor.

Öyle ya da böyle... Bugün “gerçekler sağanağı” ile devlet, aklanmaya çalışılıyor. Ama şurası açık ki bu devletin ne geçmişi temiz ne bugünü...

Kapkara bir faşizmin devletini aklayamazsınız!

“Hiçbir hukuk mantığıyla açıklayamıyorum”

Avukatlara yönelik tutuklama terörü ile ilgili geçen sayımızda BDP Şırnak milletvekili Hasip Kaplan'la bir söyleşi gerçekleştirmiştik. Bu sayıda da Avukat Eren Keskin ile KCK operasyonlarını konuştuk.

Sayfa 10

Gülsuyu'nda çeteler yaşamı zehir ediyor

Son yıllarda çeteleşmenin yoğun olduğu bölgelerden biri olan Maltepe-Gülsuyu Mahallesi'nde çeteleşmeye karşı oldukça ciddi adımlar atılmaya çalışılıyor.

Biz de Gülsuyu Mahalle sakinleri ile çeteleşmenin mahalleye etkileri üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

Sayfa 28

gündemler

Tutun parmaklarından “kızlar” kaçıyor

İçeriye ilk girerken “if-fete aykırı harekette bulunmayacağım” yazılı disiplin yönetmeliğine imza attığım yurtlarda; şimdi de parmak izi uygulaması başlatılıyor. **Sayfa 13**

Deprem, kadın yıkımı olmasın

Kadın ve çocukların kalabileceği deprem konutlarının olması gerekirken; erkek egemenliğinin “güçsüze iktidar kanıtı” çabası, bu kez daha çaresizliğin ve yokluğun çemberinde kalan depremzede Kürt kadın ve çocukların hayatını karartmaya çalışıyor. **Sayfa 14**

Katsayının kalkması eşitlik getirir mi?

Katsayı uygulaması “meslek liseleri ve imam hatip liselerinin önünü açmak” için kaldırıldı! **Sayfa 15**

Özgür gelecek'ten

“Öldürmek yetmez”di! ✓ Sayfa 2

Çukurca'da gerillanın düzenlediği eylemin ardından, intikam histerisine tutulan Türk devleti görünen o ki henüz bu nöbetten kurtulmuş değil, kurtula-çağa da benzemiyor...

“Öldürmek yetmez” di!

Hakkâri'nin Çukurca ilçesinde gerillanın sekiz ayrı noktaya aynı anda düzenlediği etkili eylemin ardından, intikam histerisine tutulan Türk devleti görünen o ki henüz bu nöbetten kurtulmuş değil, kurtulacağı da benzeriyor.

22-24 Ekim tarihlerinde Geliyê Ti-yarê'de (Kazan Vadisi) gerçekleştirilen hava bombardımanında 36 gerilla katledilmişti. Gerillanın sarsıcı darbesine tüm hissiyle yanıt veren devlet, gerillalara karşı önce bayıltıcı gazlar kullandı, ardından da yoğun bir şekilde napalm bombaları yağdırdı. Karadan gerillanın üstüne gidemeyen devlet, **dev kaya kütlelerinin bile eridiği**, geniş bir alanın adeta yerle bir olduğu saldırıyı tercih etti. Bombardıman sonrasında bölgede inceleme yapan İHD ve BDP heyetinin gördükleri manzara korkunçtu. Cenazelerin kepeçlerle kaya kütlelerinin altından çıkarılması bu öfke dalgasının devam edeceğine işaret etti. Nitekim öyle de oldu. Kendisine dönük en ufak bir yönelimi bile en aşırı şiddetle karşılayan, kin güden zihniyet, gerillayı imha etmiş ancak yine de henüz “işini” bitirmemişti. Zira, onun amacı yalnızca savaştığı gerillayı fiziksel olarak ortadan kaldırmak değildi. Rakibini öldürdükten sonra hıncını alamayan vahşi bir kurt misali bu zihniyet; intikam nöbe-

tini, **Kürt halkına** yönelik nefretini, yaklaşımını gerilla cenazeleri üzerinden de yansıtabilecekti.

“Öldürmek yetmez” di. Gerilla cenazelerini, savunduğunu iddia ettiği inanca aykırı bir şekilde muameleye tabi tutan devlet, ailelerden ve Kürt halkından intikam almak için adeta rehin tutacaktı. Malatya Adli Tıp Morguna getirilen cenazeler kullanılan kimyasal silahlar sonucu tanınmayacak haldeydi. Bölgeden uzun süre sağlıklı haberlerin ulaşmaması ve cenazelerin teşhis edilemeyecek durumda olması ailelerin, herhangi bir girişimde bulunmasının önünde engel olmuştu. Dağların, taşların arasından her gün bir gerilla cenazesinin çıktığı bölgede, hala dört gerilla cenazesi kayıptı. **İdeallerini ardıllarına devreden** gerillaların isimleri açıklandıkça, aileler de Malatya Adli Tıp Kurumunun yolunu tuttu. Ancak aileler, burada Malatya Cumhuriyet Savcılığının cenazeleri vermemek adına çıkardığı türlü engellerle karşılaştı. Çocuklarını tanıyamayan ailelerin acılarına devlet, bir yenisini eklemişti. **İki aya yakın** bir süre geçmesine karşın cenazelerin büyük bir kısmının DNA testi sonuçlandırılmadı. Gerçekte devlet ailelerin acılarını katlamak ve sahiplenmenin önüne geçmek için işlemleri **ağırdan alarak**

süreyle uzatıyordu.

“Öldürmek yetmez” di! Kimi cenazelerin DNA testleri sonuçlanmasına karşın, yinede verilmedi/verilmiyor. Malatya Savcılığı işi o kadar ileri götürdü ki İran, Irak ve Suriyeli gerilla cenazelerinin doğdukları topraklar yerine sınıra yakın bir yerde defnedilmesini bile istedi. Örneğin, DNA testi sonuçlanmış ailelerin başvurularına; **“Aile eğer başka yere götürmek isterse biz bu isteği İran Konsolosluğuna yazarız. 15 gün içerisinde bir cevap gelmezse artık aileye bildirilmeden Malatya sınırları içinde defnedilir”** yanıtı verildi.

“Öldürmek yetmez” di! Aileler “böyle” çocukları olduğu için pişman ettirilmeli, burunlarından fitil fitil getirilmeliydi. Ailelerin evlatlarına sahip çıkması bile engellenmeliydi. Böyle yapılmalıydı ki, diğer başka aileler bundan ders alsın, çocuklarına onların istedikleri gibi “sahip çıksın”, özgürlük düşünden uzak dursun, onurlu bir yaşamı aklının ucundan bile geçirmesin.

“Öldürmek yetmez” di! Bundan da önemlisi öldürülenleri, dağların doruklarına taşıyan isyan kıvılcıklarının, **savaşma azminin**, direniş meşalesinin, **kazanma umudunun** kırılmasıydı. Devlete başkaldırmanın nasıl bir felaket olacağını insan beyninin en ince kıvrımına kazınmasıydı. Gazeteler, televizyonlar bunun hizmetin-

deydi. Kiralık kalemşorlar, sahte demokratlar, sözde ilericiler bunun için vardı.

“Öldürmek yetmez” di! Gereklisi olan Kürt halkına yüzyıllardır, zifiri karanlıkta yol gösteren, aydınlatan, yüreğine **dağ kokulu rüzgârları** savuran isyan ateşinin yok edilmesiydi. Gerillanın fiziksel imhası bunun görünen yüzüydü. Oysa bahar çiçeklerini yok etmeye and içmiş kralın yaşadıkları misali, bilinir ki **toprakta tohum olmuş** çiçekleri ve baharı yok etmek imkânsızdı.

“Öldürmek yetmez” di! Vahşetin insan zihnine ait tüm yansımaları sonuna kadar zorlanmalıydı. Çünkü karşıda öyle bir düşman vardı ki, kırıkça yeniden doğmaktaydı, ölümlerden yeniden hayat bulmakta, bir gitse bin gelmekteydi!

Ve elbette **“Öldürmek yetmez” di! Çünkü, zulme, vahşete; işkence ve her türlü baskıya karşı savaşılanlar vardı, bayrağı devralanlar, özgürlük uğruna yola düşenler patikalardan süzülenler, çarpışanlar vardı.**

Dövüşenler de vardı bu havalarda, el, ayak buz kesse de, yürek cehennem olsa da, ümit, öfkeli ve mahzunda olsa, ümit, sapına kadar namushuydu ve dağlara çekilmiş, kar altında daydı.

Umud Yayınları'ndan yeni bir kitap

“Küreselleşme” Tanrıların Günbatımı

Stefan Engel, bu kitabın başlığı için bir Cermen mitolojisindeki benzetmeyi kullanmıştır. Tanrıların Günbatımı'nda eskimiş köhne dünya, miadını doldurmuş tanrılarıyla birlikte batarken; bunun alevleri arasında, barış ve yüksek bir yaşam aşkıyla dolu güzel bir yeni dünya doğar. Günümüzde dünya toplumunun egemen tabakasının batışı ve yaşamaya değer yeni bir geleceğin hazırlanışına benzetilmesi bilinçli olarak yapılmıştır. Çünkü elinizdeki kitap, Cermenlerin bu eski hayalini mitoloji olarak kalmaktan çıkarıp, sağlam bilimsel bir dayanağa oturtmaktadır.

İrtibat: Umud Yayınları büroları **Fiyat:** 25 TL

UMUT 30 YAŞINDA

PARTİ VE DEVRİM
ŞEHİTLERİ ALBÜMÜ
1972-2002

PARTİZAN

Parti ve Devrim Şehitleri Albümü güncelleniyor!

“Umut 30 Yaşında!” şiarıyla hazırladığımız “Parti ve Devrim Şehitleri Albümü 1972-2002” adlı kitabımızı güncelleme çalışmalarına başladık.

Tüm okurlarımızdan kitaba dair eleştiri, öneri, bilgi eksikliği, düzeltme vs. paylaşımlarını bekliyoruz.

İletişim için:

umutyayimcilik@ttmail.com adresini kullanabilirsiniz.

DUYURU

Umud Yayınları
İzmir irtibat büromuz
taşınmıştır.

Yeni adresimiz:

1362 Sokak No: 18
Altan İşhanı Kat: 5/509

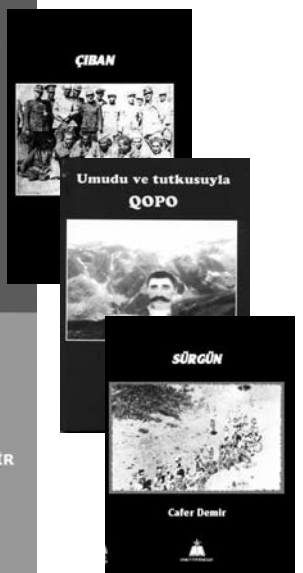
Çankaya/Konak/İzmir

Osmanlı ve Cumhuriyet
Döneminde

DERSİM

Kıyım ve katliama uğramış tüm
mazlum halklara...

CAFER DEMİR

Yaygın süreli **Umud Yayınları ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Joe Biden ziyaretinin nedenleri ve ileri karakol Türkiye'nin görevleri

Burjuva-feodal basında ülkenin gündemini büyük oranda futbolda şike konusu kaplasa da ABD Başkan Yardımcısı **Joe Biden** aynı dönemde Irak, Türkiye ve Yunanistan gezileri kapsamında "ülkemizi ziyaret etti!" Tabii ziyaret eden Obama'nın yardımcısı olunca, bu ziyaretin doğallığında ezilenlere yönelik hayırlı bir sonuç vermesini beklemek büyük bir saflık olacaktır.

Biden, ABD tarihinde en uzun senatörlük yapan 15. isim, yani çok tecrübeli! "**Kurt politikacı**" diye tabir edilen kesimden. Bununla birlikte namı Türkiye karşıtı olarak çıkmış biri (özellikle Ermeni soykırımını konusunda); dahası, Obama'nın ekibindeki dış politika konusunda en tecrübeli şahsiyetlerden biri. Ekipte Suriye konusunu takip edenlerdendir kendisi. Hal böyle olunca oldukça deneyimli bir kişi olarak nerede, ne zaman ve ne içerikte konuşacağını en çok Bidenlerden.

Bunu özellikle vurguladık, çünkü 12 yıl önce TC Başbakanı **Bülent Ecevit** ve zamanın Dışişleri Bakanı **İsmail Cem**'in yapmış olduğu ABD ziyaretinde konuştukları salonda Biden'in, ikisinin yüzlerine, ABD'nin Türkiye'ye ihtiyacı olmadığını, Türkiye'nin ABD'ye muhtaç olduğunu ve ABD'nin isteklerini yerine getirdiği oranda bir yere varacaklarını vurgulaması ve bunun kamuoyuna yansması Türk egemenlerinin üzerinde soğuk duş etkisi yaratmıştı. Aradan geçen bunca zaman zarfında aynı kişi Türkiye'yi öve öve bitiremiyor.

Burjuva basın aradaki bu çelişkinin nedenini Türkiye'nin geçen zaman zarfında değişmesi olarak yorumluyor ama gerçeğin böyle olmadığını herkesin çok yine bu kesim biliyor. Türkiye, ABD'nin stratejik uşağı olarak her daim ABD tarafından istenen şeyleri yerine getirmiştir. Aslında Biden'in 12 yıl önceki vurgularıyla şimdiki vurguları arasında pek fark yok. Fark, ötekini daha kaba olması, diğerinin ise daha "nazik" olması.

Farkın bir başka nedeni de Biden'in o dönem ABD'nin hükümetinde yer almaması. Türkiye'nin ABD'nin bölgedeki ileri karakolu olarak önemi şüphesiz tartışılmazdır. Bu anlamda Biden'in ve diğer ABD'li yöneticilerin hükümet olur

Burjuva-feodal basında ülkenin gündemini büyük oranda futbolda şike konusu kaplasa da ABD Başkan Yardımcısı **Joe Biden** aynı dönemde Irak, Türkiye ve Yunanistan gezileri kapsamında "ülkemizi ziyaret etti!" Tabii ziyaret eden Obama'nın yardımcısı olunca, bu ziyaretin doğallığında ezilenlere yönelik hayırlı bir sonuç vermesini beklemek büyük bir saflık olacaktır.

olmaz söylemlerinde ciddi farklılık her daim oluşmuştur. Bunun en basit örneği bütün senatörler neredeyse Ermeni soykırımını konusunda hemfikirlidir. Cum-

huriyetçiler hükümette olduğunda Demokratlar, Demokratlar hükümet olunca da Cumhuriyetçiler yasanın geçmesinden yanadır. Bir önceki ABD Başkanı Georghe W. Bush'a Ermeni soykırımını tanıması için mektup gönderenlerden bir tanesi Joe Biden'dir. Aynı mektubun altında imzası olan diğer kişilerden ikisi de Obama ve Hillary Clinton'dur. Ancak ne hikmetse mektubun altında imzası olanlar son 3 yıldır yasanın geçmemesi için çabalanların başında geliyor. Elbette emperyalistlerin halkların acılarıyla alay edercesine oynamasının tipik bir örneği olarak şaşırtmıyor bu bizi. Ancak Türkiye'nin ABD açısından önemi değişmediği sürece bu tarz bir ilişkilendirme her zaman olacaktır.

Burjuva basın açısından ziyaretin bir başka açıdan kıyaslanması da Bush'un yardımcısı Cheney'in 2002 yılında Türkiye'ye ziyaretinin ardından Irak'a savaş açılması, Biden'in ziyaretinden sonra Suriye'ye savaş açılacağına dair bir kıyaslamaydı. Ancak arada şöyle bir farkın olduğunu düşünüyoruz; ABD Irak'a saldırmaya karar verdikten sonra Türkiye ziyaretini gerçekleştirmişti. Ancak Suriye açısından ortada her ne kadar ciddi bir gerilim varsa da ciddi bir savaş hazırlığından bahsedemeyiz. Bunun önündeki en büyük engel ABD'nin Suriye'de bir savaşa girme planının net olmaması. Tabii ki şimdilik.

Bütün gelişmeler emperyalistler arasındaki çelişkilerin derinleştiği yönünde. Ancak görüşme de Suriye'ye müdahalenin planlanması ya da müdahaleden Türkiye'nin "haberdar edilmesi" küçük bir ihtimal. Çünkü ABD'de bir yandan başkanlık seçimi süreci başladı. Bu süreçte Obama ve ekibinin geri planda kalarak bile bir savaşın parçası olabilmesi ne kadar gerçekleşebilir, tartışmalı.

Biden Türkiye ziyaretinde İstanbul'da yapılan olan **Küresel Girişimcilik Zirvesi**'ne katıldı. Bu zirveye ABD'nin önem verdiği ortada. Zirvenin tarihi Obama'nın Şubat 2009'da Türkiye ziyaretine dayanıyor. Ziyaretin ardından İslam İşbirliği Örgütü (İİB) Genel Sekreteri Prof. **Ekmeleddin İhsanoğlu**, Obama'ya bir mektup yazarak, mektupta kısaca İslam

coğrafyasının Batı'ya duyduğu tepkinin altında siasiy ve sosyal kökenlerin yanı sıra gelir adaletsizliğinin de yattığına dikkat çekerek Obama'yı Kahire'ye çağırır. Zamanında büyük yankı uyandıran, Obama'nın Kahire Üniversitesi'ndeki konuşmasında "yeni bir başlangıç" vurgusu bunun üzerine çıkıyor. Hemen ardından ABD; Türkiye, Mısır, Pakistan, Endonezya'dan başlayarak **Ortaklık İçin Yeni Başlangıç** (OYB) komiteleri kuruluyor. Türkiye'den komiteye TOBB Başkanı **Rifat Hisarcıklıoğlu** öncülük eder. İşte Küresel Girişimcilik Zirveleri'nde alınan kararların Müslüman ülkelerdeki uygulama işlevini yükledi bu komiteler. Bu anlamda bu zirveye katılmak ABD'nin çıkarları açısından oldukça önemliydi.

Geldiğimiz aşamada Türkiye ABD ilişkilerinde geçen seneye göre daha bir gelişme olduğunu görüyoruz. Her ne kadar aralarında stratejik efendi/uşak ilişkileri de olsa görev paylaşımları ya da taktik anlamda farklılıklarından kaynaklı ayrı duruşları kamuoyuna sürekli yansıyor. İran, İsrail, Suriye ve Libya konularındaki "ayrık" duruş, geldiğimiz aşamada tamamen ortadan kalkmıştır. Nitekim Biden ziyaret sırasında şunları ifade etmiştir: "*Bazen taktiklerde farklılaşabiliyor olsak da bir stratejik vizyonu paylaşıyoruz*". Ziyaretin ardından ABD basınında Türkiye'nin özellikle Suriye ve İran konusunda ABD'ye "ayak uydurduğu" vurgularının öne çıkması da boş yere değildir. Dahası birçok Türk ve ABD'li bürokrata göre de iki ülke arasındaki ilişkiler "altın dönem"den geçiyor. Tabii bunda Türk egemenlerinin "**komşularla sıfır sorun**" politikasının çıkmaza girerek ABD'nin bölgedeki ileri karakolu olarak "**komşulara saldır yoksa merkezle sorun yaşarsın**"a dönmesinin etkisi oldu. Bütün bunlara bir de füze kalkamı projesindeki ev sahipliğini de eklemek gerekiyor.

Ziyarete gündeme gelen en önemli konulardan birisi de Kürt hareketinin durumu oldu. Irak'taki etkinliği azalarak geri çekilmek zorunda kalan ABD'nin, bölgedeki etkinliği giderek zayıflıyor. Etkinliğini yeniden artırmak için "model ülke" Türkiye'nin daha "demokratik" bir görünüme sahip olması, evinin içinde sorun olmaması gerekiyor. Ancak "demokratikleşme" ülke egemenlerine pek uymadığından, egemenlerin

bütün çabaları evinin içinin esasta "temiz" görünmesine dayanıyor. Bunun doğal sonucu olarak Kürt hareketinin tasfiyesi anlamında çabaların ortaklığından bahsedilebilir. Nitekim Biden Kürt hareketine karşı ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarını vurgulayarak Türkiye'den daha yakın çalışma yürütecek bir ülkenin olmadığını vurguladı.

Görüşmede öne çıkan bir başka nokta da Suriye ve İran konuları oldu. Özellikle Suriye ve İran konusunda söylem düzeyinde de ayrılıkların giderilmesinin ardından özellikle Suriyeli muhaliflerle ilişkilerin gündeme gelmediğini düşünmek pek naif bir davranış olacaktır. Bütün olasılıkların değerlendirildiğini düşünebiliriz. Ancak askeri müdahaleden ziyade Suriyeli muhaliflerin silahlandırılması ve şimdilik mücadelenin bunun üzerinden götürülmesinde bir ortaklıktan bahsedebiliriz. Elbette **şimdilik** vurgusunu unutmadan.

Sürecin tam olarak nereye evrileceği emperyalistlerin arasındaki çelişkinin ne kadar keskinleştiği ile alakalı olacaktır. Rus bloğuyla ABD bloğu arasındaki çelişkiler daha belirleyici olacaktır. Şimdilik herkes kendi hamlelerini yapıyor. İran konusu da bu durumdan ziyade değildir. Her ne kadar Biden İran konusunda "tarihin en geniş koalisyonuna" ulaştıklarını da vurgulasın da "koalisyonun" konumu savaş pozisyonunda değil. Tüm vurguların yaptırımların daha da artırılacağı yönlü olması da bunun doğal sonucu oluyor.

Sonuç olarak Biden'in ziyareti genel çerçevede sembolik yönü ağır bassa da Türkiye'nin önümüzdeki dönem ileri karakol görevini daha yoğun bir şekilde yerine getireceği sürece giriyoruz.

"Biden, 'İran'ın Irak'taki etkisinin abartıldığı' ve 'İran başta olmak üzere Iraklıların dış müdahaleden hoşlanmadıkları' vurguları bile İran'ın Irak üzerindeki etkisinin boyutu gösteriyor.

Yeryüzü sıcak olsun diye mi?

Madencilik, yerin yüzlerce metre altında geçen bir ömür, binlerce yıldır babadan oğula devredilen bir meslektir dönüşmüş ve dünyanın her yerinde "kaderleri"de aynıdır. Madencilerden ve yaşam koşullarından bahsetmek demek bir nevi emperyalist/kapitalist sistemin en çirkin yüzünü ortaya koymak demektir.

Madencilik ve işçi cinayetleri noktasında en çok risk taşıyan sektörlerden biridir ve bu sektörde; her yıl yüzlerce madenci hayatını kaybetmektedir. Nitekim, ölüm madencinin "alinyazısı" olarak kabul görmüştür.

4 Aralık tarihi, Roma İmparatorluğu döneminde babasının gazabından kaçarak, madencilerin çalışmakta olduğu bir mağaraya sığınan ve madenciliğin piri olarak kabul edilen **Santa Barbara**'ya adanmıştır. Madenciler tarafından azize kabul edilen Santa Barbara efsanesinin geçtiği mekânın Anadolu olmasının rivayet edilmesi bu topraklarda yaşanan bir ironidir aynı zamanda. Bu ironiyi binlerce madencinin göçük altında kalan bedenleri ortaya koyuyor. Zira Uluslararası Çalışma Örgütü'nün istatistiklerine bakıldığında Türkiye'nin iş kazalarında yaşamını yitiren maden işçisi oranında dünya birincisi olduğu görülmektedir.

Türkiye madenci katletmede birinci!

Aşağıda TTK'nın ve özel şirketlerin yıllara göre taş kömürü çıkartma oranları verilmiştir. Bu oranlar göstermektedir ki özel şirketler 2004 yılına kadar kömür çıkartma oranını artırmış, 2004 yılından sonra ise çok büyük bir düşüş yaşamıştır. Özel şirketlerin kömür çıkartma oranının tavan yaptığı 2003 yılında madenci ölümlerinde çok büyük bir artış olduğu da bir başka araştırmada ortaya çıkmaktadır.

Tüm dünyada madencilik sektörü, meslek hastalıklarının ve işçi cinayetlerinin en çok yaşandığı sektör olarak görülmektedir. Türkiye'de 2010 yılında 101 madenci, patlamalarda yaşamını yitirmiştir. Sadece kömür sektöründe 1991-2008 tarihleri arasında iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle toplam 2.554 işçi hayatını kaybetmiştir. Yeterli güvenlik önlemi alınmadığı için yaşamını yitiren, çalışma koşulları gün geçtikçe zorlaşan madenciler, bugün düne göre çok daha esnek/güvencesiz çalışma koşulları altında kölece yaşamaya zorlanmaktadır.

Aynı tarihler arasında iş göremez hale gelen işçi sayısı ise 13.087'yi bulmaktadır. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün verilerine göre, Avrupa kıtasında yer alan ülkelerde 2004-2006 yılları arasında iş kazasında yaşamını yitiren maden işçisi oranı yüz binde 20.15'dir. Bu oran ILO'ya 2004-2006

yılları arasında istatistik bildiren 25 ülkenin ortalamasıdır. Aynı dönemde Türkiye'de iş kazasında yaşamını yitiren maden işçisi oranı yüz binde 92.47'dir, yani Türkiye Avrupa ölçeğinde birinci sıradadır. Türkiye'den sonra en yüksek orana sahip olan Portekiz'de bu oran yüz binde 43.67'dir.

Yıllar	Taş Kömürü (TTK)	Taş Kömürü (özel)
2000	3.98	59.25
2001	2.12	94.82
2002	3.56	80.38
2003	3.98	229.44
2004	2.66	76.78
2005	6.00	3.91
2006	1.97	3.77
2007	2.98	18.36
2008	4.41	11.50

Özetle ifade etmek gerekirse Türkiye'de maden işçisi ölümleri oranı Avrupa ortalamasının yaklaşık 4.5 katıdır.

Türkiye, 2000'li yıllar boyunca iş kazasında yaşamını yitiren maden işçisi oranının yüz binde 70'in altına hiç düşmediği tek ülkedir.

Bu rakamlarda maden işletmelerinde çalışma biçiminin de önemli rolü vardır elbette. Türkiye'de madenleri özel şirketler çıkarmaktadır. TTK çalışanlarının özel şirketlerde çalışan işçilere göre güvenceli çalıştığı, sendikali olduğu ise bilinmektedir. Şimdi ise yerin yüzlerce kilometre altına inen işçiler, taşeron işçiler olmaktadır.

Taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme tüm sektörlerde olduğu gibi maden sektöründe de yaygın olarak uygulanmaktadır. Bu durumun sonucu ise

daha çok sömürü, daha çok yoksulluk ve daha çok ölüm demektir. İstatistikî rakamlar bunun kanıtı olarak karşımızda duruyor. Ocaklarda üretim başına düşen ölüm sayısının 2003 yılında faciaya dönüşen rakamlarının nedeni ise yine maden çıkarıcı şirketlerin denetimsiz, kontrolsüz şirketler olması ve bu şirketlerin çalıştırdığı işçilerin çok büyük oranının taşeron işçiler olması, bir o kadarının da kayıtsız/sigortasız işçi olmasıdır. Bu alanın ne kadar denetimsiz bir alan olduğu yaşanan ölümlerden anlaşılmaktadır.

İşçilerin aldıkları asgari ücret yaşamlarının da "fiyatını" belirlemektedir egemenler cephesinden. Onların işçilerin ve ailelerinin yaşamlarına biçtiği "fiyat" işte budur; **asgari ücret**. Bir madencinin ailesi olmak ise madenci olmakla eşdeğerde risk içermektedir. Yaşamlarına ve emeklerine biçilen değer, ölümlerinde cenazelerinin dahi toprak altından çıkarılmaması olur. Hatırlanırsa, 10 Şubat 2011'de Maraş'ta, Afşin-Elbistan Termik Santrali'nde meydana gelen toprak kayması sonrası toprak altında kalan 9 işçinin cenazelerine hala ulaşılamadı. (Zaten devletin, cenazelere ulaşmak gibi bir çabası da yok!)

17 Mayıs 2010'da Zonguldak'ta, 30 işçinin yaşamını yitirdiği grizu patlamasının ardından dönemin devlet bakanı Ömer Dinçer, "Güzel öldüler" demişti. Evet, onlar cephesinden 30 madencinin kömüre dönmüş cansız bedenleri "güzel" olabilir. Bizce bu görüntü kokuşmuş köhne düzenlerinin fotoğrafıdır.

Güvencesiz/sendikasız/sigortasız çalışan madencilerin artık çok küçük yaşta bu işe başladığı, bundan kaynaklı olarak da işçi ölümlerinde yaş oranlarının da çok düştüğü bilinmektedir. 19. yüzyılda kadın, erkek, çocuk demeden maden ocaklarında çalıştırılan işçilerin kölelik düzenindeki çalıştırılma biçimlerinin, bir farklı şekli bugün uygulanan **esnek çalışma** koşulları ile sürmektedir.

Kazanılmış haklarımızın bir bir gasp etme politikaları Ortaçağın kölelik düzeninin devamı biçimindedir. İşte tam da bu noktada **direniş...** Ve **mücadele...** Ve yaşamı, onurlu bir yaşamı **savunma...** Bir tokat gibi inmeli tersanelerde, maden ocaklarında, torna tezgâhlarında, tüketilen/sömürülen ömrümüzün savunusunda, bu düzenin sahiplerinin suratlarına.

4 Aralık Madenciler Günü kutlu olsun hepimize. Hatırlayarak yaşatalım büyük madenci yürüyüşünü. Ve yenilerini örgütleyerek kuralım geleceği...

* Veriler Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı ve sosyal iş raporlarından alınmıştır.

(Ankara'dan bir DDSB'li)

"Bu dava, madencilerin davasıdır!"

Bursa: 10 Aralık 2009'da Bursa-Mustafakemalpaşa Bükköy'deki maden ocağında patlama yaşanmıştı. Patronların kâr hırsı sonucu iş yerlerinde iş güvenliği tedbirlerini almaması, sağlıklı çalışma koşullarının yaratılmaması nedeniyle yaşanan bu iş cinayetinde 19 işçi katledilmişti.

Katliamda hayatını kaybeden işçilerin aileleri; katliamdan sorumlu olanlar hakkında, hak ettikleri cezanın verilmeyeceği kaygısıyla, kamuoyunun duyarlılığını artırmak ve davalarının sahiplenilmesi adına yürüyüş eylemi gerçekleştirdi.

9 Aralık 2011'de Mustafakemalpaşa ilçesinden yürüyüşe başlayarak Bursa'ya doğru yola çıktı. 10 Aralık günü küçük sanayi sitesinde toplanan işçi yakınları ve aileleri, 19 işçinin fotoğrafının bulunduğu "**Suçlular cezasını çeksin, maden ocaklarının şartları düzenlensin, çalışanlar ölmesin, aileler gözyaşı dökmesin!**" ve "**Bu dava bizim değil tüm madencilerin davası. Bizim canımız yandı sizin canınız yanmasın!**" pankartları ile Batı garajına yürüdüler.

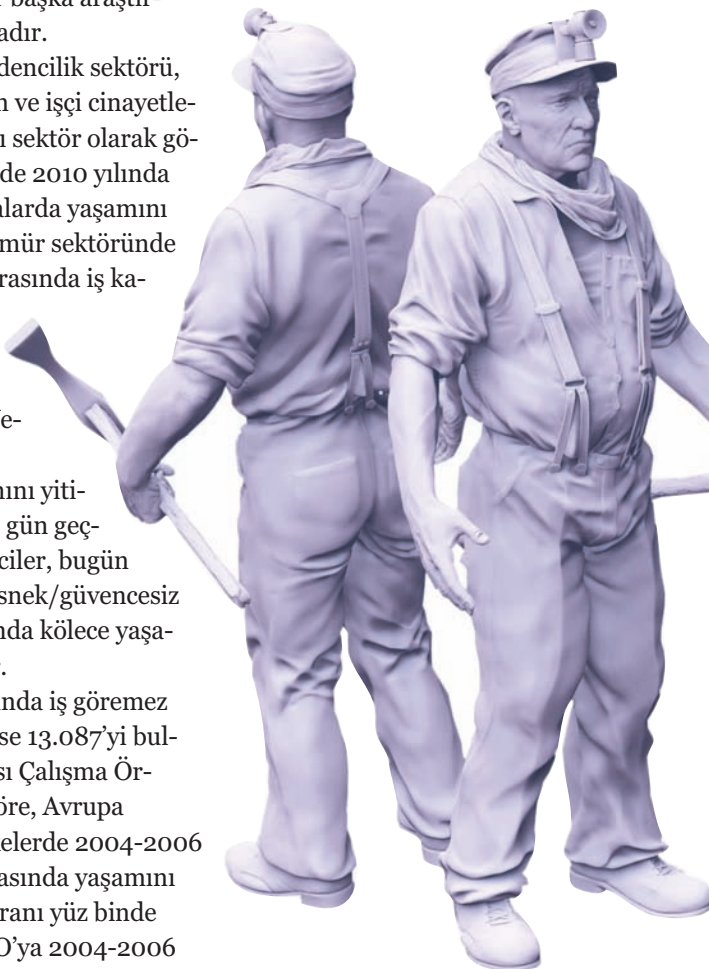
İşçi yakınlarını; **BATİS**, İşçi Hakları, **EMEP**, Partizan ve **Mustafakemalpaşa Köy Dernekleri** temsilcileri karşıladı. Daha sonra araçlarla kent meydanına gelinerek buradan sloganlarla Heykel'e yüründü. Hayatını kaybeden işçilerin yakınları zaman zaman duygusal anlar yaşayarak gözyaşlarına hakim olamadı. Burada saygı duruşu yapıldı. Hayatını kaybeden işçilerinden Murat Hanay'ın kardeşi aileler adına kısa bir açıklama yaptı. Eylemin örgütleyicisi olması gerektiği halde Maden-İş sendikasının temsilci düzeyinde bile katılım göstermeyerek ailelerin mücadelesinde onları yalnız bırakmaları ise bir başka gerçekliğe işaret etmekteydi.

TezKoop-İş Sendikası'ndan Uyarı Eylemi

İstanbul: Şok Market'te; işçilerin üzerindeki baskı artıyor. TezKoop-İş sendikasına üye olan işçiler; daha önce Migros'a ait olan firmanın Ülker grubu tarafından satın alınmasının ardından, sendikasızlaştırılmaya çalışılıyor.

Tez Koop-İş Sendikası bir basın açıklaması gerçekleştirerek; 1995 yılından beri sendikali ve toplu iş sözleşmeli çalışan işçileri sendikadan istifaya zorlayan Ülker'i protesto etti.

6 Aralık günü, Şok Genel Müdürlüğü önünde gerçekleştirilen eylemde "**Ülker Grubu, uyarımıza kulak vermez, üyelerimiz üzerindeki baskılara devam ederse Tez Koop-İş Sendikası'yla karşı karşıya kalacak. Baskılar son buluncaya dek mücadelemizi ve eylemlerimizi sürdüreceğiz**" denildi.

100 yılı aşkın geçmişinde tarihimizin önemli olaylarına sahne olmuş ve "Anadolu'nun batıya açılan kapısı" konumuyla toplumsal bellekte çok özel bir yer edinmiştir **Haydarpaşa garı** ve yakın çevresi. Tarihi, kültürel değerleriyle aynen korunması gereken 1. grup kültür varlığı olarak tescil edilmiş ve koruma altına alınmış olmasına rağmen; TCDD yönetimi, Haydarpaşa gar-liman ve çevresi ile tüm demiryollarını Türkiye'nin en büyük özelleştirme projesi olarak ilan ederek uluslararası pazara çıkardı. İstanbul'un önemli simgesel değeri ve kent içi ulaşımın önemli bir unsuru olan Haydarpaşa garının uluslararası emlak tacirlerine pazarlanma süreci 2003 yılından beri kesintisiz olarak sürdürülüyor. Bu yağma savaşının uğrunda hiçbir fırsat kaçırılmamış, kamuoyunu yanıltmak amacıyla her türlü hile kullanılmış, anayasaya aykırı yasalar, yönetmelikler, kararname çıkartılmış, geçtiğimiz yıl 28

HAYDARPAŞA'YI RANTA AÇTIRMAYACAĞIZ!

Kasım'da çıkan yangın dahi bu rant savaşının bir fırsatı olarak değerlendirilmeye çalışılmıştır.

Başta BTS olmak üzere birçok demokratik kitle örgütleri tarafından yasadışı yapılan tadilat çalışmaları hakkında savcılıklara yapılan suç duyuruları dikkate alınmadı. Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından yapılması gereken tadilat çalışmaları taşeron şirketlerin insafına bırakıldı. Bilinçli çıkartıldığı düşünülen yangın, bilirkişi raporlarına "bakımsızlık ve özensizlik" olarak geçti. Taşeron işçi suçlu ilan edildi.

Yangın sonucunda gerekli yasal soruşturmanın yapılması ve suçluların cezalandırılması beklenirken; toplumsal tepkiler nedeniyle bugüne kadar gerçekleştirilemeyen ancak bir türlü vazgeçilemeyen rantsal dönüşüm, 28 Kasım 2010 tarihindeki yangın bahane edilerek yeniden gündeme getirildi. Yangından sonra acilen ve bilimsel tekniklere uygun olarak yapılması gereken onarım sürecinde, "yeniden kullanım" adı altında binaya yeni işlevler verilmesi fikri tartışmaya açılmıştır.

Konuyla ilgili açıklama yapan **Haydarpaşa Dayanışması Bileşenleri** Haydarpaşa garının çatısının yanmasından sonra hızla gerçekleştirilmesi gereken restorasyon uygulama-

sı için yapılmakta olan işlemler hakkındaki kaygılarını şu şekilde dile getirdi: "Restorasyon sürecinde garın 'çekim merkezi' olması için 'yeniden kullanım' adı altında 'gar' işlevinin ve binaya yeni işlevler verilmesi fikrinin tartışmaya açılmasını, rantın başka bir meşrulaştırma biçimi olarak <değerlendirmekteyiz."

Haydarpaşa Garı'nın rant alanı olarak uluslararası pazarda satışa sunulması artık devlet tarafından gizlenemiyor. Daha önce alınmış özelleştirilme kararı, ulusal ve uluslararası alanda aldığı tepkilere rağmen hayata geçirilmek istenmektedir. Devlet yetkililerinin "böyle bir plan yok" demesi ise esash bir yalandır. Bu durum ise İBB'nin web sayfasında "Haydarpa-

şa Garı, Kadıköy Meydanı ve Harrem otogarının bulunduğu bölgenin kültür, turizm, ticaret alanına dönüştürülmesini amaçlayan '1/5000 Ölçekli Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı', İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi'nde kabul edildi" şeklinde asıl dönüşüm amacı gizlenmeye dahi çalışılmadan haber olarak yer almıştır. Söz konusu plan ile tarihi ve kültürel özelliklerinin yansırı deprem bekleyen İstanbul'un Anadolu yakasında toplanma ve dağılım merkezi olarak kullanılacak nitelikte olan Haydarpaşa garı evrensel koruma ve kullanma kuralları hiçe sayılarak turizm ve ticaret sektörünün hizmetine sunulmak isteniyor.

GEA İŞÇİLERİ KARARLI...

Az çok tahmin edilebilir, kışın, neden direniş "düşmanı" olduğu. Direniş ateşinin etrafını saran soğuk hava ile az da olsa kırılğanlıklar ve direnişin zorluğu daha çok hissedilmeye başlanır. Soğuk hava ile birlikte çadırlar kurulur, sobalar yakılır. Çadırda bir araya gelmek, sohbet edip çay yudumlamak, bu ateşin sönmeyeceğini andırır kimi zaman. Öyle ya kış zordur, direnmek zordur. Ama direnmek için daha zorunu seçmek vardır; o da örgütlenmek. Her türlü haksızlığa karşı her şeyi göze alarak direnmek.

Alman patentli olan GEA Klima'da yaşanan hukuksuzluk ve işten atmalara karşı GEA işçileri de zoru seçti ve işyerinde çoğunluğu sağlayarak sendikası olarak uzun bir süre çalıştılar.

GEA yönetiminin çeşitli oyunlarla hayata geçirdiği hukuksuz lokavt kararına ve işten atmalara karşı direniş Gebze OSB'de sürüyor. Direnişe bölge fabrikalarından çok az denilecek bir destek var. Nedeni ise sanayi bölgesindeki fabrikaların çoğunluğunda Türk-Metal Sendikası'nın örgütlü olması. Fabrika tellerinden direnişi seyretmek bile işten atılma sebebi

olabiliyor.

Türk-Metal yöneticileri işçiler yönelik "Bu direnişin bir anlamı yoktur. Bunlar ekmek peşinde değil macera peşinde" şeklinde konuşma yapıyorlar.

Destegün çok az olmasını direnişteki işçilerden **Ali Şengül** bölgenin uzak olmasına ve GEA işçi konseyinin eksik çalışmalarına bağlıyor. Tabii bir de sınıf mücadelesinin geldiği noktaya da değiniyor. Şengül "Direnişimiz zaman geçtikçe önemli bir noktaya

ulaşüyor. Kimi arkadaşlarımız burada direnmenin ne demek olduğunu öğrendi. Davalarımız görüldü. Bir kısmını kazandık. GEA yetkililerinin Emniyet Müdürlüğü ile işbirliği içinde olduğunu belgeleyen deliller sunduk mahkemeye. Direnişimizin geldiği nokta bizleri umutlandırıyor. Uzun süredir kayıtsız kalan GEA işçi konseyi direnişimiz ile birlikte hareketlendi. Biz bu süreçte çalışmalarımızı hızlandıracakız. Hazır fırsatı bulmuşken tüm sorunlara daha faz-

la kafa yoracağız. Bu minvalde kazanma umudumuz daha çok artacaktır."

Bir işçi ise direnişin kendisinde yarattığı etkiyi şu şekilde anlatıyor: "Biz örgütlendik ve işe başladık. Sonra ne olduğunu bilmeden atıldık. İlk başta ne yapacağız derken, direnelim, dendi. Zaten buna zorunluyduk. Direnmeye başladık. Daha sonra bizim dilimizin de değiştiğini fark ettik. Nedeni ise desteğe gelen örgütlerdi. Onların gazetelerini okuya okuya onlar gibi konuşmaya başladık. İşçiyken açlığı bilirdik, şimdi ise açlıktan nasıl ölinür duruma gelinir onu öğreniyoruz. Ama direnişteyken verilen destekler tüm acıları azaltıyor. Her şeyden önce burada birlikte olmak ve ortak bir amaç için birlikte mücadele etmek bizleri daha çok güçlendiriyor."

Buradan Özgür Gelecek okuru olarak bir çağrıda bulunmak istiyorum. İnsan kendi gerçekliğini bulduğu yerde olmalı. Savunduğumuz düşüncenin gerçekliğini bilmek bir yana kavramak GEA gibi direnişlerin yanında olmaktan geçer.

(Bir ÖG okuru)

Artı-Değer Sömürüsü 21 Kat Arttı!

Artı değer sömürüsü ortadan kalktı, sınıflı toplum diye bir şey artık kalmadı, sınıf mücadelesi tarihe gömüldü, kapitalist sistem en iyi sistem... Bütün bunlar burjuva ideologlarının son 30 yılda karşımıza çıkardığı ve ağızlarından düşürmediği tekerlemeler. 1980 sonrası dünya çapında sosyalist devrimlerin gerilemesi, sisteme muhalif kesimin sindirilmesi ve sözde sosyalist devletlerin yıkılması, berabrinde dünya çapında sosyalizm karşısında kapitalizmin yoğun ideolojik saldırısını getirdi. Bu ideolojik saldırıların ardından dünyadaki sınıf mücadelelerinde gerilemeler yaşanmaya başladı. Hal böyle olunca işçi sınıfına yönelik ideolojik saldırılar ile yaşam alanına dönük saldırılar yoğunlaştı. Egemenler ideolojik saldırı ile yaratıkları bilinç bulanıklığından faydalanarak yoğun fiziki saldırılara geçtiler.

Bu durumun geldiği boyutu görmek açısından şu araştırma önemli veriler sunuyor. İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası (İSMMM) tarafından yayımlanan; **"1000 Büyük Sanayi Firması ve Türkiye Ekonomisinin Gerçekleri"** araştırmasına göre, son 13 yıllık dönemde büyük sanayi firmalarının **çalışan sayısı azalırken**, kârları sürekli arttı. İSMMM raporuna göre büyük sanayi firmaları 1998 yılında, çalıştırdıkları kişi başına 577 lira kâr elde ederken, 2010 yılında bu tutar 12 bin 178 liraya ulaştı. Yani büyük sanayi firmaları, bir işçinin üzerinden kazandığı parayı 13 yılda ortalama **21 kat** artırdı.

İSMMM raporunun sonuç bölümünde, **"Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşu, katma değerde, ihracatta ve kârlılıkla hemen ardından**

gelen diğer 500 sanayi kuruluşuna dahi açık ara fark atarken Türkiye'de istihdamın kaynağı olarak görülen yüz binlerce KOBİ ve on binlerce Anadolu Kaplamı ancak büyüklerin tozunu yutmakla yetiniyor" deniliyor.

Bu verilere göre artı değer sömürüsünün 21 kat artmasının nedeni nedir? Son on üç yılda işçinin sırtından kazanılan bu miktarın anlamı nedir?

Birinci neden üretime teknolojinin girmesi, teknolojinin hızla gelişmesi ile beraber işçinin ürettiği artı değer miktarının artması. Teknoloji ile beraber işçinin verimliliğinin artması artı değer miktarını artırmıştır. **İkinci ve esas neden** ise işçi sınıfına yönelik saldırılardır. Özellikle son on yılda yoğun saldırılara maruz kalan işçi sınıfının sırtındaki sömürü yükü katmerleşmiştir. Toplumsal muhalefetin gerilediği bu

dönemde saldırıların ardı arkası kesilmemektedir.

Yıllara varan mücadele ve ödenen onca bedel sonrasında kazanılan haklar bir bir işçi sınıfının elinden alınmaktadır. İşçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik ciddi saldırılar vardır. Günde sekiz saatlik iş saati tartışılırken şimdilerde on iki saat çalışmak lüks sayılmaktadır. Esnek çalışma, taşeronlaştırma ile işçi sınıfının tüm hakları elinden alınmıştır. **Güvencesizlik, sendikasızlık, geleceksizlik** dayatılan işçiler yoğun bir sömürüye tabi tutulmaktadır. Egemenler kendi yarattıkları krizlerin faturalarını, işçi ve emekçilere kesmişler, bu bahane ile işçi ve emekçilerin haklarına el koymuşlardır. Bununla beraber patronlar kârlarına kâr eklemekte, sandıklarını ağzına kadar doldurmaktadırlar.

"...Bu süreci her gün yineleyerek, kapitalist, her gün cepten 3 şilin çıkaracak ve altı şilin de cebe indirecektir ki bu 6 şilin yarısı, yeniden ücretleri ödemek için kullanılacak, öteki yarısı ise, kapitalistin karşılığında hiç bir eşdeğer ödemediği artı-değeri oluşturacaktır."

Marks'ın artı değer sömürüsünü tanımlamasının üzerinden bir yüzyıl geçti; değişen ne? Değişen; emperyalist-kapitalist sistemin daha da barbarlaşıp vahşileşmesi, baki kalan ise işçinin sömürülmesi. İşçinin üzerinden üç şilin kazanan kapitalist artık onlarca şilin kazanmaktadır. Burjuva ideologlarının, "sınıflı toplum yapısı kalmadı" sözünü ağızlarından eksik etmemesinin nedeni sömürüyü gizlemekten başka bir şey değildir. Gerçek olan ise kapitalizmin korktuğu sınıf mücadelesinin tarihe gömülmediğidir.

kazanacağını bizlere göstermiş oldu.

"KESK'li tutsaklar onurumuzdur", **"Faşizme karşı omuz omuza"**, **"Biji biratiya gelan"**, **"Biji azadi, biji serkeftin"**, **"Zimane me rumeta meye"**, **"Hastaneler halkındır satılmaz"** sloganlarının atıldığı eylem, genel

Merdivin'de 3 Aralık Eylemi

"Özel yetkili mahkemeler kaldırılın, terörle mücadele kanunu kaldırılın, gözaltı ve tutuklamalara son verilsin, tutuklananlar serbest bırakılın demek için sesimizi birleştiriyoruz" sloganıyla **Emek ve Demokrasi Güçleri** olarak **3 Aralık'ta** 40 ilde gerçekleştirilen eylemlerden biri de Merdivin'de yapıldı.

"Türkiye'nin her yerinde, AKP'li olmayan herkesin saldırı altında olduğu gerçeği karşısında saldırıları püskürtmenin birleşik ve ortak mücadeleden geçtiği inancıyla **Emek ve Demokrasi Güçleri'nin** biraraya geleceği" çağrısıyla **Merdivin KESK Şubeler Platformu** tarafından örgütlenen eylemde biraraya gelen kamu emekçileri, devletin toplumun en ileri kesimlerinden başlayarak yaptığı gözaltı ve tutuklama operasyonlarında bundan sonra sıranın muhalefet potansiyeli olan herkese geleceğini **"Susma sustukça sıra sana gelecek"**, **"Sustun sıra sana geldi"**

sloganlarıyla tepkilerini dile getirdi.

Eylemin diğer illerde ve daha önce Merdivin'de yapılan diğer eylemlerden farkı, içerik boyutuyla **ulusal sorunu ve sınıfsal sorunu kapsayıcı bir eylemin bu bölgede uzun yıllar sonra ilk kez gerçekleştiriliyor** olmasıdır. Sürece yönelik müdahalede yeterli refleksi gösteremeyen Merdivin'deki emek

ve demokrasi güçlerinin bu eyleme kitlesel ve coşkulu katılmaları ve eylemin içeriğinde sınıfsal mücadele ve ulusal mücadelenin bir potada birleştirilmesi ile mücadelenin hangi boyutta başarı

merkez tarafından gönderilen basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

(Merdivin DDSB)

Finansbank'ta işçi kıyımına SON!

H. Merkezi: Son günlerde işten atılmaya başladı. Sadece Finansbank, son birkaç hafta içerisinde yaklaşık 500 çalışanını işten attı. İşten atılmaların devam edeceği belirtilirken DİSK'e bağlı **Bank-Sen** yaptığı yazılı açıklama ile yaşananların hukuksuzluk olduğunu ve bunlara karşı mücadele edileceğini belirtti.

Krizin bahane edilmesi ile gerçekleştirilen saldırılara karşı sendika yaptığı açıklamada **"Örgütsüz emekçi sınıflar ağızıyla kuş tutsa; çalıştıkları kuruluşlar zarar etse de, kâr açıklasa da kaderleri bu sistemde değişmiyor; işsizlik, güvencesizlik yani insanoğluna layık olmayan bütün çalışma ve yaşam biçimleri bu sistemin mayasında var"** dedi.

"Bizce Mümkün" şeklindeki Finansbank reklamlarına değinen sendika, Finansbank'ın son bir hafta içinde yaklaşık 500 çalışanına telefon edilerek "yarın işe gelmeyecekleri"nin bildirildiğini, bazılarının da "tekrar iş bulamayacakları" tehditleriyle istifaya zorlandığını kaydetti. Bank-Sen, Finansbank'ın bu şekilde çalışanların yasal hakları olan "işsizlik tazminatları" nı almasını hukuksuz bir biçimde engellediğini belirtti. Sendika, Finansbank'ın çalışma hakkını gasp operasyonunun evrensel yasa ve değerlere aykırı olduğunu belirterek şirketin kâr oranlarına ilişkin şu bilgileri verdi: **"Finansbank'ın yüzde 77.22 hissesini elinde bulunduran ana ortak National Bank Of Greece'in 2010'un ilk çeyreğinde 114 milyon Euro seviyesinde olan banka net kârı, Ocak-Mart 2011 sürecinde 157 milyon Euro'ya yükseldi. Bu kâr düzeyinde en büyük pay 151 milyon Euro ile Finansbank'a ait. Finansbank, bir yıl içinde 33 yeni şube açarak şube sayısını 519'a (yüzde 6.79); buna rağmen personel sayısını sadece 149 kişi (yüzde 1.35) arttırarak 11.221'de tutmuş durumda."**

21. Türk-İş Kongresi, AKP-CHP-

Türk-İş Üçgeni

Türkiye'nin ilk işçi konfederasyonu olan Türk-İş'in 21. Olağan Genel Kurulu Ankara'da 8-11 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirildi. Mevcut Başkan Mustafa Kumlu ile muhalif Sendikal Güç Birliği Platformunun adayı Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın Türk-İş Başkanlığı için yarıştı! Sendikal hareketin içinde bulunduğu durum tartışılırken yapılan 21. Olağan Türk-İş Genel Kurulu ilk gün kavga ile başladı.

Türk-İş Genel Kurulu'nda AKP hükümetini; Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ve Gümrük ve Ticaret Bakanı Hayati Yazıcı temsil ederken, CHP adına da Kemal Kılıçdaroğlu yerini aldı!

Gergin bir havada Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun açılış konuşması ile başlayan genel kurulda, AKP'li Bozdağ'ın kürsüdeki konuşması esnasında kavga çıktı. Bozdağ'ı düdüklerle, sloganlarla, pankartlarla protesto eden işçiler ile salon görevlileri arasında kavga çıktı. Salon görevlileri, işçi düşmanı Bozdağ'ı protesto eden işçilere saldırdı.

Üstelik de işçi sınıfına dönük en kapsamlı saldırıların altına imza atan hükümet söz konusu olunca, Türk-İş yönetiminin kimin tarafında olduğu bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

İşçi ve emekçilere esnek çalışma dayatılmış, taşeronlaştırma almış başını yürümekte, her geçen gün işten çıkartılan işçi sayısı artmakta, işçi ve emekçilere dönük onlarca saldırı paketi torba yasa adı altında meclisten geçmekte, örgütlenme önündeki engeller artırılmakta, sendikal örgütlenme dibe vurmakta, hak arayan işçilere azgınca saldırılmakta, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları daha da kötüleştirilmekte.

Tüm bunları yürürlüğe koyan AKP hükümeti değilmiş gibi, yaptıkları konuşmalarda emeğin kutsal olduğu bilinciyle hareket ettiklerini söylüyorlar.

Seçimin sonucu ne olursa olsun sendikal anlayışın böyle gitmeyeceği açık. Yaşanan tartışmalar ileriki dönemi etkileyecek ve alternatif arayışları daha güçlü bir şekilde devam edecektir.

Evet emek, egemenlerin sözcüsü olan AKP hükümeti için kutsaldır. Ama sömürmek için...

Kılıçdaroğlu ise sendikaların sesinin yeterince çıkmadığına dari deyim yerindeye fırça attı ve Türk-İş yönetimine, "TEKEL işçilerine ne oldu? Ankara'da kışın soğukunda havuza atıldılar, coplandılar. Haklarını alabildiler mi? Alamadılar. Ben Türk-İş'in Genel Kurulu'nda 4/C'li işçilerin haklarının alındığını ve teslim edildiğini duymak istemedim" diye seslendi! TEKEL işçisinin yanına bile sokulamayan, torba yasa geçerken "bunlar teknik yasalar" diyerek onaylayan bay Kılıçdaroğlu'nun duyarlılığına bakın hele!

Bitmedi. Kılıçdaroğlu, "Şikâyet salonlarında yapılmamalı. Siz işçisiniz, üretimden gelen bir gücünüz var. Gücünüzü salonlarda kullanırsanız, kusura bakmayın, yarın gazetelere haber bile olamazsınız. Meydanlarda göstermelisiniz gücünüzü" diyerek bir de utanmadan ders verdi!

Hatırlatırız Kılıçdaroğlu'na; İzmir Buca'da direnen CHP'li belediyenin taşeron işçilerine ne oldu? Özlük hakları için mücadele eden CHP'li Konak Belediyesi işçilerine ne oldu? CHP'li belediyelerde çalışan on binlerce taşeron işçisinden haberiniz yok mu yoksa? Mey-

danlara inen, haklarını arayan işçiler; karşılığında işten çıkarılmalarla, fiziki saldırılarla karşılaştılar.

Buna ne dersiniz Kılıçdaroğlu?

Son yıllarda artan işçi eylemlerinin TEKEL direnişi ile belli bir ivme kazanması ve tabandan gelen baskılar sendikaları ve sendikal anlayışı tartışmaya açtı. Türk-İş Genel Merkezinin işçi sınıfına yönelik yoğun saldırılar karşısında neredeyse hiçbir şey yapmaması, sendikaya sendika içerisinden muhalefetin gelişmesine neden oldu. AKP iktidarı döneminde Türk-İş genel merkezinin kör, sağır, dilsizi oynaması aynı zamanda Türk-İş'in üye sayısında önemli oranda düşüşe neden oldu. Kapalı kapılar ardında işçiler adına sözleşmeler imzalayan Türk-İş yönetiminin işçileri temsili daha ağırdan tartılır duruma geldi. Muhalif sendika şubelerine baskılar, örgütlenmenin daralması, Türk-İş yönetiminin işçilerle değil iktidar ile birlikte çalışması belli bir taban muhalefetini oluşturdu. Açılış konuşmasında Mustafa Kumlu "kıdem tazminatına dokunmak, genel greve gitmemizin nedeni olur dedi." Ama biz biliyoruz ki Türk-İş yönetimi işsizlik fonu patronlara devredilirken de böyle demişti, torba yasa gündeme gelirken de ... Her şeyi, Mustafa Kumlu kürsüye gelirken destekçile-

rinin attığı "Türk-İş nerede biz oradayız" sloganına cevaben muhaliflerin attığı "işçi nerede biz oradayız" sloganı özetliyor.

Genel kurulun son günü yapılan başkanlık seçiminde Mustafa Kumlu tekrar Türk-İş Başkanı seçildi. Kumlu'yu önümüzdeki dönemde "zor" bir süreç beklemektedir. Zira işçi sınıfına yönelik saldırılar yoğunlaşmakta ve bu saldırılar karşısında geçmiş dönemde olduğu gibi kör, sağır, dilsizi oynamakta zorlanacaktır.

Bürokrasi ve hiyerarşinin hat safhada yaşandığı sendikalarda muhalif olarak sesinizi çıkartmak neredeyse imkansız hale getirilmiştir. İşçi sınıfının öz örgütlenmesi olan sendikalar işçilere kapatılmıştır. Sendikal anlayışta değişikliğe gitmek ve gerçekten sınıfı temel alan bir sendika yaratmak, esasta yine işçilerin elleriyle gerçekleşecektir. Var olan sendikal anlayışı yıkmak uzun bir mücadele vermeyi gerektirmektedir. Tabandan yükselecek mücadele sendika ağalarını koltuklarında oturamayacak duruma getirecektir.

Seçimin sonucu ne olursa olsun sendikal anlayışın böyle gitmeyeceği açık. Yaşanan tartışmalar ileriki dönemi etkileyecek ve alternatif arayışları daha güçlü bir şekilde devam edecektir.

Bülent Arınç'tan inciler dizisi

Geçtiğimiz günlerde hükümetin sözcülerinden **Bülent Arınç**; Bursa'da Memur-Sen'in il temsilciliğinin açılışında bir konuşma gerçekleştirdi. Yaptığı konuşmayla "Bir musibet, bin nasihatten iyidir" tadında, egemenlerin en demokratik taleplere dahi yaklaşımını deşifre eden yaklaşımı, muazzam aymazlık örneği olarak belgelere kazandı.

Kamu emekçilerinin mücadelesini ve sendikaların referandumda "evet" oyu vermemesini içine sindiremeyen Arınç'ın, özelde KESK'i hedefleyen konuşmasında, Memur-Sen'e methiyeler dizerken, "Hayır, hayır" diye yurttanların şimdi 'nerede toplu sözleşme' deyim ortalıkta dolaştığını görünce kardeşim sen şurada bir otur bakalım, senin bunları konuşmaya hakkın yok,

milletin kafasını da bulandırma, Memur-Sen ne yapacağını bilir, hükümetle bu konuyu müzakere etti, yasal değişiklik yapılacak, toplu sözleşme imzalanacak" diyerek, "destek olmadığını yerde söz hakkının olamayacağı bir korku diktatörlüğüne doğru rotalandıklarını bir kere daha gösterdi.

Açılış yapılan sendika, AKP ile koordineli çalışan ve 9 yıllık hükümet sürecinde üye sayısını 13 katına çıkaran bir sendika olunca; hükümete övgüler dizmeden olmazdı. Arınç yaptığı konuşmada "Biz çalışanlarımızın emekleri karşılığında, hak ettikleri maaşları almalarından, sosyal haklarından en iyi ölçüde yararlanmalarından yanayız. Bunu kamu personel rejimi diye düşünebilirsiniz. Türkiye'de çok şükür bugün memur maaşla-

rını ödeyen bir hükümet var. Halep oradaysa arşın burada. Yunanistan oradaysa Türkiye burada. Yunanistan memur maaşlarını dondurdu. İşçiler eksi 20'ye imza atıyor. İspanya böyle, Portekiz böyle, İtalya, İrlanda, İzlanda böyle. Çok şükür biz veriyoruz. Bu bütçeyi iyi yönetmenize bağlı. Finansman kaynaklarımızın güçlü olmasına bağlı. 10 sene öncesinin şartları şu anda Türkiye'de olsaydı, bu global ekonomik kriz böyle güçlü gel-

seydi. İnanın biz burada olmazdık. Hepimiz 'aman bana maaşımın üçte birini verin yeter ki ben çalışmaya devam edeyim' diye yalvarır dururduk" diyerek bu konuyu da es geçmedi.

İşsizlik rakamlarının geldiği boyuttan ya da tutuklu sendikacılardan, KCK tutuklamalarından ya da herhangi bir yakıcı gündemden hiç bahsedilmeyen konuşmalarda; "Dostlar alışverişte görsün" misali birbirine (ve kuşkusuz ki hükümete) övgüler dizen Başbakan yardımcısı Bülent Arınç ve Memur-Sen il temsilcilerinin halini gördükçe, "bu halkın temsili bunlara kaldıysa, vay halimize" dememek işten bile değildir.

KESK ise; konuyla ilgili olarak Ankara Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirerek; Bülent Arınç hakkında; "görevi kötüye kullanmak" "sendikal hakların kullanımının engellenmesi" ve "hakaret" gerekçesiyle suç duyurusunda bulundu.

Suriye'nin geleceğinde tek karar hakkı Suriye Halkınındır

Libya'da Kaddafi'nin devrilmesinin ardından, tüm gözlerin çevrildiği Suriye'de tansiyon, inişli çıkışlı ama oldukça yüksek bir seyir izlemeyi sürdürüyor.

Suriye sahasında, topa Arap Birliği'nin girmesi ile yeni bir boyut kazanan güç dengeleri, oldukça kaygan bir zemin üzerinde hareket ediyor. Zemini kaygan kılan ise, tartışmanın odak noktası Suriye'nin Ortadoğu güç dengeleri ve ilişkileri boyutuyla kapladığı hacim. **Suriye** ve **Beşşar Esad** rejimi tartışılıyor görünse de, Suriye üzerinden İran, Rusya ve Çin ile diğer emperyalistler arasında kıyasıya bir mücadele yürütülmektedir. Suriye, bu mücadelenin bugün su yüzüne çıkan arenasıdır. Bu müsabakanın skoru, sonraki hamleler açısından da çıkış noktası olacaktır. Ortadoğu'da emperyalistlerin ve işbirlikçi, uşak Arap rejimlerinin, içi içe geçmiş yapısı da buna uygun bir ortam sunmaktadır. "Fiili müdahale" (işgal) söyleminden uzaklaşan emperyalistler, görünen o ki, bir süre daha Arap Birliği ve Türkiye üzerinden Esad rejimini yakın markaja alacak, pres yapacaktır. Bunun öne çıkan yanı ise ekonomik yaptırımlar olarak hayat bulacak. Türkiye'nin Suriye'ye dönük kararlarını da bu çerçevede okumak mümkün.

Bununla birlikte Esad rejiminin köşeye sıkıştığından bahsetmek mümkün olsa da bir bütün olarak çaresiz kaldığını söylemek için henüz erken. Arap Birliği'nin gözlemcilerini kabul eden Esad, hala manevra yeteneğine sahip. Çanlar hala Esad rejimi için çalsa, emperyalistler arasında Beşşar Esad rejiminin değişmesi konusunda görece bir uzlaşma sağlanmış gibi görünse de, bunun Ortadoğu'daki karmaşık ilişkiler ağından etkilenmeye son derece açık olduğu bilinmektedir. İran etrafında geçtiğimiz günlerde kamuoyuna yansıyan gelişmeler (nükleer silah tartışmaları, İngiliz Konsolosluk işgali vb.) de dengelerin ne

kadar değişken olabileceğini göstermektedir. Görünen o ki, emperyalistler, Esad rejimini ekonomik yaptırımlarla bir süre daha yıpratıp, bu süreçte ilişkide buldukları muhalefet örgütlerine zaman kazandıracak.

Suriye'de yaşanan gelişmelerin kamuoyuna önemli bir dezenformasyona uğrayarak yansıdığı gerçeği ve yanı başımızda olmasına karşın sağlıklı bilgi edinmede yaşanan sorunlar, bölgenin tablosu hakkında yapılacak yorumları objektif olma iddiasından uzaklaştırmaktadır. Esad rejiminin devamını isteyen güçlerin "öldürülenlerin büyük bir kısmı güvenlik güçleridir", Esad'ın devrilmesini isteyenlerin ise aksi yöndeki "abartılı" propagandaları da bunu göstermektedir.

Ülkemize yansıyan bilgilerin büyük oranda Esad rejiminin devrilmesi fikrine yakın emperyalist medya kuruluşlarından aktığı da bir gerçektir. Ne ki bunların tutarlılığı tartışmalıdır. Zira, Esad rejiminin uygulamalarına büyük "hassasiyet" gösteren bu medya kuruluşları, aynı günlerde Mısır'da ordunun yönetimden çekilmesi için mücadele ederken kurşuna dizilen eylemcilere gözünü kapatabilmektedir.

Söz konusu gelişmelerin, ülkemiz kamuoyunda Türk devletinin "hassasiyetleriyle" işlendiği ise açık. Esad rejiminin devrilmesi konusunda net olan Türk devletinin, en büyük korkularının başında "Kürt faktörü" gelmektedir.

TC'nin Kürt fobisi

Suriye Kürtleri ve doğrudan Ulusal Hareket, Türk egemen sınıflarının ihaleyi kimseye kaptırmayan iş-tahlarını kursaklarında bırakacak güçlerden birini oluşturuyor. Büyük bir kısmının vatandaş bile olmadığı 2 milyona yakın Kürt'ün; Suriye'de yaşanacak bir rejim değişikliğinde alacağı pozisyon, Türk devletini kaygılandırıyor. Çünkü, Suriye'de diğer Kürt oluşumlarına kıyasla oldukça iyi örgütlenmiş ve ulusal harekete yakın Demokratik Birlik Partisi (PYD) bulunuyor. Türk devleti, bu hassasiyetini Suriye muhalefeti topladığı ilk andan itibaren PYD'yi sürecin dışında tutarak gösterdi.

Türk devletinin en büyük endişesi, Esad rejiminin devrilmesi sürecinde açığa çıkacak otorite boşluğundan yararlanan Suriye Kürtlerinin demokratik özerklik ilan etmesidir. Böyle bir durum, Türk devletinin hem yeni Suriye üze-

rindeki hakimiyetinin yara almasına hem de Ulusal Hareketin Türkiye açısından önemli bir moral ve motivasyon kazanmasına neden olacaktır. Türk egemen sınıfları, Suriye denklemine sürece bir bütün olarak hâkim olamayacağını farkında. Buradan hareketle Kürtlerin Suriye'de olası kazanımlarının Türkiye'deki yansımalarına karşı set çekmek, minimuma düşürmek için Suriye'ye dönük bir operasyon öncesinde yoğun bir tutuklamaya giriştiği söylenebilir. Ya da KCK operasyonlarının nedenlerinden birinin bu olduğu.

Suriye-Esad'a dair yapılan her yorumun PKK ile ilişkilendirilmesi, devletin bir taşla iki kuş vurmaya amaçladığını göstermektedir. Esad'ın PKK'yi kanatları altına aldığı, hatta Bahoz Erdal'ın Esad'ın sınıf arkadaşı olduğu şeklindeki haberler, bir yandan da olası bir Suriye saldırısını "teröre karşı mücadele" kılıfına sokmayı amaçlıyor. Gerillanın her etkili eylemi sonrasında, Ulusal Hareket içindeki Suriye lobisinden dem vuruların, sayfalarında sık sık PYD-Esad arasındaki ilişkiye dikkat çeken haberlerinin amacı da bu.

Suriye Kürtleri özerklik istiyor

Suriye'de, Esad rejimi tarafından en fazla ezilen, yok sayılan kesimlerden birini Kürt halkı oluşturuyor. Kürt halkının büyük bir bölümü yasal olarak Suriye vatanı bile değil. Yaşadıkları topraklarda hiçbir hakları bulunmuyor. Esad rejiminin öncelikli hedefleri arasında bulunan Suriye Kürtleri, Suriye'de direnişin başlamasıyla birlikte yeniden hareketlendi. Muhalefet içindeki en örgütlü ve etkili kesimlerin başını çeken Suriyeli Kürtlerin isyana katılma olasılığı, Esad'ı telaşa düşürdü. Bir yandan Kürt halkının direnişe katılımını düşürmek, öte yandan Türk devletine karşı Kürt kartını kullanmak isteyen Esad; Suriyeli Kürtlerin on yıllardır dile getirdikleri taleplerinin bir kısmını göstermelik de olsa karşıladı.

Bugüne kadar temkinli bir denge politikası izlemeyi tercih eden PYD, tüm Kürt oluşumlarını bir araya getirmek için yoğun bir çaba harcıyor. PYD ve Kürt Ulusal Meclisinin Arap Birliği toplantısında ortak hareket edeceğini duyurması da bu çabanın somut yansıması. Emperyalist saldırıya karşı olduğunu ilan eden PYD, Demokratik Özerklik istediğini açıkça ifade ediyor. Bu süreci, Suriyeli

Kürtlerin kazanımlar elde edebilmesi anlamında tarihi bir fırsat olarak yorumlayan PYD, bir yandan da bağımsız duruşunu korumaya çalışıyor.

Murat Karaylan'ın 20 Kasım günü ANF'ye verdiği demeçte sarf ettiği "**Kürtler burada kendilerini heba etmemeli, hemen bir taraf olmamalı. Tabii Kürtler saldırı yerine öz savunmasını geliştirmeli. Halk da bunu esas almalı. Kürtler kendisini başkası**

için kurban etmemeli. Çünkü bazı güçler Kürtleri kullanmak istiyor" sözleri ise Ulusal Hareketin tartışmalara bakışını özetliyor.

Gelinen aşamada Suriye Kürtleri, demokratik-legal alana yoğunlaşmayı ve kurumsallaşmayı hedefliyor. Kürt ulusal sorununun, Ortadoğu denklemine gelinen aşamada Suriye'de düğümlendiği açık. Burada ortaya çıkacak tablo tıpkı Suriye'nin diğer ülkeler üzerindeki etkisine benzer bir etkiyi diğer parçalardaki Kürt halkı üzerinde yaratacaktır.

Esad diktatörlüğüne ve emperyalist saldırıya hayır!

Türkiye üzerinden Libyalı muhaliflerin Suriye'ye taşındığı haberlerinin yayımlanması ve tampon bölge hazırlıkları ile ekonomik yaptırımların giderek sertleşmesi, Suriye tartışmalarının daha yakıcı bir hal almasına da neden oldu. Türk hâkim sınıflarının da dâhil olacağı emperyalist bir saldırı için yolun "temizlendiği", hazırlıkların yapıldığı şu günlerde, bu senaryoya karşı alınacak tutumlar da devrimci, ilerici güçlerce tartışılmaya başlandı.

Suriye'de Mart ayından bu yana, Suriye halkının Esad rejimine karşı önemli bir direniş sergilediği bir gerçek. Ne ki gelinen aşamada bu direniş emperyalistlerle ilişkiye geçen, onların güdümünde hareket eden, işbirlikçi muhalefet örgütleri tarafından manipüle edilmektedir. Emperyalistler, Suriye halkının Esad rejimine dönük tepkilerini bu örgütler aracılığı kontrol altına almaya ve yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Ne ki buradan hareketle bir bütün muhalefeti işbirlikçi mahkûm edecek toptancı yaklaşımlar da doğru olmayacaktır. Bu durum yalnızca emperyalistlerle dirsek temasındaki muhalif örgütlerin niteliğini vurgulamayı gerekli kılar. Kuşkusuz emperyalistlerin Suriye'nin "**iyiliği adına**" olası bir saldırısına karşı çıkılmalıdır. Ancak bu durum "**emperyalizme karşı direniyor**" savıyla Esad diktatörlüğüne savunulmasına dönüşmemelidir. Devrimciler, ilericiler, emperyalistlerin Suriye'ye dönük planlarına, işgal hazırlıklarına karşı koyduğu gibi, halka kan kusturan Esad diktatörlüğüne niteliğini teşhir ederek, eleştirmelidir.

Suriye'nin geleceğine diktatörler, emperyalistler değil Suriye halkı karar vermelidir!

Dersim katliamında, hesaplaşma mı, kanıksatılma mı?

CHP Dersim milletvekili Hüseyin Aygün'ün 10 Kasım günü Zaman gazetesine verdiği röportaj ile Dersim gerçeği, "mercek altına" alındı! Dersim 38'de yaşananlar, dönemin yöneticileri, devletin bölgeye dönük yaklaşımı "etraflıca" tartışıldı ve hala tartışılıyor. Bununla birlikte ifade etmek gerekir ki, tüm bu tartışmalarda, dönemin gerçek mağdurları, sürece dâhil edilmeden, katliam gerçekliğiyle ilgili kura bilecek çeşitli toplumsal kesimler için dışında tutularak deyim yerindeyse "havanda su dövülmektedir".

Başbakanın "gerekirse" ve "literatürde varsa" dilediği özür de bunun bir parçasıdır. BDP'nin mecliste Dersim katliamı için **Araştırma Komisyonu kurulması** önerisi AKP de dâhil diğer partiler tarafından reddedildi. Yalnızca bu bile AKP'nin dilediği özürde ne kadar samimi olduğunu ortaya koymaktadır!

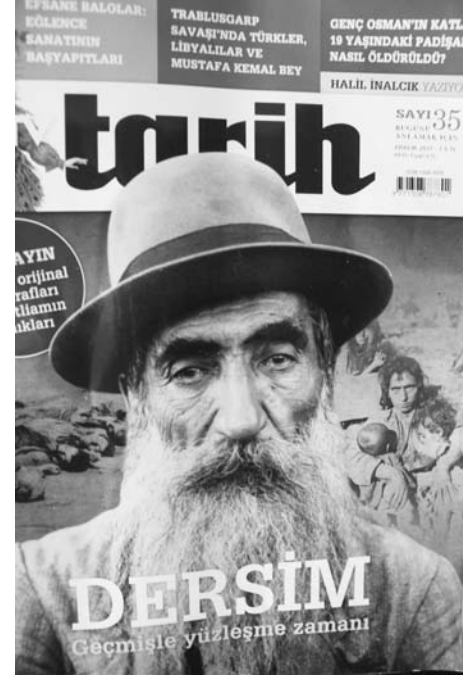
Öte yandan Dersimlilerin; Seyit Rıza ve yoldaşlarının mezar yerinin açıklanması, arşivlerin açılması, Dersim isminin iade edilmesi ve sorumluların açığa çıkarılması talepleri de görmezden geliniyor. AKP'nin ve onun güdümündeki medyanın, yazıp oynadığı bir mizansen sahnelenmektedir. Katliamda yaşananların bunca dile gelmesi, basına yansımaları, yüzleşme-hesaplaşma argümanlarının dilden düşmemesi, kitlede buna paralel bir etki yaratıyor görünmemektedir. Dersim'de tüyler ürperten vahşi uygulamaların, resimleri-görüntüleri soğukkanlı bir şekilde yaşamın doğal bir parçasıymış gibi yansıtılmakta, yaşamımıza sokulmaktadır. Bu durum Dersim tartışmalarının neden yürütüldüğü, kime hizmet ettiği sorularını da beraberinde getirmektedir!

Yüzleşme mi, hesaplaşma mı?

Yüzleşme, hesaplaşma, gerçeklerin açığa çıkarılması; Dersim tartışmaları söz konusu olduğunda belki de en sık kullanılan sözcükler, cümleler olmaktadır. Toplumsal belleğimizde oldukça anlamlı ve hacimli yerler kaplayan bu sözcükler müktehirler tarafından içi en çok boşaltılmaya çalışılan kavramlardır aynı zamanda. Hesaplaşmış, yüzleşmiş gibi yapmak, yığınların bilincinde, büyük bir deprem etkisi yaratacak faktörlerin işlevsiz kalmasına

neden olur.

Hesaplaşmak için söz konusu olayın her iki tarafının da fikrini eşit koşullarda ve özgürce beyan etmesi ve yürütülen tartışmanın, hesaplaşmanın sonucunda yaşanan acının telafisine dönük yaptırımların olması gerekir. Sorumluların cezalandırılması, mağdurların taleplerinin gerçekleştirilmesi gibi. Bu olduğunda zihniyette belli bir değişim yaşanma olasılığı görünür. Demokratikleşme adına ileri bir adım atılır.

Kanıksatılma mı?

Bunlar olmadığında ama oluyormuş gibi davranıldığında ortaya yığınların bu tür katliamlara karşı duygularının boşaltılmasından başka bir şey çıkmaz. Kitlelerin yaşanan olaya dönük ilgileri, öfkeleri, nefretleri, tepkileri hesap soruyormuş gibi yapıldığında giderek sönümlenir. Toplum, söz konusu olaya karşı ilgisini giderek kaybeder. Refleksleri zayıflar. O zaman yaşanan hesaplaşma-yüzleşme adı altında bu kavramların canına okunarak yığınların bu sözcüklere olan inancı köreltilir. Umudu kırılır. Bizim örneğimizde yaşanan tam da budur.

Egemenler böylesine kitlesel bir katliamı gündeme getirerek-tartıştırmak ama tüm bunların sonucunda hesaplaşma adına hiçbir şey yapmayarak bunu amaçlıyorlar. Aslında oldukça bilinçli-

planlı bir süreçtir bu. Yaşanan vahşet, yığınlar tarafından **olağan** karşılanmaya başlanır. Çünkü ortada değişmeyen bir şeyler vardır. Faillerin işlediği suç da aynı şekilde olağanlaşır. Böylelikle benzer suçların kapısı aralanmış olur. Nasılsa kitleler devletin böylesi bir fiili işleyebileceğine bir kez inandırılmış, devletin gücü konusunda ikna edilmişlerdir. Toplumsal psikolojinin ilgi alanına giren bu döngü oldukça incelikli bir ideolojik saldırı konseptidir. Tüm bu döngü tamamlandığında muktedirlerin işlediği toplumsal suç kitleler tarafından **kanıksanır, meşruluk kazanır**.

AKP'nin bir yandan Dersim için hesap veriyormuş gibi yaparken öte yandan KCK adı altında sürdürdüğü operasyonlar bu yaklaşımın bir örneğidir. AKP eliyle egemenler ezilenleri, ölümü gösterip sıtmaya razı etmektedir.

Türk egemenlerinin, gerçekleştirdikleri birçok kitle katliamı (Koçgiri, Zilan, Ağrı, Lice...) değil de Dersim'i gündeme getirmesi de bunu hedeflediklerini göstermektedir. Dersim, Kürt ulusal hareketinin Kürdistan'ın diğer bölgelerine kıyasla etkisinin görece zayıf olduğu bir bölgedir. Bununla birlikte toplumsal olarak farklı bir dokuya sahiptir. Türk egemen sınıfları, ulusal hareketin etkili olduğu, müdahil olabileceği, taban bulabileceği Kürt katliamlarını-kıyımlarını gündeme getirseydi, bu döngünün işleyişi de farklı olurdu. Zira silahlı savaşımla devleti ciddi anlamda yıpratmış ve önemli bir kitle desteğine sahip ulusal hareket, taraflardan biri olarak oyunu bozabilme, dengeleri değiştirebilme olasılığına sahiptir. Bu yüzden seçilen gündem Dersim'dir. Devrimci hareketlerin bugünkü mevcut durumu bu tartışmaya müdahil olma düzeylerini sınırlamaktadır. Egemenlerin bu tercihi yapmalarında bu faktör etkili olmuşa benziyor.

Ne ki güç dengeleri ve çelişkilerin yönü değişkendir. Egemenler için tüm mevsimler bahar değildir. Hesap, sorulmadan bitmeyen bir süreçtir. Dersim halkını vahşice katleden egemenler ve onların bugünkü mirasçıları; eninde sonunda hesap verecektir. Çünkü tarihin şaşmaz hükmünden kurtuluş yoktur!

duğu gibi bugün de hazırdır" dedi.

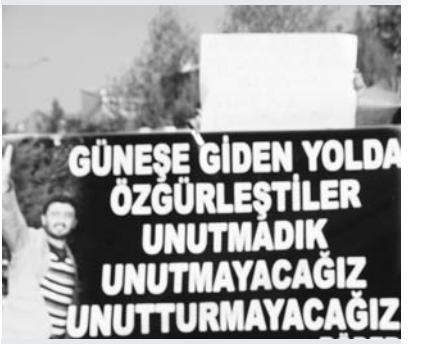
Bizlerin de Kürt siyasi hareketine yönelik gerçekleştirilen gözaltı, tutuklama terörüne sessiz kalmamak, irademizin ve tavrimizin her zaman için ezilenden yana olduğunu göstermek için sesimizi daha güçlü çıkarmamız gerekmektedir. Andaki koşullar mücadelemiz açısından bunu zorunlu kılmaktadır.

MECLİS, "DERSİM ARAŞTIRILSIN" ÖNERİSİNİ REDDETTİ!

Dersim: BDP'nin Dersim katliamının araştırılması ile ilgili verdiği araştırma önerisi Meclis Genel Kurulu'nda AKP, CHP ve MHP'nin oylarıyla reddedildi.

BDP grup başkanvekili **Hasip Kaplan** Başbakan'ın Dersim katliamı konusunda özür dilediğini hatırlatarak "Sözlü özürün anlam bulabilmesi için birtakım adımların atılması lazım. Yine imha-inkar saldırıları, samimiyetsizlik ve gözü dönmüşçesine koltuk sevdahlığı... Yine 'ileri demokrasi' örneği, halkın gözünü boyamak için demokrasi naraları atanlar ne kadar inandırıcı olduklarını gösterdiler. Parlatonun gereği halkı aldatma, uyutma, oylarını, hakimiyetlerini artırmak için Dersim katliamını ağzına sakız yapanlar yine bu katliamı üzerine yapılacak araştırma önerisini reddetti" dedi.

"AYDIN"LIK GÜNLER İÇİN "ERDEM"Lİ BİR SELAM!

Amed: 6 Aralık 2009'da Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit politikasını protesto etmek için yapılan eylemde polisler tarafından katledilen Dicle Üniversitesi öğrencisi **Aydın Erdem**, okuduğu üniversitede anıldı. Fakülte-lerde dört günlük bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Bu günler içinde kantinlerde sesli bir şekilde süreklili 6 Aralık günü yapılacak boykot ve yürüyüşe çağrı yapıldı. Yürüyüş **SGD, DÜO-DER** ve **YDG'li** öğrencilerin de bulunduğu Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi önünde zılgıt ve alkışlar eşliğinde başladı.

Öğrenciler **Aydın Erdem, Mahsun Karaoğlan, Şerzan Kurt** ve **İlyas Aktaş**'ın fotoğraflarını taşıdı. Yoğun çevik kuvvet ve polis takibindeki yürüyüş, Fen Edebiyat Fakültesi önüne bitirilerek burada önce saygı duruşu yapıldı, ardından basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında Erdem'in katilinin devlet olduğu, Erdem'in acısı tazeyken Wan Yüzüncü Yıl Üniversitesi öğrencisi olan **Murat Elibol**'un katledildiği vurgulandı.

Buradayım; İrademe Sahip Çıkıyorum!!!

Amed: Kürt siyasi hareketine yönelik olarak gerçekleştirilen imha-inkâr-asimilasyon politikalarını protesto etmek ve BDP'ye yönelik linç kampanyasının teşhirini yapmak için BDP tarafından 3 Aralık tarihinde İstasyon Meydanı'nda görkemli bir miting gerçekleştirildi. "**Buradayım, irademe sahip çıkıyorum!**" şiarıyla gerçekleştirilen mitinge yaklaşık **100 bin kişi** katıldı.

Başta BDP milletvekilleri, Demokratik Toplum Kongresi bileşenleri ile çok sayıda kadın derneği, demokratik kitle örgütü ve sendika mitinge katılım sağladı.

Mitinge bizler de **Partizan** flamalarıyla katıldık. Ayrıca **ESP** de mitinge flamalarıyla katılarak desteğini gösterdi.

Mitingde BDP adına konuşma yapan BDP eş genel başkanı **Selahattin Demirtaş**'ın konuşmasında; özellikle son süreçte ay-yuka çıkan, partisine yönelik KCK adı altında gerçekleştirilen siyasi soykırıma, gerillalara yönelik gerçekleştirilen kimyasal katliama, anayasa yapım sürecine ve özellikle son süreçte Dersim tartışmalarına dair eleştirileri oldu.

Mart 2009 yerel seçimlerinden hemen sonra başlatılan ve demokratik Kürt siyasetini hedef alan KCK operasyonlarının nedenini AKP'nin seçim yenilgisine bağlayan ve AKP hükümeti merkezli devlet saldırılarına karşı tüm dost güçleri dayanışmaya çağırarak Demirtaş, "**Kürt halkı bu dayanışmayı büyütmeye dün ol-**

“Hiçbir hukuk mantığıyla açıklayamıyorum!”

Dimitrov, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe isimli kitabında faşizmin “kötülük ve iki yüzlülükte burjuva gericiğinin bütün diğer çeşitlerini gölgede bırak” tığını söyler. Bu ifadenin bugün en anlam bulduğu yerlerin başında TC devleti ve özelde de AKP geliyor.

Yalnızca 2009’dan bu yana KCK operasyonları adı altında binlerce Kürt siyasetçiyi, genci, çocuğu hapsedenlere dolduran AKP’nin “ileri demokrasi” gibi bir kavram yaratması ikiyüzlülüğün en alası değil de nedir? “İleri demokrasi” gibi kulağa hoş gelen bu sözcüğün maskesi ardından giriştiği tutuklama, katletme ve sindirme operasyonları ile 12 Eylül AFC’sini zaman zaman gölgede bırakmıyor mu?

KCK operasyonu adı altında gerçekleştirilen kapsamlı saldırıların sonucunda da 40’tan fazla avukat tutuklandı. Tutuklanan avukatların tamamı Abdullah Öcalan’ın savunmasını yapan avukatlardı.

Avukatlara yönelik tutuklama terörü ile ilgili geçen sayımızda BDP Şırnak milletvekili Hasip Kaplan’la bir söyleşi gerçekleştirmiştik. Bu sayı da Avukat Eren Keskin ile KCK operasyonlarını konuştuk.

Özgür Gelecek: KCK operasyonu adı altında avukatların tutuklanması ne anlama geliyor? Bu bir tehdit mi?

Eren Keskin: ‘90’lı yılları da yaşadık, çok ağır bir dönemdi. İnsanlar işkence görüyorlardı, tutuklanıyorlardı ama avukatlara bu kadar kolay yönelen bir dönem hiç olmadı. KCK davasından avukatların tutuklanmış ol-

ması, çok açık bir hukuk ihlalidir.

12 yıldır avukatlar İmralı’da görüşme yapıyorlar ve bu görüşmeler diğer cezaevlerinde olmayan bir biçimde sürekli izleniyor. Her kelimesi dinleniyor. 12 yıldır bu insanlar “örgüt üyesi” değillerdi de, şimdi mi örgüt üyesi oldular? Bir avukatın yaptığı işten dolayı “örgüt üyesi” olarak adlandırılması hangi hukuk mantığıyla açıklanabilir?

Öcalan Türkiye’ye getirildiğinde ilk 16 avukat çıkmıştı. Ki, o dönem Öcalan’ın bir avukatı olması fikri dahi kabullenilmeyen bir şeydi. Sokakta saldırıya uğradık, linç edilmek istedik ama tutuklanmadık. O gün bile tutuklanmadık.

Bence bütün KCK operasyonlarının yapılmasının bir nedeni var: AK Parti, PKK’siz bir çözüm istiyor. Yani PKK’yi yok sayarak ve yok ederek bir çözüm istiyor. Ama bu olmayacak!

Habur’dan insanları kabul ederken, 2 yıl sonra bu noktaya gelmiş olması, aslında, devletin kendi kafa karışıklığının da çok açık bir göstergesi. Çünkü “kendi fikirleriyle” hareket etmiyorlar. Türkiye’nin bugün uyguladığı bu kararın, uluslararası-em-

peryal bir karar sonucu olduğunu da düşünüyorum.

Ama bir kez daha geri tepecek. Yani bununla bir çözüme ulaşmaları mümkün değil! Bir taraftan insanlar dağdan insan denirken bir taraftan legal alanda faaliyet gösteren insanların tutuklanması hiç anlaşılabilir bir şey değil.

- Siz de bir avukatınız... Genel olarak tüm KCK operasyonlarında ve özelde de son dalga-da nasıl bir hukuk işliyor?

- Ashında hukuk işletilmiyor. Zaten sorun burada: Hukuk diye bir şey yok. Arkadaşların sorgu tutanaklarına bakıyoruz. Sorulan sorular çok saçma!

Son KCK operasyonlarında esas olarak telefon görüşmeleri ve ortam dinlemeleriyle yapıyorlar. Yargıtay kararlarıyla, yasa dışı, yani kendi hukuklarına dahi aykırı iş yaparak tutuklamaya karar veriyorlar.

Şunu da söylemek istiyorum; biz “yargı militarizme bağımlı” diye hep şikâyet ettik. Evet, militarizme bağımlı yargı vardı ama şimdi iki başlı bir bağımlılık var karşımızda. Bir taraftan cemaate yakın olan hâkimler var, bir taraftan orduya yakın hâkimler... Bir taneydiler, iki oldular.

Yargılamalar Türkiye’nin gerek kendi iç hukukuna gerekse imzaladığı uluslararası sözleşmelere aykırı biçimde ilerliyor. Tutuklama, en son başvurulacak yöntemdir oysa. Bu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarıyla da sabittir.

Artık avukatların tutuklanması sözü bitiren bir durum. O nedenle hiçbir hukuk mantığıyla açıklayamıyorum ben bu süreci.

Biber gazı silah kapsamına alınmalı

Molotof kokteyli ve havai fişek silah kapsamına alındı. Bundan sonra molotof kokteyli ve havai fişek bulunduranlar ve bunları eylemlerde kullananlar, “silahlı ve saldırlı gösteri yapmaya teşebbüs”ten tutuklanabilecek.

Devlet bu şekilde keyfi uygulamalarına kendi yasalarında dayanak oluşturuyor. Devlet, saldırılarına karşı eylemcinin kendini savunmak için molotof ve havai fişek kullanılmasını “silahlı eylem” olarak değerlendiriyor. Panzerleri, akrepleri ve tam donanımlı silahlarıyla halka saldıran kolluk kuvvetlerinin kullanmış olduğu silahlar, güvenliği sağlamak amaçlı gösterilirken, bu silahlar karşısında molotof ve havai fişek suç kapsamına alınmıyor.

Ama eylemlerde polisin herhangi bir savunma aracı bulunmayan eylemcilere karşı kullandığı biber gazı bu kapsam dışında bırakılıyor; çünkü bu silahı kullanan devlet.

Eğer devlet kullanmışsa kötü bir amaçla kullanmamıştır! Her gün eylemlerde polisin kullanmış olduğu “orantısız güç” tartışılırken, molotofun ve havai fişekğin silah kapsamına alınması, bundan sonra **devletin böylesi eylemlerde eylemcilere yönelik nasıl bir tutum sergileyeceğini göstermektedir.** Sonuçta silah kapsamına alınan araçlarla yapılan eylemlere karşı “yumuşak bir güç” sergilemek doğru olmaz. Bu şekilde devletin eylemcilere karşı silah kullanması meşrulaştırılıyor. Artık nasıl katliamlar yapılır, bunu bilemiyoruz; ama buna karşı sessiz kalınmamalı ve tepki gösterilmeli.

Biz diyoruz ki; molotof ve havai fişekğin silah kapsamına alınmasına

karşı polisin kullandığı biber gazının da silah kapsamına alınmasına yönelik çalışmalar yapılmalı. Bunun için, içinde bulunduğumuz kitle örgütlerinde buna yönelik imza kampanyaları, basın açıklamaları gerçekleştirilebilir.

Bizler kendi örgütlerimizde buna yönelik çalışmalara başladık ve yönetim düzeyinde karar çıkarttık. Halkın kendini savunmak için kullandığı molotof ve havai fişekği savunmak için yapacağımız çalışmalara diğer alanlardan destek ve katılım bekliyoruz.

(Merdin DDSB)

Egemenlerin oyununa Dersim halkı cevap verdi

Dersim: AKP’nin “literatürde varsa” sözleriyle Dersim 37-38 katliamı için özür dilemesi lakin, arşivlerin tamamını açmaması; samimiyetsizliğinin, aynı zamanda kendi çıkarları doğrultusunda devleti ve resmi ideoloji Kemalizm’i korumasının sonucudur. Sistemin bir parçası olan CHP ise halk iktidarı, demokrasi gibi kendine uymayan söylemleriyle AKP ile it dalaşı yapmayı Dersim katliamı ile yüzleşmek olarak yorumluyor! Tüm bunlardan bağımsız olmamakla beraber MHP ise “Dersim isyanı; hükümeti devirme, yeni kurulan Cumhuriyeti yıkma ve ülkeyi parçalama sürecinin ara bir aşamasıdır ve dönemin devlet yöneticileri Türk milletinin kendilerine yüklediği sorumluluğun gereğini yapmışlardır” diyerek misyonunu yerine getirmiştir. Bu tartışmalar sürerken BDP’nin “Araştırma Komisyonu kurulması” önerisi mecliste BDP’liler dışında oybirliği ile reddedilerek, dev-

letin ikiyüzlülüğü ortaya konulmuştur.

Tartışmalar sürerken Dersim halkı ise egemenlerin demokrasi oyunlarını boşa çıkartmak ve Dersim 37-38 katliamı, arşivlerin açılması, Dersim adının geri verilmesi, Seyit Rıza ve 37-38 katliamında yaşamlarını yitirenlerin mezar yerlerinin açıklaması talepli 3 deklarasyon istemiyle, 10 Aralık günü Seyit Rıza büstünün olduğu alanda miting yaptı.

Devlet Hastanesi önünde toplanan kitle, “**Gerçek özür için; arşivleri açın, adımızı geri verin, mezar yerlerimizi açıklayın, hakikatleri araştırma komisyonu kurun-Dersim Halkı**” yazılı pankartı ve sloganlar eşliğinde miting alanına yürüdü. Miting, Belediye Başkanı ve Dersim 37-38 katliamına tanıklık eden Dersimlilerin konuşmalarıyla son buldu.

Sevgisiz "Sevgi Evleri"nde asimilasyon

Osmanlı'da **gelenek** şudur:
Savaş! Katlet! Malını gasp et! Küçük çocuğuna el koy!

Sonra o çocuğu devşirme okullarında canavarlaştır ve kendi ailesinin üzerine sür! En iyi savaş taktiklerinden biridir bu!

TC'de **gelenek** şudur:

Farklı olanı katlet! Kalanları asimile et! Asimile olmayı yok say! Yok sayılamayana çarpıt! Çarpıtmadığını katlet! Katledemediğini asimile et...

Faşist yönetimi yürütmenin en etkili taktiklerinden biridir bu!

Başbakan R.T. Erdoğan'ın "literatürde varsa" özrünü dilediği 1938 Derişim katliamında binlerce Kürt katledilmiştir. Bu katliamın diğer bir ayağı da, adına "**beyaz katliam**" denilen asimilasyon politikaları olmuştur. Özellikle küçük kız çocukları katliamı gerçekleştiren katillere evlatlık veya "hizmetçi" olarak verilmiş ve bu çocuklar "gerçek birer Türk-Sünni" olarak yetiştirilmiştir.

Bugün bunları tartışıyor herkes... Ne kadar insanlık dışı bir uygulama olduğundan dem vuruyor. Başbakan bile çıkıp özür diliyor. Daha ne olsun! mu diyorsunuz siz de?

Daha olacağı var... Asimilasyon görevini tam tamamlayamadığını düşünen devlet, hala bu politikalarını hayata geçirmenin yollarını arıyor. YİBO'lar hala ayakta ve yaygınlaştırılıyor. "En büyük millet Türk'tür" ve "Türk'ün dışındakilerin işi Türk'e hizmet etmektir" zihniyeti bugün hala ayakta. Hala diller, kültürler yok edilmek için her türlü yöntem devreye sokulmak için hazır

bekletiliyor.

Geçtiğimiz günlerde "kralın" gazetesi Sabah'a bir röportaj veren Amed valisi **Mustafa Toprak**, taş atan çocukları ailelerinden alarak "Sevgi Evleri" denilen evlere yerleştirmeyi düşündüklerini ballandıra ballandıra anlattı.

"Her ne kadar sosyologlarla, psikologlarla, rehber öğretmenlerle bu konuda çalışma yürütsek de, Diyarbakır'da taş ve molotof atan, refüjlerde mendil, su satan çocukları görüyoruz. Demek ki sosyal tedbirlere ilaveten, kanuni maddeleri de çalıştırmamız gerekiyor. İkaz, eğitim ve cezalara rağmen aileler çocuklarına sahip çıkmıyorsa sosyal devlet olarak biz bu çocukları mahkeme kararıyla ailelerinden alıp Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme kurumu bünyesindeki 6-7 kişilik Sevgi Evleri'ne yerleştireceğiz. Amacımız aileleri cezalandırmak değil; çocukları, suç ve istismardan uzaklaştırmak!"

Biz biliyoruz ki, valinin amacı çocukları "suç ve istismardan uzaklaştırmak" değildir. Burada "iğrenilen" Kürt çocuklarını "suçlu ve terörist" ilan eden zihniyetin ta kendisi var. Burada kafatasçı bir uygulama ile beyaz katliam politikalarının meşrulaştırılması hedeflenmektedir. Burada Kürt çocuklarının kimlik, kişilik, kültür, tarih ve toplumsal belleği öldürülmek istenilmektedir. Burada ne kadar reddedilirse reddedilsin ve ne kadar kanla bastırılmaya çalışılırsa çalışılsın Valinin de dediği gibi, sosyolojinin, psikolojinin çözmeye yetmediği bir sorun var.

Sevgi nedir?

Bu evlere neden "Sevgi Evleri" denilmiş acaba? Aile evini tutmasa da sevgi dolu insanların bulunduğu yer olduğu için mi? Hayır! 19 Aralık 2000 yılında hapishanelerde onlarca devrimci tutsağın katledildiği operasyona nasıl ki "Hayata Dönüş" ismi verilmişse, çocukların yüreklerini sevgisizce yoğurup sistemin politikalarını yerine harfi harfine yerine getirecek robotlar yetiştirebilmek için de bu yere "Sevgi Evleri" ismi verilmiştir! Daha geçtiğimiz aylarda bu "Sevgi Evleri"nden birinde "sevgi dolu bir bakıcının" 7 yaşındaki bir çocuğu çatalla yaralayarak "sevgisini gösterdiğine" tanık olmuştuk. Toplumdan tecrit edilen bu evlerde neler yaşanıyor? Hiçbirimiz bunu tam olarak öğrenemeyecek, ancak hiç de iyi şeyler yaşanmadığını bileceğiz!

"Sahi kimdir sevgiden yoksun olan ve yaşamda bir de 'sevgi' duygusunun varlığını öğrenmeye muhtaç olan? Bizim Ceylan gözlü evlatlarımız mı? Yoksa sizin eli kanlı polisleriniz-askerleriniz mi?"

Şerzan yürekli gençlerimiz mi, cenazelere işkence yapan, cesetlerle poz veren özel hareket timleri mi? Sokaklarda katlettiğiniz üniversiteli gençliğimizin mi sevgiye ihtiyacı var yoksa çocuk bedenlerine tecavüz eden yüksek devlet erkanının mı?" (Reyhan Yalçındağ)

Halkın Mal Varlığına Göz Koyan Teröristtir

Amed: TC, geçmiş yıllarda Rumların, Ermenilerin mallarına el koyduğuna benzer şekilde Kürt halkının mallarını gasp etmek için yeni bir kanun çıkartıyor. **Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun Tasarısı.** Yani Varlık Vergisi benzeri bir uygulamanın yeni Türkçesi...

Oluşturulacak komisyon, herkesin mal varlıklarını dondurma ve ellerinden alma hakkına sahip olacak. Komisyon; Mali Suçları Araştırma Kurulu, MİT, Adalet Bakanlığı gibi birçok kurumdan oluşacak. Böylece "teröre destek verdi" adı altında insanların malları gasp edilmeye çalışılacak. Yurt dışında mal varlığı bulunanların varlıklarını dondurmak için o ülkelere komisyon başvuracak. Suç çerçevesinde 10 yıla varan hapis cezası, suçun niteliği hakkında ikiye katlanıyor. Son süreçte Kürt halkını hapishanelere doldurma politikası yetmeyince bu defa mal varlıklarına el koyma kanunu ile yıldırma düşünmektedir. Lakin ne yaparlarsa yapsınlar, halkın dilinden düşmüyor **AZADİ!**

Dün bomba, bugün kelepçe...

İstanbul: 3 Aralık 1994'te Ankara ve İstanbul'da Özgür Ülke gazetesi büroları bombalanmıştı. Olayın üzerinden tam 17 yıl geçti. Saldırıdan sonra devletin onlarca kapatma saldırılarına maruz kalan gazeteyle, geçmişte bombalarla saldıran zihniyet, bugün tutuklamalarla kapatmalarla ve tehditlerle saldırıyor.

Saldırını protesto etmek ve saldırı-

dan katledilen Ersin Yılmaz'ı anmak için 3 Aralık Cumartesi günü "*Dün bomba bugün kelepçe, özgür basın susmayacak*" pankartıyla İstanbul'da bombalanan Kadırga Liman Caddesinde bulunan Özgür Ülke'nin eski bürosu önünde toplanan kitle burada bir basın açıklaması düzenledi. Eylem, binanın önüne "*Bu ateş sizi de yakar*" manşeti ile çıkarılan Özgür Ülke gazetesi bırakılmasıyla son buldu.

Amed'in göğsünde yine bir genç acı...

Amed: Amed'in göğsüne yine bir genç acı saplandı. Aydın Erdem'in vurulduğu sokaklar, bu kez Murat Elibol için isyana durdu.

3 Aralık günü BDP'nin düzenlediği "Buradayım. İrademe Sahip Çıkıyorum" mitinginden sonra halk kitlesel bir şekilde Bağlar'da yürüyüşe geçti. Wan Yüzüncü Yıl Üniversite öğren-

cisi **Murat Elibol** da kitlenin içindeydi. Yürüyüş sırasında polis kitleye saldırdı. Elibol, bu saldırı sırasında arkasından silahla vurularak katledildi.

Elibol için devlet, "Benim polisim yapmadı. Olay yerinde polis yoktu!" diyerek cinayetin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Elibol'un Hizb-i Kontra üyelerince katledildiği iddia

ediliyor. Cinayetin, eylem yapan halka polisin saldırdığı bir alanda ve çatışma sırasında yaşanması; bu cinayetin devlet destekli olduğunu gösteriyor açıkça.

Bu cinayetin sorumlusu olan devlet, "suçluluk psikolojisinde" olmasına ve inkar etmesine rağmen cenazenin ardından Elibol için taziye çadırına giden Amed halkına yine saldırmıştır.

Hala mı suçsuz?

Murat Elibol'un 10 Ekim tarihinde paylaştığı şiir:

Elveda Amed!
Elveda yalnızlığımı paylaştığım sokaklar.
Bu gece yüreğimi, son defa bırakıyorum surlardan aşağıya.
... Hayallerim ise; demli bir çay kıvamında kalsın.
Elveda yüreğimin yitik kenti!
Gazi köşkü, Hevsel bahçesi.
Terkedilmiş kaderimin çocukları
Merhaba Dicle ırmağı, al beni hırçın sularına,
Asaletinden bir parça kalsın bende
Son bakışım bu sana Amed...

Göğün yarısı

Devrimci kadının uysal "makbul" değıldir!

Kadına vurulan prangaların en ağır ve önemlisi iradesine vurulanıdır. En öz varlığı olan yaşamının ipierinin hep başkasının elinde olması ve bunun yüzyıllar boyu bu şekilde yaşanması kadın kimliğinde önemli bir yer tutar. Ve bu nedenle de kadının iradesini yok sayan, baskılayan, zincirleyen ve yok eden her şey-her olgu istisnasız düşmanımızdır. Çünkü iradesi yok edilen kadın kendine yabancı kadındır, başkası/başkaları için yaşayan, kendi kararlarını veremeyen, bir yere yaslanmadan ayakta durmayı başaramayan kadındır. İşte tam da bu nedenle bir kadın için devrimcileşmek, aynı zamanda yüzyıllar önce kaybettiğı kimliğini-kadınlığını tekrar kazanmak ve burada durmayıp "kadınlığını devrimciileştirmek"tir.

Ancak devrimciileşmekle, devrimci olmakla bu eşik atlanmış olmaz; eşiğı atlamak için örgütlü mücadele içerisinde sürekli bir çaba ve emek sarf etmek gerekir. Çünkü devrimci olunca, geleneksel cinsiyet rolünü benimsemiş, öğretilmiş kadın kimliğinden bir anda kurtulmak mümkün değil. İlk adımı atarak irademizi belki belli oranlarda toplumsal (aile, çevre vb.) baskılayıcılardan kurtarmış oluruz ama kadınlığımız devrimciileşmediğı sürece gerçekte içten içe geleneksel kimliğimizi yaşamaya devam ederiz. Erkek egemenliğinin/şovenizminin yaşamın her alanında kök saldığı bir ortamda bu durum çok da fazla göze batmaz. Ama bu iki kimlik (devrimciileğimiz ve geleneksel kadınlığımız) arasındaki çatışma, yaşamımızda kendi içinde sürekli duvarlara çarpan bir kişilik-kimlik yaratır. Tek tek her birimizin kişiliğini geleneksel kadın rolleriyle açıklamak abartılı görülebilir ancak araya giren onlarca-yüzlerce etkenle birlikte kritik bir role sahip olduğunu da inkar edemeyiz.

Tekrar irade meselesine dönecek olursak; aile baskısını bir şekilde arkasında bırakan (özellikle genç) kadın yoldaşlarımız için örgütle bütünleşmek daha "rahat" olmakta ancak bu bütünleşmedeki "geleneksel iradi teslimiyet" oranında, devrimcileşme ve ilerlemede "kararsız", "istikrarsız" bir gidişat ortaya çıkmaktadır. Çoğunlukla kadın yoldaşlarımız için sarf edilen çalışkanlık, kararları uygulama azmi ve disiplin (vb.) övgülerinin gerçekteki karşılığı "hamaratlık", "edilgenlik-inisiatifsizlik" ve "uysallık" olarak yaşanmakta. Ama kadının disiplini uysallık olarak algıladığı, kararları harfiyen uygularken aslında sorgulamadan biat ettiğini görmezsek daha sonra yaşanacak olan sıkıntıların, ani değişimlerin, "biz seni böyle bilmezdik"lerin ardı arkası kesilmez. Dolayısıyla kadın kişiliğine yaklaşım, kararları harfiyen uygulayıp uygulamadığından öte (bunu zaten hayatı boyunca baba-anne ve çevreden öğrenmiştir) kararlara sorgulayıcı yaklaşmasını, iradesini ortaya koymasını sağlamak olmalıdır. Öyle yapmazsak ne olur? Kadın yoldaşlarımızı edilgen-uysal değil disiplinli, iradesiz değil örgütle bütünleşmiş zannederiz ve ilk "pürüz" de şaşkınlıktan dilimizi yutarız.

Bu "pürüz"ün çoğunlukla bir "sevgili" olması ise tesadüf değildir. "Babanın yerine geçen örgüt" gerçekliliğinin yerini "örgütün yerine geçen erkek"e bırakmasında şaşırılacak bir şey yoktur aslında. Bunu tabii ideolojik-politik yetersizlik-gerilik olarak değerlendirmek de mümkündür (son tahlilde). Ama bunun da nedenlerine indiğimizde uysal, edilgen, hamarat kişilikteki sorunları görebiliriz. Ki bu kişilik, yani devrimciileşmeyen kadınlık, karşısına çıkan (ön ve de vazgeçilmez şart olarak mutlaka) kendisinden ileri, her zaman onu "anlayan", hatta onu "ilerleten" erkekle birlikte bir erk'ten diğer bir erk'e geçiş yapar. Hatta bu öyle bir geçiştir ki, toplumdaki kadın örneklerinin de gerisine düşmesine neden olur. İstisnalara hiç girmeyelim, çünkü onlar hala kaideyi bozacak güçte değil. Ama onları örnek alalım.

Örgütle ideolojik-politik temelde sağlam bir bütünleşme yaşamayan, iradeyi kolektife teslim etmeyi, biat-uysallık olarak yaşayan her kadının başına gelmesi kuvvetle muhtemel bu sürecin önüne kesmede temel görev örgüte düşerken, özne ise mutlaka biz kadınlarız. Örgütün biat eden değil, sorgulayan; edilgen-zayıf değil inisiatifli-cüretkar kadınlara ihtiyacı var ve bunun yolu da kadın örgütlenmesinin güçlendirilmesinden ve yaygınlaştırılmasından geçiyor.

Daha küçük bir kız çocuğuyken kucağına alıp beslediğı, uyuttuğı, elbisesini giydirdiğı oyuncak bebeğıyle başlar kadının anneliğı, daha o yaşta bilir ki büyütme onun elinde! Mutfakta yemek yaparken izler annesini, anlar ki doyurmak onun elinde! Çamaşır yıkayan annesine su taşır, anlar ki kirleri o temizlemeli! Aslında her şey bu kadar değıldir. Bunu öğrenmesi de zaman almaz ve zincir önce babayla sonra ağabeyiyle daha sonra sevgiliyle ardından kocasıyla ve patronuyla devam eder gider... Hayatın onların belirlediğı sınırlar içinde yaşadığını öğrenir. Erkek korumasına muhtaç şekilde büyütülür. Nitekim kadın artık bir erkek olmadan karanlığa meydan okuyamayacağını "öğrenir"; lakin bu böyle gitmez ve 25 Kasım Mirabel kardeşlerle başlar mavi yolculuk.

Siirt, Batman, Amed, Der-sim, Hakkâri, İzmir ve daha nice kentlerde çılgık olur kadın sesleri, analar haykırır: "Özgürlüğümüz her şeyi güzelleştiren yüreklerimizde, rahmimizde, ellerimizde, sütümüzde" diye. "Biz her şeye rağmen ayaktaız. Ne güçsüzüz ne sadece bir iş makinesiyiz ne bir zevk oyuncuğuyuz. Biz kadınız karanlığa ışık olan dağlarda, şehirlerde özgürleşen üç günlük ömre hayır diyen kelebekleriz. Ruhumuz yara alsa da biliriz ki, var oldukça yapabileceklerimiz de sonsuzdur. Yeter ki yılgınlığın bizi umuda, zafere götürmeyeceğini bilelim."

Yeni bir dünya için kadın örgütlülüğü vazgeçilmezdir. "**Tecavüze uğradığında üstünde ne vardı? Gecenin bir yarısı neden dışarıdaydın da evinde değıldin? Neden erkeğe gülümsedin?**" diye tecavüzü hak etmiş muamelesi yapan **T.e.C.avüz Devleti** istemiyoruz... Bunun içinde alanlara dökmekten asla geri

durmayacağız. Bu çağrı sadece tecavüze uğrayan, koca dayığı yiyen, kuma giden, taşlananlarımız için değil; aynı zamanda sistemin başka bir yönden saldırısına uğrayan alışveriş merkezlerinde ömür tüketen, eli sıcak sudan soğuk suya değımeyen, hayatın güzellik merkezlerinden ibaret olduğunu düşünen kadınlarımıza, güzelliğın sadece fiziksel görüntüden

Arama noktasında 340 kadının isminin yazılı olduğı "**Siyasi operasyonlara hayır!**" pankartına el koyuldu.

Mitingde KESK kadın sekteri **Canan Çalağan** sistemin her taraftan hiç nefes almadan saldırdığını, kendisine muhalif her sesi bastırdığını ifade eden konuşmalar yaptı ve "**Arkadaşlarımızı tutuklayabilirsiniz, pankartlarını da içeri almayabilirsiniz; ama yüreğimizden asla silemezsiniz**" diyerek mücadelemizin asla durmayacağını ifade etti.

Mitingde aynı zamanda BDP milletvekili **Emine Ayna** da sistemi eleştiren konuşmalar yaptı. Mitingte "**Her türlü şiddete hayır**" sloganları atıldı. Dikkatimizden kaçmayan bir nokta da şudur ki, Siirt'teki kadın ve erkek polisin bizlere yönelik fiziksel değil ama psikolojik şiddet içeren taciz edici bakışları, yüz ifadele-riydi. Günün anlamını bile bile bize yönelik rahatsız edici tavırları eylem alanına girdiğimiz andan başlayıp çıkışımıza kadar devam etti. Devlet zihniyetin çok iyi işlediğinin bir kanıtıdır bu. Siirt'te daha önce kadına yönelik şiddete karşı yapılan eylemlerde yine sözlü tacizden geri durmamıştır.

Mide bulandırıcı sözlerle taciz ederek arkadaşlarımıza saldırmışlardır. Okul bahçesine çocukları çıkarıp "**Biz Siirt'te terörist istemiyoruz**" sloganları attırmışlardır. Yapılan bu saldırılar gösteriyor ki devlet Siirt halkının bilinçlenmesini istememektedir.

Ne yazık ki 25 Kasım Siirt mitingi kitlesel olarak istediğimiz sayıda değıldi. Yerelden katılan kadınlarımızın sayısı da maalesef istenen düzeyde değıldi. Biz KESK'li kadınlar da alana yeterince kadınlarımızı taşıyamadık.

(Merdin DDSB)

26 Kasım'da Alanlardaydık

ibaret olduğunu düşünüp bugün rükuş olmamak için ne giysem diye kendini harap eden kadınlarımızı da çağrıdır onlarda kapitalizmin sömürdüğü kadınlarımızdandır: Uyanın ve haykırın: "**HER TÜRLÜ ŞİDDETE HAYIRRRR!**" Bunun içindir ki;

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü'nde KESK'li kadınlar olarak, çocuklara yapılan cinsel istismar ve kadınlara yönelik taciz ve tecavüz vakalarıyla gündeme gelen Siirt'te düzenlenen mitingde alanlardaydık. Merdın KESK olarak alana girerken tam da bu günde yine polisin engellemele-riyle karşı karşıya kaldık.

"**Erkek vuruyor, devlet koruyor**" pankartına el koydular. Belirlenen sloganların dışına çıkıldığını ve bu pankarta izin vermeyeceklerini dile getirdiler. Yaptığımız uzun konuşmalar sonunda pankartımızı alıp alkış sesleri içinde alana yürüdük. Aynı şekilde Amed'den gelen kadın arkadaşlarımız da analarımız da aynı engellemelerle karşılaştılar.

KESK'li kadınlardan dayanışma

İstanbul: KESK İstanbul Şubeler Platformu üyesi kadınlar KCK adı altında yapılan operasyonda tutuklanan kadın sendikacılar ve Prof. Dr. Büşra Ersanlı'yla dayanışmak için 30 Kasım'da Taksim Postanesi önünde bir araya gelerek dayanışma kartı gönderdiler ve ardından bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamayı

okuyan **Selma Topal Şahin**; 33 KESK üyesi sendikacının tutuklu olduğunu, AKP'nin muhalif olan her kesimi operasyonlarla susturmaya çalıştığını dile getirdi. "**Bütün düzenlemelerin erkeğe göre yapıldığı bir dünyada kadınların, erkeğe göre tasarlanmış cezavlelerinde yaşamaya zorlanılmasının iki kere ceza-**

landırma" olduğunu söyleyen Şahin, "**Başka ülkelerde demokrasi dersi vereceğinize, demokrasiyi önce kendi ülkenizden başlatın ve arkadaşlarımızı derhal serbest bırakın**" dedi.

Tutun Parmaklarından "kızlar" kaçıyor

Neyden mi bahsediyoruz? Durun biraz anlatalım, tahmin etmeniz hiç de zor olmayacak.

Sıcak yuvamızdır orası Gençlik ve Spor Bakanı Suat Kılıç'a göre. Kurallara uymazsam kapağı konulacağını bildiğim geçici evimdir orası. İçeriye ilk girerken "iffette aykırı harekette bulunmama çağım" yazılı disiplin yönetmeliğine imza attığım, "namus"umun bekçiliğini yapanların at koştuğu beton yığını orası. 23.00'ten sonra gidersem kapıdan alınmadığım, ha çok çaresiz görür de acıyıp alırlarsa ertesi gün disiplin kâğıdını elime tutuşturdukları kuralsız yaşayamayacağım sıcak yuvamdır orası. Nereleler mi oralar? **Yurtlar...**

Birçok genç kadının ailesinden uzakta olduğu üniversite sürecinde kalacak yer sıkıntısı çekmesin diye devletin "aile sıcaklığını" vermeye çalıştığı geçici olarak kaldığımız evlerimiz. Bu evlere girebilmek de o kadar kolay değil; yedek sıralaması falan derken birçok prosedürü bekliyorsunuz da; oraya girdikten sonra sizi bekleyen şeyler de var tabii. Girer

girmes az önce bir tanesini yukarıda ifade ettiğim birçok maddenin altına "Söz veriyorum!" yazıp imzanızı atıyorsunuz. Yurt müdiresinden çalışanına, güvenlikten kantinine kadar girer girmez herkes sizi "kızı" olarak görmeye başlıyor! "Ee

madem ailen seni bize emanet etti. Emanete gözümler gibi bakmak gerek" perspektifiyle başlıyorlar kuralları önünüze koymaya. İzin almadan dışarıda kalamazsın, 23'ten sonra yurda gelemezsin, "iffette aykırı" harekette bulunamazsın, yurdun düzenini bozamazsın, yurda siyasi içerikli hiçbir dergi, gazete koyamazsın (bunun da altına söz deyip imza atılır!) örgüt propagandası yapamazsın, hiçbir şekilde toplantı, gece düzenleyemezsin (ama yurt mescitlerinde -mescitlerimiz var bir de her hafta düzenli dua günleri olur) vs. vs. derken birçok dayatmayı önümüze koyuyorlar girer girmez.

Ha bir de şunu söylemek gerekiyor. Siyasi maddelerin dışındaki tüm maddeler sadece kız yurtlarına özgü. Ne hikmetse erkek yurtlarında bu prosedürlerin hiçbiri pratikte uygulanmıyor. İstenildiği saatte yurda girilip çıkılabiliyor, yurda izinsiz gitmediğiniz günlerde hakkınızda hiçbir işlem yapılmıyor. "İffet" mevzusuna gelince, erkek kelimesi geçiyorsa o maddeye ne hacet zaten! Erkekler kendi iffetlerine sahip çıkarlar da biz şu "kızları" aman gözden kaybetmeyelim düşüncesiyle bu madde "kız" yurtlarının parolası haline getirilmiş!

Şimdi gelelim asıl anlatacağımız mevzuya. Gençlik bakanlığımızın yeni bir uygulaması (çoğu yurtta başlatıldı bile) yürürlüğe konuluyor. **Parmak izi uygulaması.** Uygulamadan bahsedelim biraz. Önce sırayla hepinizi kuyruğa alıp (evet tıpkı hapsanelerdeki gibi), parmak izinizi alıp ardından fotoğrafınızı çekiyorlar. Herkes parmak izini verdikten sonra kapağı üzerinde giriş ve çıkış yazan iki tane "teknoloji harikası" kara kutu konuyor. Yurda girip çıkarken bu kutulara parmağınızı basıyorsunuz ve kutunun yanındaki bölmeden resminiz çıkıyor karşınıza. İşte o zaman girebiliyorsunuz yurda. Eskiden kimlik gösterip girerdik, yurda kaçta geldiğimiz

hesabını tutamazlardı bu kadar kolay. Ama şimdi hem çıkarken hem girerken basıyoruz parmağımızı, hangi saatlerde yurttaydık, kaçta girdik, kaçta çıktık, hepsi kara kutuya bir bir kaydediliyor. Kutu öyle hızlı da işlemiyor bazen dakikalarca, önünüzdeki arkadaşın parmağını tanımasını bekliyorsunuz kuyruқта!

Ne yapacaklar bilinmez bu uygulamayla. Yurda genelde geç giden kadınları tespit edip "iffet" uyarısı mı verirler yarın öbür gün? Başınıza "terör örgütünden" bir hal geldiğinde "yurttaydım" dediğinizde mahkemeye delil mi sunarlar parmak izinizi "yok yurttan değildi bakın parmak basmamış" mı derler bilemiyoruz gerçekten... Şu anda bariz olarak önümüzde duran bir şey var ki sokakta, okulda, evde, otobüste yetmediği gibi bir de buradan sindirmeye, buradan baskı altında tutmaya çalışıyorlar bizleri.

Hani hep diyoruz ya "her olayın bir de kadın yüzü var" diye, bakın yurtlarda binlerce kadın suretinden binlerce olayın, baskının, sindirme politikasının resmini okuyabiliyoruz...

Uygulama önümüzdeki ay sonuna kadar Türkiye'deki bütün yurtlarda yürürlüğe girecek ve tabii bundan da yine en çok biz kadınlar etkilenecek, bir yerden daha göz hapsine alınacağız. Bu kadar pervasızlıkla bunları yapabilen zihniyet yarın öbür gün karşımıza nelerle çıkar bilinmez. Aileyi attığınız her adımdan haberdar etme yükümlülüğüyle yapıp tutuşan aynı zihniyet, yurtlarda "bekaretle" ilgili fütursuzca anket yapılabiliyorsa (geçtiğimiz aylarda bunu da yaptılar) daha nereden saldıracakları hiç belli olmaz.

Bir yere kaçtığımız yok, insan gibi yaşamak, sadece yaşamak istiyoruz ve artık düşün yakamızdan istiyoruz. Artık kirli bir nefes gibi her adımımızda soluğunuzu ensemizde hissetmek istemiyoruz, bu arada kovalamayın bir yere de kaçmıyoruz.

(Bir YDG'li/YDK'lı)

Türkiye Güllük Gülistanlık

Ya bu AKP hükümeti, kadınıyla erkeğiyle ne kadar komik değil mi?

Gerçek olmayan bir şeyi nasıl bu kadar rahat, gerçekmiş gibi anlatabiliyorlar acaba? Halkı aldatma "ülkülerine" ne kadar bağlı hareket ediyorlar böyle?

"Aile" ve Sosyal Politikalar Bakanı, AKP'li Fatma Şahin, Aralık'ın ilk haftası yine maratondaydı. İstanbul'da düzenlenen 2012 yılı Dünya Bankası Kalkınma Raporu Cinsiyet Eşitliği ve Kalkınma Tanıtım Toplantısı'nda "fazla mesai" yapan Şahin, Türkiye'de kadınlar için her şeyin güllük gülistanlık olduğunu anlattı, durdu ve "yetmez ama evet" dedi!

Şahin, kadın hakları konusunda devrim yaptığını ilan eden R.T. Erdoğan'ın söylediklerini tasdik etmesi olur mu? Kız çocukları ve genç kadınların okullaşma oranında ciddi(!) bir yükseliş kaydettiklerini söyleyen Şahin'e göre anne ve çocuk ölümlerinde de ciddi(!) bir azalış söz konusuydu!

Eğitim ve sağlık ciddi(!) oranda paralı hale gelirken, insanlar hastane kapılarında kalırken ne azalışından ve ne yükselişinden bahsediliyor?

Elinde hiçbir somut veri olmadan, kafasına göre kadın çalışmaları konusunda güzellere dizen Şahin, kadına yönelik şiddet konusuna geldiğinde resmen masal okudu. Aylardır sinyal butonu, hadım, elektronik kelepçe vs. diye diye gündemi meşgul eden ama şiddeti engelleme noktasında hiçbir adım atmayan, N.Ç için "rıçalı" kararı alındığında ve şiddet davaları kadınların aleyhine sonuçlandığında somut bir şey yapmayan Şahin'in masal okumaktan başka yapacağı bir şey de yoktur herhalde!

"Ben inanıyorum ki bugün düne göre daha iyiyiz. Alnım ak, başım dik olarak huzurlarımızdayım" diyor ya Şahin, biz de ona bir aferin verelim. Kadını yok saymakta, kadın için politika üretmemekte ve de politika üretmemenin politikasını yapmakta düne göre daha iyiler çünkü!

(İstanbul'dan bir YDK'lı)

Şiddete, tacize, tecavüze hayır!

Siirt'te ilköğretim okulu öğrencisi 7 kız çocuğu esnaf, asker ve memurların da içlerinde bulunduğu birçok kişinin tecavüzüne maruz kalmıştı. Bu olay basına yansımış ve dava kamuoyu nezdinde "Utanch davası" olarak tanınmıştı.

30 Kasım tarihinde bu davanın 11. duruşması vardı. Elbette bu duruşmada da "beklenen" gerçekleşti ve davanın görülmesi 25 Ocak 2012 tarihine ertelendi. Mahkemeyi takip etmek amaçlı gelen kadın örgütleri mahkeme öncesinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın metnini kadın örgütleri adına Berfin Kadın Dayanışma Merkezi çalışanı **Kâtibe Demir** okudu. Demir; "Türkiye'deki yargı sisteminin ve devletin kadına uygulanan taciz, tecavüz ve kadın cinayetlerine yönelik erkeği koruma ve tüm yaşanan olayları örtbas etme çabası açıkça görülmektedir" dedi.

Açıklama sırasında sanıkların yakınları açıklamaya kadınlarla sözlü hakaretlerde bulunurken, polis bu olaya her zamanki gibi sadece seyirci kalarak, erkek egemen zihniyetin nasıl hayat bulduğunu gösterdi.

Göz göre göre ölüme terk edildi

Gülây Yaşar. Bu isim katledilen kadınlardan sadece birinin ismi. Gülây da birçok kadın gibi eşi tarafından öldürülmeden önce şikâyetinde bulunmuştu ve koruma talep etmişti. Ama o da diğerleri gibi çağrılarını cevap alamadı. Bu da yetmezmiş gibi eşi tarafından, Gülây Yaşar cinayeti kayıtlara "Gülây pencereden düşerek öldü, intihara teşebbüs etti" olarak geçirilmeye çalışılmıştır.

Gülây Yaşar'ın ilk davası 8 Aralık'ta görüldü. Ve dava 28 Şubat 2012'ye ertelendi.

Gülây Yaşar'ın davası öncesi Çağlayan Adliyesinde bir araya gelen **Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu** düzenlediği basın açıklamasında olaylar açığa çıkana kadar ve daha kadınlar lehine sonuçlanıncaya kadar davanın takipçisi ola-

caklarını vurguladı. Açıklamada baba **Duran Yaşar**, kızının hesabını sorduğunu, hakkını aradığını ve adalet istediğini dile getirdi. Ardından sözü, eşi tarafından katledilen Esin Güneş isimli kadının anne ve babası aldı. Anne **Fahriye Işık**; "Kızım katledildi ve olayın üzeri örtülüyor. Deliller ortada ama savcı takipsizlik kararı verdi, tekrar dava açtık. Biz adalet istiyoruz, bu olayın üzerine gidilmesini istiyoruz. Bu nasıl bir adalet? Nasıl bir devlet? Biz hakkımızı arıyoruz, bu işin peşini bırakmayacağız" dedi.

Engeliniz varsa Sığınma evi kapısı kapalı

Kadın sığınma evleri denince ilk olarak aklımıza şiddet gören tüm kadınların kalabilecekları bir yer geliyor. Ama aslında sığınma evlerinin kapsamına bütün kadınlar girmiyor. Sığınma evinin de kendi içinde "şartları" var. Neymiş o şartlar? Birkaç örnek yazalım; ruh sağlığınız bozuk (şiddet gören bir insanın ruh sağlığı nasıl olmalıysa artık!) ve kendi işinizi göremeyecek bir "engele" sahipseniz, ölesiye dayak da yeseniz hiçbir yere başvurmayın. Oturup ölümlünüzü bekleyin, çünkü sizi "bu halinizle" kabul edecek bir sığınma evi yok!

Meme kanserinden 11 dakikada 1 kadın ölüyor

40 yaşından itibaren 11 dakikada 1 kadın meme kanserinden kaynaklı hayatını kaybediyor. Universal Diyarbakır Hastanesi ve Bağlar Belediyesi, 8 Aralık'ta meme kanseri ile ilgili Bağlar Belediyesi Konferans Salonu'nda bir panel gerçekleştirdi. Panelde Universal Diyarbakır Hastanesi'nden Operatör Dr. Özgür Korkmaz, "Kendi kendini muayene etme, kanseri erken teşhis etmede ve ölümleri azaltmada en etkin yöntem, 40 yaşına gelmiş tüm kadınların mutlaka mamografi çektirmeleri gerekli" dedi. Ve meme kanserinin en sık görülen belirtisinin, memede ağrısız, sert, düzensiz kitlelerin olması ve meme başının içeri çekilmesi, koltuk altında kitle oluşumu, memede kızarıklık, şişlik gibi belirtilerin varlığı olduğunu vurguladı.

Erkek egemen toplumun vazgeçilmezini oluşturan erkeklik hali, gücü ve iktidarı ve her türlü kontrol yöntemlerini kullanarak kadını sindirirken, bunun olumlamasını mağdur üzerinden inşa eder. Erkeğin kendini savunurken kullandığı kelimelerde aynı anlam, aynı nakarat mevcut. Ka-

Deprem, kadın yıkımı olmasın!

Kadın cinsinin her olumsuz durumunun acısını/yükünü daha fazla çektiği gerçeği Wan'da 23 Ekim ve 9 Kasım'da yaşanan depremlerin ardından kendisini bir kez daha açığa çıkardı. 23 Ekim'deki depremin bayramdan önce öğle saatlerinde gerçekleşmesi, eşleri ve çocukları dışarıda olan kadınların evde kalıp bayram temizliği yapmasından kaynaklı enkaz altında kalanların çoğunluğunun kadın olmasına neden olmuştu.

Depremden kurtulan kadınlar ise yaşadıkları psikolojik travmaya rağmen depremin tüm olumsuz durumlarını "aile" için daha fazla yüklenmek zorunda kaldı. Çadırda kalan kadınlar açısından, çadırın temizliği, çocuğun -varsa hasta, yaşlı bireylerin- bakımı, yokluk ortamında yemek yapma ve ailenin karnını doyurma zorunluluğu, soğuktan korunma yöntemlerini bilme gibi tüm işler ağırlaşarak kadının sırtına yüklenmiş oldu.

Kadınlar açısından depremin yarattığı tek yıkım, iş yükünün artması ve eşitsizliğin derinleşmesi değildir. Cinsel saldırıların artması da kadınlar açısından güvensizliği ve bunalımı artıran etmenler oluyor. Depremin ardından 19 yaşındaki bir genç kadının tecavüze uğraması, yine 15 yaşındaki bir kız çocuğunun çadırkenti "korumakla görevli" iki jandarma tarafından cinsel istismara uğraması olayları sorunun ne kadar derin olduğunu

gösteriyor. Özellikle kolluk kuvvetlerinin bu süreçte Kürt kadınlara yönelik cinsel saldırılarının artması kadın ve depremde olmanın yanı sıra Kürt olmanın da Wan'da bedelinin ağır olduğunu gösteriyor.

İstismarın sorumlusu devlettir!

Wan'da yaşanan en büyük sorunun çadırsızlık olduğu ve soğukların -15'lere düştüğü bir ortamda kalacak

bir yer bulmak hayati bir önem arz eder elbette. TRT tarafından günlerce reklamı yapılan, "saray gibi kocaman" denilip bir kutu kadar küçük çıkan **MevlanaKent** evleri de, soğuktan ve açıkta kalmaktan korunmak için depremedelerin yerleştiği bir alan oldu.

Çok küçük olan ve en fazla 4 ranzanın sığıdığı tek odalı bu mekanlarda yaşanan tek sorun; 8-10 kişilik ailelerin buralara sığmak zorunda kalışı değildir. İnsanların deprem sonrasında naylon çadırlarda ya da sokakta kalmasında bir sakınca görmeyen, bunun kaygısını gütmeyen devlet ve kurumlarından; kadın ve çocukların yaşaması çok büyük ihtimal olan taciz, tecavüz ve istismar olaylarına karşı bir önlem alması beklenemezdi.

Zaten halkın Wan'dan gitmesini ve kalan arazinin de ranta açılmasını isteyen bu erkek egemen düzen, önlem almak şöyle dursun; kadın ve çocuğa yönelik cinsel saldırıları bizzat gerçekleştiren oluyor. Söz konusu MevlanaKent'te de 15 yaşındaki bir kız çocuğunun 2 uzman çavuş tarafından istismara uğraması bunun kanıtı niteliğindedir.

Bu olayın açığa çıkmasının ardından bölgeye giden kadın kurumları, buralarda yaptığı araştırmalarda sorunun 15 yaşındaki söz konusu kız çocuğu ile sınırlı olmadığını açıkladı. Başka çocukların da

asker ve kentteki diğer erkekler tarafından tacize uğradığını öğrenen kadınlar, görüşmeleri sürdürdükçe yeni vakaların yaşandığına tanık oldu. Söz konusu yerde yaşayan kadınlar, kendilerini "koruduğunu" iddia eden jandarmanın davranışlarından ve kendilerine yaklaşmak istemelerinden rahatsız oluyor ve bu huzursuzluğun, kadınlarda depremden kaynaklı var olan bunalımı derinleştiriyor. Yapılan görüşmelerden birinde, lise 2. sınıfa giden bir çocuğun da bir asker tarafından tacize uğradığı açığa çıktı.

Wan'da hırsızlık olayları ayyuka çıkmışken, kadına yönelik şiddet vakalarında artış yaşanırken; bunların hiçbirine müdahale etmeyen polis ya da jandarmanın MevlanaKent'i koruduğu iddiası gülünçtür. Hele ki Kürt çocuklarının bu kolluk güçleri tarafından cinsel istismara uğradığı bir ortamda, bu "koruma" iddiası, insanın midesini bulandıran bir yalana dönüşüyor.

Kadın ve çocukların kalabileceği ve korumasını jandarma/polis gibi eril düzeyin temsilcilerinin yapmayacağı deprem konutlarının olması gerekirken; erkek egemenliğinin en çirkin yüzlerinden biri olan "güçsüze iktidar kanıtlama" olgusu, bir kez daha çaresizliğin ve yokluğun çemberinde kalan depremede Kürt kadın ve çocukların hayatını karartmaya çalışıyor.

Kadınlardan uzak durun! Çocuklardan uzak durun! Asıl deprem, siz uzak durmadığımızda başınıza gelecekler olacaktır, buna emin olun!

Ahmet Çakar, içindeki tecavüzcüyü konuştu

dının hak etmişliği, kendini bilmezliği, her ne yapıyorsa artık erkeği nasıl çileden çıkarabildiği...

Şiddetin farklı farklı yüzleri de kadını hizaya getirmeyi, onun üzerinden gücünü ve iktidarını kutsamayı amaçlıyor. Bunlardan tecavüz gibi cinsel şiddetin en travmatik halini içeren bir konuda dahi "kadının istemese maruz kalmayacağına" inanmak erkek egemenliğinin çok çirkin bir yönüdür.

Ahmet Çakar adlı hamuru bozuk şahsiyet ise içindeki ırkçı, cinsiyetçi zehiri ekran başında döküyor. Eski IMF başkanı Dominique Strauss-Kahn'ı hatırlatarak "**siyahî ve çirkin bir kadına kendi isteği dışında tecavüz edilemeyeceğini**" söylü-

yor. Ahmet Çakar nezdinde kişileşen erkek egemen yapı tecavüze uğrarken canın pahasına karşı koymalısın algısı, bunu yaşamaktansa ölümü yeğlemesi gerektiği, yalnızca kadını sorumlu tutan olmazsa olmaz namus bekçiliğinin ürünü olarak çıkıyor karşımıza.

Bunun için "kadın istemezse tecavüze uğramaz", "ölse daha iyidir" anlayışı hala hükmünü sürdüren, malum erkekliğin belirlediği yarım aklın ürünüdür.

Ahmet Çakar gibi bir adamın derin, temizlenmesi zor pisliklerin bulunduğu, erkekçe jargonların üretildiği bir programda, kadın kelimesini ağzına almış olması bile tiksinti uyandıracak iken, haddini fazlasıyla aşan

yorumlar yaparak kendi yaşamından ne anlamamız gerektiğini bize söylemiş oluyor aslında.

Tecavüzü meşrulaştıran bütün söylemlerin altında yatan nedenin, kişinin kendini baskılamak zorunda kaldığı (kim bilir belki de hiç baskılamadığı) bir isteğin ürünü olduğunu düşünmek hiç de abartı sayılmaz. Kadını kendi egemenlik alanının dışına çıkarmak istemeyen anlayış, ona "tecavüz etme hakkı" olduğuna da kendini çoktan inandırmıştır. Erkekçe kurulan tüm denklemler farklı yollardan aynı kapıya çıkar ve hep orada farklı farklı kadınların aynı acısı yaşanır!

Katsayının kalkması eşitlik getirir mi?

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın görev zamanının dolmasına 10 gün kala, 30 Kasım'da **YÖK Genel Kurulu** toplanarak üniversiteye giriş sınavının yerleştirme puanlarının hesaplanmasında uygulanan "katsayı"yı kaldırdıklarını açıkladı. "**Liseler arasındaki eşitsizliği kaldırmak, meslek liseleri ve imam hatip liselerinin önünü açmak**" için alınan bir karar olduğu söylendi bunun. Katsayının kaldırılması kararı açıklandığında burjuva-feodal basın bu kararı "ilerici" bulup gazetelerinin manşetlerine "katsayı müjdesi" şeklinde taşıdı. "İlerici" yazarlar da köşelerinde karara methiyeler sıraladılar, hatta Özcan'a teşekkür ettiler. Bazı "ulusalçı" kesimler de "imam hatiplerin, cemaatlerin önü açıldı" diye tedirgin oldu!

Katsayı konusuna bu kadar şekilci ve dışardan bakanlar elbette ki, bunun çok doğru, yerinde bir karar olduğunu düşünebilirler. Peki, meslek liselerine yapılan haksızlığı ortadan kaldırmak için yaptıklarını söyledikleri katsayının kaldırılması kararı; haksızlığı, eşitsizliği ortadan kaldıracak mı gerçekten? Katsayı kalkınca meslek liseli öğrenciler istedikleri bölümleri kazanabilecekler mi? Çocuk gelişiminde okuyan bir öğrenci anaokulu öğretmenliğine, endüstri meslek lisesinde okuyan mühendislik fakültesine yerleşebilecek mi? Tabii ki hayır!

Ashında tüm liselerde görülen ders müfredatlarındaki yetersizliklerden ve niteliksizlikten en fazla payı meslek liseleri alıyor. Meslek liselerinde ağırlıklı olarak meslek dersleri görülüyor, yani üniversiteye giriş sınavlarında sorulan matematik, fen, coğrafya, felsefe gibi dersleri ya hiç almıyorlar ya da göstermelik şekilde alıyorlar.

Meslek liseli öğrenciler 4 yıl boyunca alamadıkları eğitimleri binbir zorlukla gönderildikleri dershanelerden almaya çalışıyor. Ashında bu kararlar, üniversiteye giriş sınavında daha fazla öğrenci belki yıllarını vereceği dershanelerde "eşit" görünen koşullarda, eşitsiz bir biçimde yarışacak.

İstatistikler incelendiğinde, meslek liselilerin üniversiteye girme oranlarının sıralamasında en sonlarda olduğunu rahatça görebiliriz. Öğrencilerin aldığı anti-bilimsel, niteliksiz, ezberci eğitimi düşünürsek, katsayıların kaldırılmasıyla daha iyi duruma gelmeyecekleri açık,

çünkü eğitim sistem bir bütün olarak enkaz halinde. Meslek liselilerin 2010 ve 2011 yılı üniversiteye giriş oranlarına göz atarsak durum daha kolay anlaşılabilir.

- 2010'da 162 bin endüstri meslek lisesi mezunundan 3 bin 591'i 4 yıllık fakülterlere girebildi.

- 2011'de 188 bin endüstri meslek lisesi mezunundan 3 bin 764'ü sınavı kazanabildi.

- Ticaret liselerinde 2010'da 93 binde 2 bin 483,

- 2011'de 102 bin mezundan sadece 3 bin 456 sı "üniversiteli" oldu.

-İmam hatip liselerinde ise 2010'da 68 bin öğrenciden 10 bin 813'ü,

- 2011'de 88 binde 11 bin 788 öğrenci üniversite kapılarında içeriye girdiler.

Eşit olmayan koşullarda "eşit" sınav yapmak ve eşit şekilde puan hesaplamak neyi değiştirir? Hiçbir şeyi değiştirmez. Farklı lise tiplerinin olduğu ülkemizde tek tip sınav yapmak akıl kârı değildir.

Altın bilezik mi? "Altın" sömürü mü?

Meslek liseli öğrenciler ülkemizde öğrenciler arasında sömürülenin de sömürüleni haline getirilmiştir. Onlar okullarda haksız yere köle gibi çalıştırılanlar, günde 13-14 saate varan staj sömürüsüne maruz bırakılanlar, "uygulama" adı altında ücretsiz ya da çok düşük ücretlerle güvencesiz çalıştırılanlar, gelecekleri patron ya da müdürlerinin staj dosyasına yazdıkları değerlendirmelere bağlı olanlardır. Meslek liselilerin geleceksizliğe itildiği eğitim politikaları katsayının kaldırılmasıyla aklanmaz. Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer her ne kadar "*Çocuklarımızı meslek lisesine gönderin, altın bilezik kazansınlar*" şeklinde açıklamalarda bulursa da bahsettiği **altın bilezik** daha fazla **sömürü**, daha fazla **geleceksizlik** ve **güvencesizlik** anlamına geliyor. Hem daha geçenlerde Ömer Dinçer değil miydi, "230 bin öğretmen fazlalığı var, onlar da kendi ilgilerine göre mesleklere yönelsinler" diyen?

Bin bir zorlukla üniversiteyi kazanan öğrenciler yine büyük sıkıntılarla bölümlerini bitiriyorlar, sonrasında "fazlalık"

oldukları için kendi "ilgi"lerine göre iş yapmak zorunda bırakılıyorlar.

28 Şubat 1997'de Refah Partisi ve Doğru Yol Partisi koalisyonu döneminde Milli Güvenlik Kurulu bir bildiri yayımlayarak "irticai faaliyetlere karşı mücadele" çağrısı yapmıştı. 8 yıllık kesintisiz ilköğretimin yasalaşmasının ardından YÖK Genel Kurulu, 1999'da, imam hatip lisesi ve meslek lisesi mezunlarının alan dışı program seçmeleri durumunda puanlarının çok düşeceği yeni katsayı uygulamasını getirmişlerdi. Kemalist-faşist ideolojinin temsilcileri cemaatleşmekten ve ülkeye şeriat geleceğinden "korkup" imam hatip liselerinin önünü katsayı gibi bir kararlar kapamaya çalışırken, AKP hükümeti ve onun altındaki YÖK de Türk-Sünni ideolojinin besleyicileri olan imam hatip liselerinin üniversiteye girişini kolaylaştırmak için katsayı uygulamasını kaldırmıştır. İki taraf da kendi çıkarları doğrultusunda öğrenciyi kullanarak suni gündemler yaratarak öğrencinin esas sorunlarını göz ardı etmeye çalışmışlardır.

Halk gençliğinin egemenlerin yarattığı bu suni gündemlere kanmayıp, kendi gündemlerini yaratmaya çalışmalarına önderlik etmeliyiz. Meslek liseleri sorununun çözümünün; sadece katsayının kaldırılmasıyla değil, eğitim sisteminin toptan değiştirilmesi, tüm sınavların kaldırılması ve okullarının ders müfredatlarının yeniden düzenlenmesi, bilimsel, nitelikli ve kaliteli eğitim almanın yollarını bulmaya çalışarak olabileceğini kavramalıyız. Bunu da ancak örgütlenerek, kendi sorunlarımız çerçevesinde bir araya gelerek yapabiliriz. Artık egemenlerin değil, halk gençliğinin gündemini tartışmalıyız.

(Bir YDG'li)

"Öğrencime dokunma, saçına bile!"

Ankara: Eğitim-Sen Ankara Üniversiteler Şubesi Cebeci Temsilciliği'nin çağrısı üzerine bir araya gelen Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü bileşenleri "**Öğrencime dokunma, saçının teline bile!**" şiarlı bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kampüsün ana kapısında düzenlenen basın açıklaması öncesinde Eğitim-Sen'li akademisyenler, Hopa eylemi sonrasında saç kestirme fiilinin "suç delili" sayılmasına atfen "illegal saç kestirme eylemi" gerçekleştirdiler. Eyleme BDP milletvekili **Sırrı Süreyya Önder** de destek verdi.

Önder, açıklamasında "Biz yaşananları daha önce **12 Mart** döneminde görmüştük. 12 Mart'ın mimarları şebeklikleri ile tarihe geçtiler ve rezil oldular. Onlar da boğazdan geçen vapurun imalı öttüğünü tespit ederek polis fezlekelerine ve mahkeme iddianamelerine geçip insanları yargılamışlardı. Onların rezillikleri, sonrasında meydana çıktı. Şimdi aynı zihniyetin farklı ürünleri de aynı şebekliğe soyunarak rezaletleri ile tarihe geçmek için uğ-

raşıyorlar. Onları buradan son kez uyarıyorum, gelin bu şebekliğinizden vazgeçin" dedi.

Okunan basın metninin ardından "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**Öğrencime dokunma, saçının teline bile**" sloganları eşliğinde alkışlarla eylem sona erdirildi.

5 Devrimci öğrenci serbest bırakıldı

Ankara: Geçtiğimiz Ocak ayında "Kaos timi" diye lanse edilip tutuklanan 5 öğrencinin davası **6 Aralık** günü Ankara Adliyesi'nde görüldü. Duruşma öncesinde devrimci, ilerici gençlik örgütlerinin adliye önünde yaptıkları basın açıklamasında, "*Zindanın karanlığı güneşin doğuşunu engelleyemez. Egemenlerin işçi, emekçi, öğrenci, sen-*

dikacı, profesör, gazeteci ve avukat demeden gözaltı ve tutuklamalarda bulunması, içinde bulunduğu çöküşün ifadesidir" denilerek, duruşmaya katılım çağrısı yapıldı.

"Sağ görüşlü bir öğrenciye saldırı planı" iddiasıyla yargılanan öğrenciler, iddia edilen planın hiçbir somut temelinin olmadığı, bu asılsız iddia ile 11

aydır hapisanede haksız yere tutuklanmalarını söylerken, mahkeme heyetinden tahliyelerini istediler. Yaklaşık 3 saat süren duruşma sonunda öğrencilerden **Ali Haydar Yıldız, Rıdvan Akbaş** ve **Yusufcan Yıldırım** serbest bırakılırken **Didem Ezgi Serap** ve **Uğurcan Soybelli** adlı öğrencilerin tutukluluk hallerinin devamına

karar verildi.

Yine 4 Mayıs günü tutuklanan Ankara Üniversitesi öğrencileri **Bahadır Söylemez** ve **Özgür Aklan** da 8 ay sonra hakim karşısına çıkarıldı. 12 Eylül döneminde asılan devrimci işçiler ve Kızılder'e'de katledilen devrimcilerle ilgili pankart asmak, Mart Kültür Sanat ve Düşünce Derneği kurucusu olmak "suç"larıyla yargılanan öğrenciler 8 Aralık günü serbest bırakıldılar.

Haksızlık etmeyelim çok “şey” değişti; Dün; İstiklal Mahkemeleri Bugün; Ağır Ceza Mahkemeleri

Hukukun üstünlüğü-eşitliği, adil ve bağımsız yargı polemikleri, ülkemizde hiç dinmeyen, ateşi sönmeyen gündemlerdendir. Bunun böyle olmasında ve emekçiler cephesinden ilgi görmesinde, egemenlerin kendi arasındaki çıkar çatışmasının bu zemindeki yansımaları etkili olsa da, kuşkusuz mahkemelerin verdikleri ve çoğunluğu kendi kanunlarına aykırı olan hükümler belirleyici olmaktadır.

Ülkemiz tarihinde kanlı birer sayfa olarak iz bırakan katliamların hemen hiçbirinin faillerinin cezalandırılmaması, zamanaşımına uğraması, yargının adaleti ve tarafsızlığını da tartışılabilir hale getirmektedir. Özellikle de 2009'dan bu yana, adeta bir tutuklama terörü dalgasına dönüşen KCK operasyonlarının yürütülme biçimi, bu tutuklamalara gerekçe olarak gösterilen iddialar; adaleti-yargının topuzunu iyice kaçırıldığını göstermektedir. Başbakanın, KCK operasyonlarının bizzat, açıktan emrini verdiği, doğrudan savcısı rolüne soyunduğu bir ortamda tarafsız yargıyı, mahkemeleri tartışmak biraz abes kalacaktır. Mesleği ne olursa olsun, gözaltına alınan hemen herkesin, gazete ve televizyonlardan örgüt üyesi-kurucusu ilan edildiği ve daha hâkim karşısına çıkarılmadan cezanın kesildiği bugünlerde mahkemelerin bu kültürü nereden edindiği üzerine biraz düşünmek faydalı olacaktır.

Şemdinli'de binlerce insanın ifadesine karşın bırakılan “iyi çocuklar”, saç kestirdiği, poşu taktığı için tutuklanan öğrenciler, her gün yeni belgelerin açığa çıktığı 19 Aralık katliamı, onca itirafa karşın kayıpların akıbetinin bulunmaması-faillerinden hesap sorulmaması ve daha çok geniş bir çerçevede sayılabilecek sayısız örnek; yargının-hukukun bağımsızlığı yalanını da ortaya döküyor. KCK adı altında Kürt ulusal mücadelesine dönük operasyonlar mahkemelerin neyi koruduğuna işaret etmektedir. Türk egemen sınıflarının bu alanda hukukun iğdiş edildiği, adeta katledildiği zengin bir mirasa sahip olduğu açıktır. Cumhuriyetin kuruluşunda vücut bulan örnekler sonrasında itina ile takip edilmiştir. Hukuk sisteminin, adaleti ve yargının üzerinde yükseldiği anayasaya ruhunu veren, faşist-ırkçı ve tekçi zihniyette; emekçiler, ezilen ulus ve milliyetler lehine herhangi bir değişiklik söz konusu değildir.

İstiklal Mahkemeleri-Terör Mahkemeleri

3 Nisan 1920'de Ankara'da açılan Büyük Millet Meclisi'nin ilk işlerinden biri ülkenin pek çok yerinde çıkan ayaklanmaları ve asker kaçaklarını engellemek için 29 Nisan'da **Hıyanet-i Vataniye Kanunu**'nu çıkarmak olmuştur. Kanunun çıkarılmasından sonraki dört aylık dönemde, “düzenin sağlanamaması” üzerine, 1793'te, Fransa'da kurulan olağanüstü yetkilere

sahip “İstiklal Mahkemesi”nden esinlenilerek “**İstiklal Mahkemeleri**” kuruldu.

İstiklal Mahkemeleri, kanunla kuruldukları için **yasal** ancak yargılama usulleri açısından **hukuk dışıydılar**. Çünkü üyeleri, Meclis içinden seçiliyordu ama savcı hariç üyeleri hukukçu değildi. Kapılarının üstünde “**İstiklal Mahkemesi Mücadelesinde Yalnız Allah'tan Korkar**” yazan mahkemeler verdikleri kararlardan sorumlu değildiler ancak cezaların gecikmeden infazından, sivil ve asker bütün bürokratlar sorumluydu. Kararın verilmesi için delile gerek yoktu. Sanıkların avukat tutmaları çok nadir bir durumdu, zaten ne buna vakit vardı ne de bu görevi üstlenmeye cesaret edecek avukatlar. Kararlar hâkimlerin “vicdani kanaatine” göre verilirdi ve temyiz edilemezdi.

18 Eylül 1920-31 Temmuz 1922 arasında görev yapan 12 mahkeme ile 1922 sonundan Mayıs 1923'e kadar görev yapan iki mahkeme olmak üzere toplam 14 İstiklal Mahkemesi, amaçları “farklı” olduğu için “**Birinci Dönem İstiklal Mahkemeleri**” olarak anıldı. Kurulan bu mahkemeler görünürde esas olarak “casusluk”, “bozgunculuk”, “asker kaçakları”, “eşkıya”, “saltanat yanlıları” ve “isyancılar” ile mücadeleyi amaçlıyordu. Ancak en önemli sorun asker kaçakları idi! “Her Türk asker doğar” savına rağmen sadece Sakarya Meydan Muharebesi sırasında tam **48.335 kişi asker kaçağıydı**.

Resmî verilere göre bu mahkemelerde, Hıyanet-i Vataniye Kanunu'na dayanarak, toplam **59.164** kişi “yargılandı”, **1.054** idam cezası infaz edildi. Ancak bu sayılar gerçeğin sadece bir bölümüdür, çünkü bu davalara ilişkin belgelerin büyük bölümü “kayıp”tır. Resmi kaynakların dışındaki kimi bağımsız isimlere göre ise idam edilenlerin sayısı **beş binin** üzerindeydi.

Şark İstiklal Mahkemeleri

4 Mart 1925 tarihli **Takrir-i Sükûn** (Huzur ve Güveni Sağlama) **Kanunu** ile biri idam kararlarını uygulama yetkisiyle “şark” için Amed'de, diğeri idam yetkisi TBMM'nin onayı ile uygulanmak üzere

Ankara'da olmak üzere, iki İstiklal Mahkemesi kuruldu. Amed'deki mahkemenin resmi adı “**İsyân Bölgesi Mahkemesi**” idi. Kanunun çıkarılmasının en önemli nedenlerinden biri **Şeyh Said İsyanı**ydı. Devlet, başkaldıran Kürtleri idam sehpaları ile yola getirecekti! Düşüncesi buydu. Şeyh Said ve yoldaşları da bu İstiklal Mahkemesi'nde idam edilecekti.

“İstiklal Mahkemeleri”nin yaratacağı korku dağları arasında, Kemalistlerin toplum mühendisliği (imha, inkâr, asimilasyon) marifetiyle yeni Türk ulusu inşa edilecekti. Bu uğurda ülke, adaletin mumla arandığı, zulmün kol gezdiği bir açık hapishaneye dönüştürülecekti. (Günümüz açısından ne kadar tanıdık değil mi?) Ardından meşhur Hıyanet-i Vataniye Kanunu'nda; dini esaslara göre cemiyet kurulmasını yasaklayan ve dini siyasete alet edenleri “vatan haini” ilan eden değişiklik yapıldı ve mahkeme görevi başladı.

21 Mart'ta, İsmet İnönü, Meclis Başkanlığı'na Divan-ı Harb-i Örfilerde verilen idam cezalarının da ordu, kolordu, bağımsız tümen ve müstahkem mevki komutanlarınca onaylanarak uygulanmasını öneren bir önerge verdi. İsmet İnönü ve Mustafa Kemal'le doğrudan temas halinde çalışan bu mahkemelerde esas olarak; Şeyh Said İsyânına katılanlar-destek verenler, vermese de Kemalistlerden farklı düşünenler, 1925'te Şapka Kanunu'na karşı çıkanlar, 1926'da Muhtafa Kemal'e suikast teşebbüsünde bulunanlar ve İttihatçılık davası güdenler, saltanat ve hilafeti geri getirmeye çalışanlar, komünist örgütlenmelere katılanlar, hükümete muhalefet “suçlarına” katılanlar “yargılanacaklardı”.

Yaklaşık **7.500** kişi yargılandı, bunların yaklaşık **3.280**'i çeşitli cezalara çarptırıldı. **660** kişi idam edildi. Bahsi edilen sayının, bu terörden nasibini alanların küçük bir bölümünü yansıttığı açıktır. İstiklal Mahkemeleri zaman içinde ortadan kalksa da Cumhuriyetin hukuk ve yargı sisteminin gerçekliği ve bugünkü mevcut tablonun nereden ilham aldığı konusunda önemli ipuçları veriyordu. İstiklal Mahkemeleri kapatılmıştı, ancak bu mahkemelere ruhunu veren bakış

açısı, anlayışı varlığını sürdürecekti. Yargı, devletini tehlikede hissettiği an telaşla, ceza üstüne ceza yağdıracak kendi kurallarını çekinmeden ayaklar altına alacaktı. Yargının tarihine damgasını vuran işçi-emekçilere, ezilen Kürt ulusuna, çeşitli milliyetlere karşı acımasızlığı ve tahammülsüzlüğü olacaktı.

İstiklal Mahkemelerinden Ağır Ceza Mahkemelerine

Yaklaşık 3 yıldır devam eden **KCK/Türkiye Meclisi Diyarbakır Ana davası** ve son gözaltı ve tutuklamaları ve tarihsel arka planla birlikte yorumlamak zihin açıcı olacaktır. Zira geçmişten bugüne değişen bir yığın “şey” söz konusudur. “İleri demokrasi”nin beşiği ülkemizde “İstiklal Mahkemeleri”nden farklı olarak, sanıkların savunma hakkı “bulunmaktadır”. İdam cezası kaldırıldığı içinde mahkemelerin geçmişe kıyasla daha sevimli görüldüğü bile söylenebilir. İçine biraz demokrasi sosu ve adil yargılama seremonisi eklenen ucuz tiyatroyu, bu noktaya getirenin ve değişimi zorlayanın Kürt ulusunun kurtuluş, işçi ve emekçilerin özgür bir yaşam mücadelesi olduğu açık. Ne ki bu durum, anlayışın değiştiği anlamına gelmemektedir.

“Demokratikleşen” ülkemizde **Devlet Güvenlik Mahkemelerinin** yerine kurulan **Ağır Ceza Mahkemelerinin** icraatları İstiklal Mahkemelerini aratmamaktadır. Faşist bir zihniyetten beslenen hukuk ve yargı sistemini bile vatandaşlarına çok gören devletin; toplumdaki tüm farklı, muhalif fikirleri, düşünceleri, talepleri öğütmek üzere kurgulanmış bir kurumu-işlevi gören bu mahkemeler özellikle de Kürt ulusuna karşı düşmanlıkları ile göz doldurmaktadır. 2009'dan bugüne **8 bine** yakın yurtsever, ilerici gözaltına alındı, **4 bine** yakın insan tutuklandı. Yerel seçimlerde ciddi bir yenilgi alan AKP'nin/devletin intikam histerisi ile başladığı KCK adı altındaki süre operasyonlarının ilk toplu davası olan Diyarbakır KCK davasında ortaya çıkan tablo bu görüşü doğrulamaktadır:

Kürtçe-anadilde savunma yasak, avukatların tüm talepleri reddedildi, tutuklu yurtseverler duruşmalara gruplar halinde getirildi/getiriliyor...

Aralarında üç milletvekilinin de olduğu, 104'ü tutuklu 152 kişinin “yargılandığı” davada Kürtçenin “**bilinmeyen bir dil**”den “**mahkemenin anlamadığı bir dil**”e ve son olarak “**Kürtçe olduğu tahmin edilen bir dil**”e dönüşen öyküsü, mahkemenin atalarının mirasına sadık kaldığını da göstermektedir. Tüm bu teröre karşın bir gerçek var ki; Kürt ulusu, işçi ve emekçiler, özgür bir dünya isteyenler dün de vardı bugün de var, yarın da olacaktır. Tarih, zamanı geldiğinde “hüküm” verenlerin hükmünü de verecektir!

Kürtler "her şey" olabilir ama "Kürt" olamaz!

Türk egemenlerinin faşizan kuralları ve yasalarını, ideolojisini benimseyen herkesin önü açıktır. Kamran İnan, Hikmet Çetin, Abdulkadir Aksoy, İhsan Doğramacı, Turgut Özal, Bülent Ecevit bu politikanın yalnızca bir avuç örneğidir.

Dersim tartışmalarında her kesim kuşkusuz durduğu yere göre bir tavır belirledi. AKP, Dersim'de bir katliam yaşandığını "kabul ederek" başbakanının ağzından "literatürde varsa özür dilerken", MHP katliamı savunarak Dersim'de bir isyan olduğunu ve hükümetin üzerine düşeni yaptığını ilan etti. Ve AKP'ye "eski köye yeni adet getirme!" uyarısında bulundu. Yurtseverlerin, devrimci ve ilericilerin ise; gerçeğin açığa çıkarılması, arşivlerin açılması, sorumluların yargılanması talebi ise çok uzun yıllardan beri mevcuttu. CHP, yaşananlara değinmeden, yanına yaklaşmadan, katliama ilişkin neredeyse tek bir söz söylemeden AKP'yi şov yapmakla "toplumun arasına fitne sokmakla" eleştirdi.

CHP'nin Kürtlere açılmak adına Sezgin Tanrıkulu'yu partisine dahil ettiği, AKP'nin "75 Kürt milletvekilim var" diyerek övüdüğü bu tabloda yine de eksik bir şeyler var. Zira en azından Dersim tartışmalarında Kürt "kökenli" siyasetçilerin yaklaşımı dikkat çekici. Kürt halkının binlerle katledildiği, bugün herkes tarafından tartışılırken, Kürt "asıllı" siyasetçiler asla gerçek anlamda karşı çıkmamaktadırlar. Ne ki

buna karşı "Kürt" vurgusu çokça kullanılmaktadır. CHP'nin "Dersimli" ve "Kürt" kimliği öne çıkarılarak piyasaya sunulan genel başkanı bunun sonucunda Dersim'de rekor bir oy almıştır. AKP'li milletvekilleri, bakanlar, TRT ŞEŞ'te kasılarak Kürtçe konuşmakta; Batman'dan, Bingöl'den "sıradan Kürtlerin eğer çalışırlarsa bakan olabileceğini" kendi yaşam öyküleriyle propaganda etmekte.

Peki, Kürtçe konuştuğu, Kürtçe savunma yaptığı için binlerce insan tutuklanırken bu zatlara neden kimse dokunmuyor? Hapse atmıyor, kursuna dizmiyor, cezalandırmıyor?

Osmanlı'dan Türk devletine bir miras; Devşirme

Bu soruların yanıtını vermek için Cumhuriyete miras kalan geleneklerden birine göz atmak gerekecek. "Devşirme" adı verilen bu gelenek, Osmanlı İmparatorluğu'nun ele geçirdiği özellikle Rumeli ve Balkanlardaki Hıristiyan topraklardan genç ve yetenekli çocukların toplanarak, sıkı bir eğitim altında üstün bir asker ve yönetici sınıfı oluşturma sistemidir. Devşirmeler, Yeniçeri Ocağı ve Bostancı Ocağı'nın temelini

oluşturur.

Osmanlı tarihindeki büyük komutanların, devlet adamlarının, vezirlerin pek çoğu devşirme sisteminden gelmekteydi. Yetiştirildikleri yer **Enderun** mektepleridir. Bu mekteplerde tarih, yabancı dil, pozitif bilimler, askeri konular ve tabii ki İslamiyet dersleri verilir. Devşirilen çocuklar Hıristiyan ya da Yahudi olabilir, etnik ya da dini bir ayırım söz konusu değildir. Bu sistemin bir başka özelliği de, bünyesinde birçok etnik unsuru bir arada yaşatan Osmanlı'nın halka verdiği mesaj, imparatorluğun tüm milletlerin ortak devleti olduğudur. Türk egemen sınıfları bu geleneğe sahip çıkarak geçmişten bugüne Kürt halkı üzerindeki zulmü meşrulaştırmak adına her fırsatta "Türk ve Kürt arasında herhangi bir ayırım yoktur, bu ülkede bir Kürt cumhurbaşkanı olmuştur, bakanlıklar yapmışlardır" demektedir.

Türk egemenlerinin faşizan kuralları ve yasalarını, ideolojisini benimseyen herkesin önü açıktır! Kamran İnan, Hikmet Çetin, Abdulkadir Aksu, İhsan Doğramacı, Turgut Özal, Bülent Ecevit bu politikanın yalnızca bir avuç örneğidir.

İsmet İnönü- Ziya Gökalp

Kürt halkının içinden gelip yeteneklerini, emeğini Türk devletinin inşa edilmesine adanmış sayısız örnek vermek mümkün. Bu dönemin etkili figürlerinden **İsmet İnönü** aslen Bitlis'in tanınmış Kürt ailelerinden Kürümoğulları ailesindedir. İsmet İnönü de devletin çeşitli okullarında zekası ve yeteneği ile öne çıkan isimlerdendir. 1920'lerden itibaren M. Kemal'in sağ kolu olan İnönü, özellikle de hazırladığı Kürt raporları, Şark Islahat Programı ve Kürt isyanlarının bastırılmasındaki rolü ile egemenelelere olan sadakatini ispatlamış, "değerli" hizmetler vermiştir.

Ziya Gökalp bu anlamda Türk devletinin daha kuruluş yıllarında ortaya çıkan ve öne çıkarılan, sahiplenilen önemli bir örnektir. Amed Çermikli olan Gökalp, Türk devletinin Kürt halkı için devşirdiği, geçmişine, değerlerine yabancılaştırdığı ve Türkleştirdiği bir Kürt'tür. Türkçülük akımının ilkelelerini(!) saptayan (Türkleşmek, İslamlaşmak, Muasırlaşmak 1918), Darülfünun'da okuttuğu toplumbilim dersleri, İttihat ve Terakki'nin yönetici kadrosu üzerindeki etkisiyle dönemin düşünce ve siyaset hayatına yön veren isimlerden biri oldu. "Türkçülüğün Esasları" (1923) isimli çalışmayı kaleme aldı. Gökalp Kemalistler adına sosyolojik çalışmalar yaparak, Kürt toplumunu tahlil etmeye çalışan bir Kürt'tü.

Ne ki belirleyici olan yalnızca Kürt olmak değildi. Milliyeti ne olursa olsun belirleyici olan; hangi sınıfa ve ideolojiye hizmet ediliyordu. M. Kemal **Arnaut**, Celal Bayar **Polonyalı**; Menderes, Demirel ve Evren **Yugoslavya göç-**

meni olsalar da **katıksız Türk faşistleri, ırkçılarıydılar.**

"Dersimli", "Kürt" Kılıçdaroğlu!

Devletin devşirme politikalarından en fazla nasibini alan yerlerden biri kuşkusuz **Dersim**'dir. Devletin Dersim'de uyguladığı vahşet, şiddet Dersim halkının bilincinde ciddi bir yanılsama yarattı. Korku ve güç, kimi Dersimlilerin tüm düşünce yapısında ağır bir travma ortaya çıkarttı. Belki de bunun sonucunda katliamı gerçekleştiren CHP'nin en güçlü olduğu bölgelerden biri Dersim'dir.

Kılıçdaroğlu ve Kamer Genç devletin devşirdiği Dersimlilere çarpıcı iki örnektir. Zira "Dersimli" ve "Kürt" olması ile öne çıkarılan Kılıçdaroğlu bölgede düzenlediği mitingde bile **Dersim** adını ağzına almamış **Tunceli** demiştir. Kendisi de "Dersimli" ve "Kürt" olan Kılıçdaroğlu, katliamda

dedelerinin-nenelerinin de olduğu binlerce insan öldürülmemiş gibi yapmıştır. Devletin temel yapı taşı olan CHP'nin başkanı Kılıçdaroğlu'nun Hakkari'de İlker Başbuğ ile aynı mevziye girdiğini, binlerce Kürt siyasetçi tutuklanırken ağzını açmadığını bilmeyen yoktur. BDP'nin Meclis'te Araştırma Komisyonu kurulması önerisine "**Özür dilemek bir şey ifade etmiyor. Önce araştıralım, belki özür dileyecek bir şey yok**" diyerek "yorum" yapan Kamer Genç de "Dersimli" ve "Kürt"tür (kendisi kabul etmese de). Milletvekilliği adeta saltana dönüşen Genç, 1980 Askeri Faşist Cuntasında "Danışma Meclisi Üyeliği"ne ve "Başkanlık Divanı Kâtip Üyeliğine" seçilmiştir. Genç, on binlerce insanın hapisanelere doldurulduğu, işkencenin yaşamın rutin bir uygulaması haline getirildiği, toplumun üzerinden adeta bir silindir gibi geçen cuntanın danışmanıydı. Genç, Dersim'de devletin en sadık siyasetçilerinden biriydi. "**Dersimliler Türkoğlu Türk'tür, Kürt meselesinden bize ne?**" sözleri Genç'in profilini yeterince yansıtmaktadır.

Kürt kimliğine sahip çıkan, bu uğurda mücadele yürüten yurtseverleri; hapisaneler, işkenceler, infazlar beklemektedir. T. Kürdistanı'nda bugüne değin yaşananlar bunun bir yansımasıdır. Söz konusu olan, telafuz edilen kimliğin, değerlerine sahip çıkmak, bunun mücadelesini vermektir. Dünyayı Türk egemen sınıflarının penceresiyle yorumladıktan, mevcut düzenin bir parçası olarak sürekliliğine katkıda bulunduktan sonra; milliyetin, bölgenin bir önemi yoktur. Ülkemizde Kürt ulusunun değerlerine, kültürüne ve kimliğine sahip çıkılmadığı sürece herkes Kürtçe konuşabilir, önemli mevkilere gelebilir. Bunun bir önemi yoktur! Çünkü burada Kürtler herşey olabilir ama tek bir şey olamaz; **Kürt!**

“Profesyonel ordu mu, Mehmetçik mi?”

Askerliğin zorunluluğu, ordunun profesyonelliği uzunca bir süredir gündemimizde. Devlet yetkililerinin adeta “müjde”lediği bedelli askerlik, sonrasında vicdani reddin belli sebeplerle de olsa tanınması yönlü tartışmalar, profesyonel ordu tartışmaları tam da “ileri demokrasi”nin hüküm sürdüğü bir ülkeye yakışır şekilde neticelenmektedir.

Bedelli askerlik gündemi 30. yaş sınırıyla, 30 bin TL para karşılığında ödenecek askerliğini yapmış kabul edileceğinin açıklanmasıyla tarihin tozlu raflarına kaldırılmıştı. Bedelli askerlerin devletin ideolojisinden mahrum kalmaması(!) için de 21 günlük “temel askerlik hizmeti” almaları sağlanacak! Zorunlu askerliği kaldırmak gibi bir amacın uzağından dahi geçmek istemeyen egemenler yeni bir rant alanının vermiş olduğu “sevinçle” yeni projeleri hayata geçirmeye hazırlanmaktalar. “Dini sebepler” şartıyla gündemde yer edinen vicdani redde Başbakan 25 Kasım’da söylediği “Vicdani ret olarak adlandırılan bir düzenleme asla gündemimizde olmamıştır. Askerlik bu millet için en kutsal vazifelerden biri olarak kabul edilmiştir. Biz askerimize Mehmetçik derken bunun bir anlamı var, bu küçük Muhammed anlamında Mehmetçiktir” sözleriyle devletin de nasıl baktığını ortaya koymuştur. Bu tartışmaların bir üst modeli olan “pro-

fesyonel ordu” tartışması da gecikmeden gündeme gelmiştir.

Geçtiğimiz yıl bir televizyon kanalında yeniden ismini duyduğumuz “profesyonel ordu”nun, daha fazla öldürmek için, halkı daha fazla baskı altında tutabilmek için “meslek” tanımlaması gibi bir sosa batırılarak albenisi arttırılmaya çalışılmaktaydı. Hüseyin Çelik’in televizyonda yaptığı “Ama orada o bölgeye giden insanların da kesinlikle Hacı Mehmet amcaya, Zozan teyzeyle karşı son derece şefkatli olması lazım” “uyarısı” nasıl bir gerçekliği ifade etmiyorsa, “ırkçı olmayacak” temennisi de havada asılı kalacaktır. Yine aynı konuşmadaki “2 aylık asker karşısında 20 yıldır dağda elinde silah olan militan var” ifadelerinde korkusu su yüzüne çıkmakta, bir çözüm arayışına girme zorunluluğu, belki de içinden küfürler savurarak, böylesi bir lafı ettirmektedir!

Hüseyin Çelik’in söylediği 3 aylık bir askeri eğitimle “terörist”lerin karşısına çıkan erlerle “terör faaliyetlerine” son verilemeyeceğidir! Daha “radikal” yöntemler kullanılmalı ki bu “terör” durdurulsun!

Her ne kadar halkımızın da önemli bir kesimi konuya “profesyonel ordu gelirse Mehmetçik gider” diye yaklaşıp da egemenler daha bir allandırıp pul-

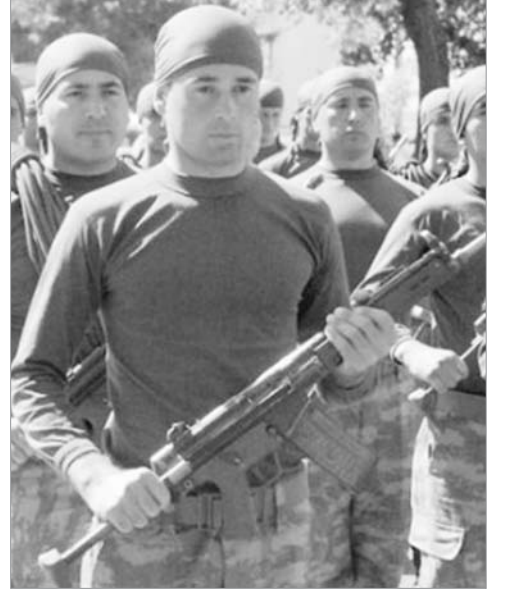
landırıp masamıza koyuyor meseleyi.

“Profesyonel ordu mu, Mehmetçik mi?” ikilemine götürülsek de egemenlerin atacağı tek bir adım olduğunu biliyoruz, o da kendi devamlılığını sağlamak yönlü olacaktır. Yani onların, itaat etmenin başlıca kural olarak konduğu, faşizmin temel ders konusu edildiği askerlikten de, sistemin başlıca güç kaynağı olan ordudan da vazgeçme veya bunların işlevini azaltma gibi bir niyetleri yoktur.

Özellikle HPG’nin yapmış olduğu Çukurca eyleminden sonra gündemde daha fazla yer edinen “profesyonel ordu” tartışmalarını düşündüğümüzde “mesleğinde uzmanlaşmış” askerlerden oluşturulacak ve böylece “terör”e saldırı daha “profesyonel”, daha “hatasız” olacaktır. Çukurca saldırısında hedef alınan karakolların donanım noktasında oldukça eksik olduğu, askerlerin de “profesyonel” olmadığı saldırı sonrasında devlet yetkililerince de çokça konuşulmuştur.

Şu çok açıktır ki, TSK’nın profesyonelleşmesinden kasıt saldırıda profesyonelleşmektir.

Kendine “aydın” maskesi takmış birçok yazarın “orduda devrim” diye sunduğu “sözleşmeli er” uygulaması da somutta bir gerçeklik bulamamış, başvuru sayısının oldukça az olduğu açıklanmıştır.

Davulla zurnayla askere uğurlananların esasta güle oynaya gittiği bir yer olma konumuna hiçbir zaman gelememiş olan “asker ocağı” bilerek, isteyecek, tercih edilerek gidilen bir yer değildir. Profesyonel ordularda meslek olarak yapılan askerliğin, ülkemizde böyle bir “lüksü” olamayacaktır. TSK “Yeni Savaş Dönemi”nde saldırıda profesyonelleşmiş niteliğiyle, alanlarında uzmanlaşmış askerleriyle yeni katliamlar yaratacak ve daha çok insanımızı öldürecektir. Arınç’ın dediğinin aksine Hacı Mehmet Amca’ya da, Zozan Teyze’ye de yaklaşımında “şefkat” sınırları çoktan aşılacak ve böylece daha profesyonel bir ordu yaratılacaktır. AKP’nin yapmak istediği de, bundan başka bir şey değildir.

(Bir ÖG Okuru)

Suriye’den Elinizi Çekin!

NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik bileşenleri, Partizan ve Sosyalist Parti emperyalistler ve işbirlikçilerinin Ortadoğu halkına dönük kanlı senaryolarını protesto etti. 3 Aralık Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan bileşenler, basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Yapılan basın açıklamasında; “Emperyalizm ve onun işbirlikçisi-uşağı TC devleti, savaş çığırkanlıklarını bu kez de Suriye için hayata geçirmekte; onların sesi olan burjuva medya da bu konuda elinden geleni ardına koymamaktadır. AKP, emperyalizmin savaş taşeronluğunu yaparken, tarihsel rolünü büyük bir uşak ruhuyla hayata geçiriyor. Bizler, bu ülkenin devrimcileri olarak, NATO’ya, füze kalkanına, emperyalist işgallere ve emperyalist saldırı-ganlığa karşı her türden bedeli göze alarak sürdürdüğümüz mücadeleyi yükseleceğimize tarihin ve halkımızın önünde bir kez daha söz veriyoruz” denildi.

Dersim DHF’ye baskın

Dersim: 5 Aralık 2011 sabahı, Dersim’de özel harekat polisleri tarafından Demokratik Haklar Derneği’ne ve 4 DHF faaliyetçilerinin ve 1 taraftarının evlerine baskın düzenlenerek gözaltına alınmış ve Demokratik Haklar Derneği talan edilmiştir.

KCK adı altında Kürt ulusuna yönelik gözaltılar ve tutuklamalarla azgınca saldıran TC devleti, birçok yerde de devrimci ve demokrat kişilere ve derneklere yaptığı operasyonlarla faşist yüzünü bir

kez daha göstermiştir.

Egemenlerin kendi demokrasi oyunlarına alet ettiği “Dersim soykırımı ile hesaplaşma” dalaşları ve demokrasi oyunlarını boşa çıkartan devrimci ve demokrat ve özde Dersim halkı üzerinde tekrar faşizan yüzünü göstererek, 5 Aralık sabahı 5 DHF’li “yasadışı terör ör-

Devrimci-Halkçı Yerel Yönetimler Sempozyumu

Ankara: “Umut ve Mücadele Mekanlarından Deneyimler” şiarıyla

hazırlanan Devrimci-Halkçı Yerel Yönetimler Sempozyumu, 3-4 Aralık tarihleri arasında Ankara Barosu Eğitim

ve Kültür Merkezi’nde (ABEM) gerçekleştirildi. Birçok belediye başkanı, akademisyen, araştırmacı ve yazarın konuşmacı olarak katıldığı sempozyumun açılış konuşmasını BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder ve Mazgirt Belediye Başkanı Tekin Türkel yaptı. 6 oturumdan oluşan sempozyumun ilk 3 oturumunda Devrimci-Halkçı Yerel Yönetimlerin teorik biçimleniş tartışılırken son 3 oturumda ise dünya ve Türkiye’deki yerel yönetim ve mücadele deneyimleri paylaşıldı.

1 Mayıs Mahallesi ve Fatsa deneyimlerinden Viranşehir komün örneği, demokratik özerklik ve Dersim Demo-

gütü propagandası yapmak” iddiasıyla tutukladı. DHF’liler, Malatya E Tipi Hapishane’ye sevk edildi.

9 Aralık günü, Dersim, Adana ve İstanbul’da tutuklamaları protesto etmek amacıyla açıklamalar yapıldı. Dersim’de Sanat Sokağı’nda toplanan kitle, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Yaşasın devrimci dayanışma” vb. sloganlar eşliğinde Yeraltı Çarşısı üzerine yürüdü. DHF adına yapılan açıklamada; “Bilinmelidir ki, bu baskı ve engellemeler mücadelemizi engellemeyecektir. Halk düşmanları vurdukça, halkın haklı mücadelesi daha da büyüyecek, kurumsallaşacak ve ilerleyecektir” denildi.

kratik Halk Dayanışması deneyimlerine kadar birçok pratik tartışılırken, BDP Muş milletvekili Demir Çelik’in söylediği şu sözler sempozyumun verdiği mesajın özeti nitelikteydi; “Dünün başbakanının ‘Fatsa’yı sırtımızda taşıyamayız, müdahale etmeliyiz’ anlayışının değişmediği, sadece isimlerin değiştiği ve uygulamaların aynen devam ettiği görülüyor.”

Oturumlarda yerel yönetimlerin sistem karşıtı mücadeledeki önemi birçok kez belirtilirken, sempozyum yerel yönetimler konusunda devrimci, demokrat, yurtseverlerin dayanışma halinde olması gerektiği ortak çağrısıyla sona erdirildi.

Tuğlayı çekince, devlet altında kalana kadar...

29 Ekim 1995: Mardin Dargeçit'te 13 yaşındaki **Seyhan Doğan'a**, jandarmalar tarafından gözaltına alındığında, annesi üşümesin diye gömlek giydirdi. Ertesi gün gözaltına alınan kardeşi, Seyhan'ı Filistin askısına asılmış halde gördü ve kardeşinin üzerindeki gömleğin paramparça olduğuna şahitlik etti. O günden sonra Seyhan'dan bir daha haber alınmadı.

Süleyman Demirel: "Bana, devlet cinayet işledi dedirtemezsiniz, devlet bazen rutin dışına çıkabilir!"

Gazeteci yazar **Nadire Mater:** "Diyarbakır'da sabah saat 10.00-10.30 ile öğleden sonra 16.00-16.30 arası faili meçhul cinayet saatiydi. Hürriyet gazetesinin telsizinin başında bekliyorduk ve hiç sekmeyordu. Montlu birileri, arkadan tek kurşunla insanları enseden öldürüyordu."

İbrahim Babat: "JITEM çatısı altında illegal bir oluşuma gidildi. Diyarbakır ve çevresinde PKK ile ilişkili olduğundan şüphelendiğimiz hemen herkesi infaz etme yetkimiz vardı. Bu insanları yakalayıp suçu varsa tespit edip, adalete teslim etmek yerine faili meçhul bir şekilde öldürmeyi bir yöntem olarak benimsemiştik. Bizden istenen buydu bu tarzda talimat alıyorduk."

1994'te "kaybedilen" **Abdulselam Demir**'in kardeşi Emine Demir, kardeşinin Güçlükonak'ta evlerinden gözaltına alındığını söyledi; "Abim gözaltına alındıktan bir gün sonra cesedinin köydeki bir evin bahçesine atılmışlardı. Baktık öldürülen abimdi."

1996: Tansu Çiller; "Bir ülke uğ-

runa, bir millet uğruna, devlet uğruna kurşun atan da, kurşun yiyen de bizim için saygıyla anılır, onlar şerefli dirler."

2011: Mehmet Ağar; "Bir tuğla çekersem duvar yıkılır, herkes altında kalır." **2011: Mehmet Eymür;** "Ben kesinlikle üzerime atılan hiç bir suçlamayı kabul etmem. Susurluk kazası sonucuyla kamuoyuna yansıyan bu çeteyi deşifre etmek amacıyla bizzat ben çalıştım. Ayrıca bu husus zaten benim görevimdi. Ben bu anlamda görevimi iyi yaptığımı hem de demokrasiye çok hizmet ettiğimi düşünüyorum."

2011: Mehmet Ağar; "Biz tarihin o sürecinde üzerimize düşmüş olanı, bütün iyi niyetimizle yapmanın gayreti içinde olduk. Kusurumuz olursa bilerek değildir, hizmet kusurlarıdır. Kusurlarımız olmuştur, suçumuz olmamıştır."

29 Ekim sabahı, MİT Kontrterör Dairesi eski Başkanı **Mehmet Eymür** "faili meçhul" cinayetlere ilişkin başlatılan soruşturma kapsamında gözaltına alındı! Gözaltında 9 sayfalık ifade verdi ve hemen sonra serbest bırakıldı. Taraf gazetesi, Eymür'ün 9 sayfalık ifadesini ele geçirdi (nasıl ele geçirdiği malum) ve

yayımladı. Özellikle '90'lı yıllarda binlerce insanın beyaz BMW markalı araçlarla kaçırılarak, gözaltına alınarak "kaybedildiği" ya da yine sokak ortasında infaz edildiği bir dönemin aktörlerinden (katillerinden) biri olan Eymür'ün ifadeleri ile "tuğlanın çekildiği" tartışmaları başladı.

Mehmet Eymür'ün ifadelerinde, **Tansu Çiller**'den **Mehmet Ağar'a**, **Korkut Eken**'den **Veli Küçük'e**, **Abdullah Çatlı**'dan **Ayhan Çarkın'a** kadar, ismi geçen herkesin bu süreç içinde infazlarda, kayıplarda görev aldığı söyleniyor. Tek tek, görev görev, birim birim herkesin neler yaptığı ve birbiri ile ilişkilerinin nasıl olduğu anlatılıyor. Peki, bu kadar açıkça her şeyin ifade edildiği(!) bir soruşturmanın ardından ne oldu?

(Bu arada bir not ekleyelim: Eymür'ün ifadelerinde yalnızca isimler ve çalıştıkları birimler geçiyor ve Eymür, özellikle Kürdistan bölgesinde yaşanan hiçbir katliamı ağzına bile almıyor. Bölgede yaşananlar, hala dokunulamayan ateş olarak hepimizi yakıyor. En çok da kayıp yakınlarını...)

Binlerce insan bu süreçte katledildi ve geride milyonlarca acı kaldı. Devletin kanlı tarihi Eymür tarafından bu kadar açık ve rahat bir şekilde anlatıldı ama ne oldu? İfade veren Eymür dahi tutuklanmadı! Eymür'ün ifadelerinde en çok adı geçen ve birçok katliamın altında imzası olan dönemin İçişleri Bakanı ve Emniyet Genel Müdür Mehmet Ağar, Malta Köşkü'nde gazetecilerin karşısına geçip, Eymür'ün ifadelerine karşı "yaptıklarından dolayı vicdanın rahat olduğunu" söyleyebildi!

Yani bu kadar pervasızlar ve bu hal-

lerinin ardında yatan tek gerçek tüm bu katliamları yapar, en adi suçları işlerken "devlet görevini" yerine getiriyor olmalarıdır. Ancak size de dokunulur (Mehmet) Ağar-Eymür, size de dokunulur Özer-Tansu Çiller çifti ve tüm katiller. Ama dokunan devlet olmaz, bunu biliyorsunuz. Devletin şu an yaptığı ortalığa binlerce bilgiyi saçmak, her şeyi sıradanlaştırmak ve bu arada belki bir-ikini göstermelik ya da kendi aranızdaki çelişkilerinizden dolayı yargılamak olur. Bir de "gerekirse" özür dilemek. "Geçmişle hesaplaşmak" modası böyle bir şeydir işte.

Bugün Dersim katliamı tartışmalarında yapılan da bu değil mi? Devletin tüm katliamcı yüzünü ortaya serip, kamuoyunu sersemletip, sonuç olarak hiçbir şey yapmamak... Halka, devletin "kahredici ve katledici gücünü" gösterip, bu tür "durumların" yaşanabileceğini kanıksatmak. Yine yargısız infazlar gibi, 17 bin insanın hayatına mal olmuş bir dönemi, katillerin ağzından adeta başımızdan aşağı boca ederek, bizi bu bilgiler karşısında sersemletmeye ve yine sonuç olarak katilleri dahi tutuklamayan bir düzene razı etmeye çalışıyorlar.

Ölümü gösterip sıtmaya razı olunmasını salık veriyorlar. Eskiden ölüm listeleri elden ele dolaşırken, bugün bizzat hükümet ve medya tarafından hazırlanan tutuklama listelerine ses çıkarılmaması için çabalyorlar. Ve en önemlisi, kişileri "dönem aktörü" ilan edip devleti aklamaya ve devletin yeni katliam ve baskı politikalarına ortam hazırlamaya çalışıyorlar. Ama kayıplarımızı ve "faili meçhul" olmayanlarımızı normalleştiremez, devleti aklayamazsınız. Dayike Şemiyenin çığılığı buna izin vermez. Sonuç olarak "tuğlayı" ne Ağar ne Eymür ne de AKP çekebilir. Çünkü "tuğla çekilirse..." altında devlet kalır.

Sivas davası zamanaşımının eşliğinde

18 yıldır devam eden Sivas davası zaman aşımına doğru gidiyor.

Sivas davasının altı firari sanığının zamanaşımından faydalanıp faydalanmayacağını belirleyecek olan Sivas davası duruşmasından erteleme kararı çıktı.

2 Temmuz 1995'te 35 yazar, şair, sanatçının diri diri yakıldığı Sivas katliamının ardından açılan dava 16. yılında ve zamanaşımı sarmalında. Devlet, bugüne kadar herkesçe bilinen, basına yansıyan sorumluları yakalamayarak aşıktan sahip çıktı. 6 Aralık'ta görülen ve yedi sanığın yargılandığı davada Müşteki avukatları, öldüğü kamuoyuna yansıyan kişinin sanık **Cafer Erçakmak** olup olmadığını yeniden DNA testi yapılmasını istedi. Cumhuriyet Savcısı Hakan Yüksel'in, firari sanıklar Şevket Erdoğan, Köksal Koçak, İhsan Çakmak, Hakan Karaca, Yılmaz Bağ ve Necmi Karaömeroğlu hakkındaki davanın zamanaşımı süresinin dolması nedeniyle düşmesine karar verilmesini istediği duruşmada mahkeme heyeti bu talebi reddetti, teknik problemlerin giderilmesine karar vererek bir sonraki duruşmayı **13 Mart 2012** tarihine erteledi.

"Siz öldürmeyi iyi bilirsiniz!"

349. Hafta

Cumartesi Anneleri 349. hafta eyleminde Hüseyin Taşkaya'nın akıbetini sordu. İlk olarak sözü Taşkaya'nın oğlu **Şerif Taşkaya** aldı. Taşkaya; "Babam gittiğinde 7 yaşındaydım, 7 yaşından beri onu bekliyorum. Onunla geçirdiğim yedi yıl ömrümün en güzel yıllarıydı. Artık en azından bize mezarını versinler. Faili meçhuller aydınlatılsın, kim yaptıysa cezasını çeक्सin istiyoruz" dedi. Daha sonra sözü alan Taşkaya'nın kızı **Serpil Taşkaya** babası için yazdığı mektubu okudu.

350. Hafta

350. haftada Cumartesi Anneleri

yine Taksim'de Galatasaray Lisesi önündeydiler. Rıdvan Karakoç'un ağabeyi **Hasan Karakoç**; "Bizim ülkemizde insan hakları; baskı ve işkence görme, gözaltına alınma, tutuklanma ve kaybedilme hakkıdır" dedi. Fehmi Tosun'un eşi **Hanım Tosun** ise; "Eğer insan haklarından söz edeceksek, önce AKP'yi İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni okumaya davet ediyorum" diye konuştu. Konuşmaların ardından İHD adına açıklama yapan **Ümit Efe**; Evrensel Beyanname'nin kabul edilmesinin üzerinden geçen 63. yılda, beyannamenin ilk imzalamacılarından olan Türkiye'de insanlığa karşı suçlar işlendiğini, binlerce insanın faili meçhul cinayete kurban gittiğini vurguladı.

Pınar Sağ'a Ali Haydar Yıldız ağıtı nedeniyle soruşturma!

İstanbul: Daha önce **İbrahim Kaypak-kaya** hakkında dile getirdiği sözler gerekçe gösterilerek suç ve suçluyu övmekten hakkında dava açılan sanatçı **Pınar Sağ'a** şimdi de söylediği bir ağıt nedeniyle soruşturma açıldı.

"10. Munzur Doğa ve Kültür Festivali"

kapsamında 31 Temmuz 2010'da Hozat'ta yaptığı konuşma ve **Ali Haydar Yıldız** için yakılan ağıtı söyleyen Sağ'a, "örgüt mensuplarını övmek ve memura hakaret" iddiasıyla Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından soruşturma açıldı. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nda talimatla ifade veren Sağ, Ali Haydar Yıldız'a yakılan ağıtın bölgenin bir kültürü haline geldiğini ve daha önce de birçok sanatçı tarafından okunduğunu, albümlere konduğunu dile getirdi.

“Niye üşüdün” cezası

Tekirdağ F Tipi Hapishane’de yanmayan kaloriferler işkenceye dönüştü. Aileleri aracılığı ile açıklama yapan tutsaklar; soğuk nedeniyle birçok arkadaşlarının hasta olduğunu, bu durumu hapishane idaresine dilekçeyle bildirdiklerinde ise “Niye üşüdün?” der gibi disiplin cezası aldıklarını belirttiler. Hapishane idaresi ile görüşemeyen aileler ise ne yapacaklarını bilmez vaziyettedir. Tutsak **Yavuz Dursun**’un kardeşi **Yunus Dursun**, gittiği son görüşte ağabeyinin kendisine çok üşüdüklerini ancak hapishane yönetiminin kaloriferleri yakmadığını söylediğini belirtti. Dursun, “Bazen kaloriferleri iki saat yakıyorlarmış, ondan sonra kapatıp bir daha da günlerce açmıyorlarmış” şeklinde konuştu.

Kadın tutsaklara taciz ve sürgün tehdidi

H. Merkezi: İHD Bitlis Temsilciliği, Bitlis E Tipi Hapishanesi’nde kalan ve siyasi davalardan yargılanan kadın tutsakların yaşadıklarına dikkat çekmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

30 Kasım günü hapishane önünde yapılan açıklamada hapishanede hak ihlallerinin yaşandığına ve son günlerde kadın tutsaklar üzerindeki baskıların arttığına, baskıların askerlerin tacizine varacak düzeye geldiğine dikkat çeken ve tutsakların baskılara karşı cezaevi savcısı ve idare ile görüştüğünü dile getiren İHD Bitlis Temsilcisi **Hasan Ceylan**, savcının “Burada bizim dediklerimize uymak zorundasınız, yoksa sizi sürgün ederiz” tehdidi ile karşılaştıklarını söyledi.

Erzurum’da hasta tutsakların durumu

H. Merkezi: Mehmet Yamaç... Erzurum H Tipi Hapishane’deki hasta tutsaklardan biri... Akciğerinde kalınlaşma mevcut ve bu durum, soluk alverişini etkiliyor. Hapishane koşulları da hastalığını tetikliyor. Ayrıca kaburga kemiği Tufan Operasyonu’nda kırılmış Ceyhan’dayken ve onursuz tedavi koşullarını kabul etmediği için bu kırıkla yaşamak zorunda bırakılmış.

Şahabettin Tumar. O da hasta tutsaklardan biri. Yakın zamanda hastaneye kaldırıldı. Rahatsızlıklarından dolayı çok zayıf ve halsiz. Ciddi hastalıkları var. Wan’daki depremin ardından sevkle Erzurum H Tipi Hapishane’ye geldi. Hastanede kalıyor, yanında da oğlu refakatçi olarak. Raporları tamamlanıp “yetkililere” sunulacak ve tutuksuz yargılama talep edilecek. Onun suçu ne biliyor musunuz? “Alternatif illegal yargılama yapmak!” BDP Hakkari Gever ilçe başkanı imiş tutuklandığında. İddianameye göre “ilçedeki pek çok sorunu yargıya intikal ettirmeden çözüme kavuşturuyormuş”!

“Sahte” olan sadece katliamın sorumluları değil, bir bütün sistemin kendisidir

Devlet, 19 Aralık 2000’de, tarihinin en vahşi katliamlarından birini daha, teslim alma amacıyla büyük umutlar bağladığı F tipi hapishanelere geçişin bir adımı olarak gerçekleştirmişti.

Adı “**Hayata Dönüş**” olarak açıklanan bu kanlı operasyonda Bayrampaşa Hapishanesi’ndeki saldırıda 12 devrimci tutsak katledilmiş, C-1 Koğuşu’nda diri diri yanan 6 kadının görüntüleri hafızalara kazınmıştı. Eyüp Cumhuriyet Başsavcılığı olaydan 10 yıl sonra, Bayrampaşa Hapishanesi’ndeki katliamda görev alan bir asteğmen, bir astsubay ve 37 askere Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde dava açmıştı.

Davada 11 yıldır arşivlerde gizlenen Bayrampaşa Hapishanesi’yle ilgili “Tufan”, Ümraniye Hapishanesi’yle ilgili “Bora” eylem planlarının emrini 11 Ekim 2000’de Jandarma Genel Komutanlığı’nın verdiği ortaya çıkmıştı. Davaya dosyasına giren belgeler arasında, operasyonda yaşananların anlatıldığı, 5 askerin sicil numaraları ve imzaları bulunan 19 Aralık 2000 tarihli bir tutanak da vardı. Tutanağa göre hapishanelerde tutsaklar el yapımı silahlar kullanmış ve kendi arkadaşlarını ateşe vermişti!

Davanın avukatları, mahkemeden tutanakta imzaları bulunan 5 askerin kimliklerinin belirlenmesini talep etmişti. Mahkeme tutanağı Jandarma Genel Komutanlığı’na göndererek, imzaları bulunan personelin kimliklerinin bildirilmesini istedi. Jandarma Genel

Komutanlığı 1988-286 sicil numaralı Başçavuş Macit Sarıkaya’nın operasyonun yapıldığı gün Wan Gürpınar’daki Cepkenli Karakolu’da, 1991-235 sicil numaralı Kıdemli Başçavuş Suat Aykan’ın ise Diyarbakır İl Jandarma Komutanlığı’nda görevli olduğunu bildirdi. Tutanaktaki diğer 3 personelin ise sicil numaraları sahte çıktı!

19-22 Aralık tarihleri arasında bir katliam örgütlenmişti. Sistem kendi tarihiyle “yüzleştiğini” ve hatalarını “telafi” etmek için hukuki yollara başvurduğunu “göstermek” istiyormuş gibi yapsa da aslında böyle bir niyetlerinin olmadığını görmemek ve bu hukuki sürecin sadece göz boyama olduğunu görebilmek için mahkeme süreçlerine bile bakmak yeterli olacaktır. Devletin “Hayata Dönüş” dediği operasyonları aslında aylar öncesinden planladığının açığa çıkmasından sonra “tutsakların el yapımı silahlarla kendi kendilerini öldürdükleri” iddiaları da operasyona katılan askerlerin verdikleri ifadeler sonrası çürütülmüştü. Şimdi ise o tutanıklara imza atan ve öncesinde “Tufan 1-2-3-4-5” diye kodlanan 5 komutanın kimlik

bilgilerine ulaşamıyor!

Nasıl oluyor da bir katliam örgütleniyor, katliam öncesi eğitimler veriliyor da o katliamda sorumlu olan kişilerin kimliklerine ulaşamıyor! Önce kimlik belgelerine ulaşamıyor, sonra da açıklanan kimliklerden 3’ünün sahte, diğer 2’sinin de o tarihlerde başka yerlerde görevli oldukları aymazca açıklanıyor.

Devletin-sistemin kendisiyle hesaplaşmaya aslında hiç niyeti yok, yapılanlar bir yanıltmadan ibaret. Fakat öyle bir tıkanmışlık noktasına gelmişlerdir ki, kendilerini çukurdan çıkarabilmek adına yaptıkları açıklamalarla çukurun dibine daha fazla girmektedirler.

PKK’li, PAJK’lı ve devrimci tutsaklar süresiz açlık grevinde...

Türkiye hapishanelerinde bulunan PKK’li ve PAJK’lı tutsaklar Kürt iradeleşmesine karşı başlatılan kapsamlı saldırıların devam ettiğine dikkat çekerek bir açıklama yaptılar ve 1 Aralık’tan itibaren dönüşümlü süresiz açlık grevine başladıklarını duyurdular.

PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki baskıların giderek arttığı belirtilen açıklamada, bir yandan da askeri operasyonların, linç girişimlerinin, gözaltı ve tutuklama furçası ile Kürt kurum ve kuruluşları üzerindeki baskıların devam ettiğine işaret edildi. Hapishanelerde son yılların “en vahşi koşulları”nın dayatıldığı kaydedilen açıklamada, şunlar belirtildi: “En son önderliğimizin savunmasını üstlenen avukatlara saldırarak, önderliğimize yönelik saldırılarını en üst boyuta çıkarmıştır. Burada tutuklanan avukatlar değil, önderliğimizin tecrit ve ölüm çukuruna atılması kararının resmileşmesidir, daha da ötesi, halkımızın tecrit

edilmesi, geleceğinin karartılmasıdır. Bu saldırı ve komplolara sessiz kalmamızı hiç kimse bizlerden beklemesin.”

Tutsakların talepleri ise şöyle: Öcalan üzerindeki tecride son verilmesi, Öcalan’ın özgür hareket, sağlık ve güvenlik şartlarını yerine getirilmesi; savaş suçu olan ve tüm dünyada yasaklanmış olan, kimyasal silah kullanımına son verilmesi; Kürt halkına yönelik gözaltı ve tutuklama terörünün sonlandırılması; Kürt kurumları ve insan hakları savunucuları-aydın ve yazarlar üzerindeki süre avından vazgeçilmesi...

Açıklamanın sonunda, taleplerin yerine getirilmemesi durumunda, tutsakların tavırlarını daha sert bir şekilde gösterecekleri ve eylemlerini daha da yükseltecekleri vurgulandı.

Yurtsever tutsakların süresiz açlık grevine başlamalarının ardından TKP/ML TİKKO ve MLKP davasından tutsak kadınlar da aileleri aracılığı ile yaptıkları açıklamada tutsakların başlattıkları açlık grevi eylemine destek vererek açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Öte yandan Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesinde tutuklu bulunan PKK ve TKP/ML TİKKO dava tutsakları da yaşanan gözaltı ve tutuklamaları ve Abdullah Öcalan’a yönelik tecriti kınamak amacıyla üç günlük dönüşümlü açlık grevine başladı.

Tekirdağ F Tipi Hapishane’de bulunan devrimci tutsaklar da görüşlerine giden yakınları aracılığıyla PKK’li tutsakların süresiz açlık grevinin desteklemek amacıyla açlık grevine girdiklerini duyurdular.

19 Aralık'ta Ümraniye'de direniş -2-

Ömürlerinin son perdesini oynar gibi...

Orada kurduğumuz barikatın başına çıkmam, oraları düzeltmem vb. Nergiz yoldaşın hoşuna gitmişti. Pratiğime, ak-sayan bacağımla nasıl öyle yapabildiğime övücü sözler söylerken, beni onure etmiş, daha da motive olmuşum. Diğer yoldaşlar bu sırada ön kapıda, birçok yaralının olduğunu söylüyorlardı ve zor noktalarda can havliyle direniyorlardı. İlk günler, alt koridorda beklerken, revirin orada, üst katta daha sonra **Ahmet İbili**'nin feda eylemi yapacağı ve E Blok'un olduğu yerde; sıcak çatışmalar yaşanacak, yaralılar taşınacak ve orada olmamanın üzüntüsünü yaşayacaktım.

Hapishanede ve yoldaşların içinde yeni sayılırdım. İlk nöbet yerinde beklerken, Ahmet İbili'nin feda eyleminin haberini almıştım. Koridorun ortasındaki kapıdan, ateş topu gibi askerlere doğru yürürken iki taraftan makineli tüfekleriyle ateş eden askerler iki uzmanı vurup öldüreceklerdi. Sonradan bizi suçlayacak, yargılayacaklardı bu nedenle. Nergiz, direnişin içinde de olsa insanı düşündüren sorular/bulmacalar soruyordu. "**Bir kaptan olsan gemin fırtınaya tutulsa ne yaparsın?**"dı sorulardan biri. Nergiz "**kesinlikle gemiyi terk etmem, kurtarırım. Herkesi en son gemimle beraber kurtaramazsam batırım**" demişti. Anlayışı böyleydi. Öyle yapıp öyle de yaşadı. Ölüm Orucu'nda şehit düştü. Yüzündeki gülüşünü, inanç ve iradesini kimse kıramadı...

E Blok'un, adli tutukluların kaldığı üst katlarından girmeye çalışıyorlardı. Muharrem yoldaş, E Blok'un kapısının oradaki barikatın on metre arkasına gelecek şekilde ikinci bir barikat kurdu biz üç yoldaşa. Birinci ya da ikinci gündü. Kapı, dolap ne bulduysak taşıdık. Ortasında kapı kalacak şekilde kurduk barikatı. Bu barikat hareket alanını daraltıyor diye dostlar tarafından eleştirilmiş, gereksiz görülüyordu. Ancak son-

radan o barikat birçok direnişçinin hayatını kurtaracaktı. Birinci barikatı aşan saçma ve kurşunlar o barikata takılmıştı. Düşman, ikinci veya üçüncü gün E Blok kapısındaki barikatı yıkıp geldiğinde, tarayarak var gücüyle saldırdığında, ortalık toz duman olduğunda bile gelip, o barikata takılacaktı. Bu saldırıdan bir sonraki ciddi saldırı ile geri barikatta olanlar C-3'e çekildi.

Ömürlerinin son perdesini oynar gibi...

Biz, bu esnada ön kapının orada konumlanmış olanlar da, son ana kadar direnecek, sonra dost güçlerle beraber, konferans tarafına çekilecektik. Örgüt olarak toplam sayımız 50-55'ti. Ön kapının oradaki barikatta bekleyen yoldaşlarla bağımız üçüncü gün kopmuştu. Direnişteki Ümraniye güçleri iki parçaya ayrılmışlardı. O anlarda ancak diğer tarafta kalan yoldaşları, sevdiklerini merak ediyorsun. Onlara ne oldu? Ne yaptılar? F tiplerine gidip mektup ve notlarla haber alana kadar kafalarımızı kemiren baş soru buydu.

Bizler de en son kantinin oralardan taşıdığımız malzemelerle koridora, kapının önüne son bir barikat kurarak geri çekildik. Sekiz-on kişiydik son barikatı, kapıyı örerken. TKP/ML'den biz iki yoldaş, 3-4 PC'li ve diğer dost yapılar vardı. Direniş güçleri **TKP/ML**, **MKP**, **MLKP**, **TKEP/L**, **TKİB**, **TKİP**, **MLSP/B**'nin çoğu kitlesi C-3 tarafında kalırken, ön giriş kapısının oradaki barikatta olan bu yapılardan da daha az insanın olduğu, çoğunluğunun **DHKP-C**'nin ve **ÖO**'da olanların olduğu diğer ikinci güç ise konferans tarafında toplanmıştı. Artık düşman, ana maltayı seri şekilde kurşunluyor, kurşunlar duvarlarda delikler açıp, sıvayı yere düşürüyordu. Bu şekilde iki ana güç arasındaki bağ; gelip gitme ve haberleşmeler kesilmişti...

Ercan Polat yara aldığı anda aynı yerdeydik... Ne güzel harman dalı oynardı. Bir etkinlik sonrası havalandırmada bir yoldaş ile beraber ne de güzel oynamışlardı. **Rıza Poyraz**'la beraber kendi etkinliklerinin sanatçılarıydılar.

Rıza, ağır başlıydı, güzel saz çalardı, hareketleri ölçülüydü. Durgun akan bir su gibiydi. İkisinin de bedenleri konferans salonunun sahnesinin orada duruyordu. Konferans bölümüne çekilen direnişçileri selamlar gibi. Ömürlerinin son perdesini oynar gibi... "*Biz üstümüze düşeni yaptık. Bakın özgürleştirdik yıldızlaşırken, sakın özgürlüğün ipini bırakmayın, direnin, siz özgür geleceği müjdeleyen işçi sınıfı ve emekçi halklarla beraber sömürü, adaletsizlik, kölelik zincirlerini kırarak yeni yaşanabilir özgür bir dünyayı kuracak canlar-sunuz. Çarpışmaya direnişe devam.*" 19 Aralık ve **ÖO** direnişlerinde sonsuzlaşarak yıldızlaşan öncülerimiz, böyle yol gösteriyorlardı.

Kaldığımız koridorun üst katında, iş makineleri ve hiltillerle bir delik açıldı. Oradan gaz bombaları, çeşitli gazlar atılmaya başlandı. Askerler uzun namlularını uzatıp gösteriyor hatta saçma mermileri ve diğer kurşunlarla ateş açıyorlardı. O ilk barikatta kalan dost ve yoldaşlardan saçma mermisi almayan çok az kişi kalmıştı. Sürekli yaralılar taşınıyor. Sağlıkçılar ve hemşirelerimiz vardı; onlar da muayenelerini, bakımlarını yapıp hayat kurtarıyorlardı. Kopan elin parmaklarının dahi o koşullarda damarı bularak dikmiş/bağlamış bu şekilde hayat kurtarmıştı hemşireler ve diğer sağlıkçılar. Direniş boyunca en fazla çalışanlardan biri de onlardı. Üst katta açılan delikte yoğun gaz atılınca altına battaniye tutarak deliği kapatmaya çalıştık.

Tek amaçları vardı: Bizi teslim almak!

İşte o anda yukarıdan mermi mi, gaz bombası mı, daha ilk başta anlamadığımız bir şey Ercan Polat'ın göğsünü parçaladı. Kan akmaya başladı; yoldaşları battaniye ile konferans alanına taşıdılar. Sağlıkçıların müdahaleleri karşılık bulmuyordu, coşkuyla atan kalbi kan kaybından duracaktı. Rıza da kurşunla vurulacak; ikisinin etkinliklerdeki yaratıcı coşkuları yoldaşlarına ve biz dostlarına yadigar kalacaktı.

Her Ümraniye 19 Aralık anımsadığımda bir de onları; Ahmet İbili, Ercan Polat, Umut Gedik, Rıza Poyraz, Alp Ata Akçayızler, Muharrem, Nergiz ve daha onlarca yaşadıklarımız-paylaştıklarımızı anımsayacaktım.

On bir yıl geçti hala özlemle anarız

orada yoldaşlarla yaşadıklarımızı... Toplantılar, seminerler, komün, komite toplantıları, kültür etkinlikleri, kutlama ve anmalar... Gelecek, özgür, sömürsüz sistem ve dünya düşleri kurarken biz; proletaryanın, halkın düşmanları, asalak bu sömürücü sistemin tüm güçleri ise bizi nasıl öldürüp yok edeceklerini planlıyor. İşçi sınıfı ve halkların kanını emerek/sömürerek büyüyen yaşayan bu egemenler sınıf diktatörlüklerini nasıl koruyacaklarını düşünüp hazırlıklarını hızlandırıyorlardı... Ulucanlar katliamında kullanılıp test edilen gazlar, sinir, kimyasal, yanıcı envai çeşit, silahlarla ve iş makineleriyle ölüm kusacak şekilde tamamen ölüme endekslenmişlerdi. İşte iki güç arasındaki fark bu kadar basit ve yalındı. Biz sömürünün olmadığı bir sistem/dünya isterken; onlar sömürücü ve kanla beslenen bu sistemlerinin; egemen sınıf diktatörlüğünü korumak istiyorlardı. Bu çirkin emelleri için her yola, hileye, yalana, yanlış bilgilendirmeye (dezenformasyona) başvuracak; gazete, TV, makineli silahlar, gazları kullanacaklardı. Tek amaçları vardı: **Bizi teslim almak!**

Ancak Ümraniye'deki gibi direniş mevzilerini terk etmek zorunda kalsalar da, **ÖO**'da taleplerini kabul ettiremeseler de, pratik yenilgiler alsalar da; asla teslim alınmayacak ve asla ideolojik olarak yenilmeyeceklerdi. Sömürsüz bir dünya ideali için dövüşen, ölümü yenen, göğü fethe çıkan bu iradeyi, bu gücü hiçbir güç yenemeyecek, teslim alamayacaktır.

Konferans salonuna çekilen güçler olarak, uzun gece ve günlerin; uykusuzluğun, gazların, dumanın verdiği yorgunluğun etkisiyle dinlenmeye, yaralarımızı sarmaya başlamıştık. En son barikatı kuranlar olarak kantindeki içecekleri ve gıda malzemelerini getirmiş, birer çikolata ile beraber dağıtmıştık ki; çatılardan kiremitler sökülme, sahnede yatan şehitlerimizin ve bizim üzerimize konferans bölümünün çatısında açılan deliklerden, kurşun ve gaz bombaları yağmaya başladı. Bu sefer direniş, duvarda açılmış delikten kadınlar tarafına kaymıştı.

Toplam dört günü direnerek geçireceğimiz son sığınağımızın üst katına sığınmıştık. Artık sıkışıklıktan, havasızlıktan, susuzluktan, gazdan bayılanların, ayakta duramayacak olanların, yaralıların sayısı her saat artıyordu. Susuzluktan, dumandan kırılıyor, temiz havaya hasret kalmış insanlarımız bayılıyorlardı.

(Bir Tutsak Partizan)
(Devam edecek)

Tarihten kısa kısa...

- * **17 Aralık 1919:** Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası kuruldu.
- * **26 Aralık 1921:** İstanbul'da tramvay işçileri greve çıktı.
- * **16 Aralık 1972:** Sol Yayınları sahibi **Muzaffer Erdost**'un 7.5 yıllık

mahkumiyeti Yargıtay'da onaylandı. Erdost Lenin'in "Ne Yapmalı" adlı kitabını yayımlamaktan yargılanmıştı.

* **16 Aralık 1979:** Faşistler İstanbul Beşiktaş'ta bir kahveye bomba koydular; 5 kişi öldü.

* **21 Aralık 1990:** Lice Kaymakam-

lığı'na baskıları şikâyet etmek için giden köylülere askerler tarafından ateş açıldı. Ateş sonucu bir kadın ve bir çocuk yaşamını yitirdi.

* **24 Aralık 1991:** Kulp ve Lice'de PKK gerillalarının cenazesine asker saldırdı. Saldırı sonucu dokuz kişi yaşa-

mını yitirdi.

* **28 Aralık 1991:** Kürtçe gazete **Rojname** yayın hayatına başladı.

* **24 Aralık 1993:** Özgür Gündem gazetesi 2 ay süreyle kapatıldı; yazı işleri müdürü 4 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Evrensel Bakış

“Her şey bir tezgahların ölümüyle başladı”

“Arap Baharı” olarak adlandırılan Arap coğrafyasındaki siyasi hareketlilik üzerinden bir yıla yakın bir zaman geçti. Geçen bunca zamana dair “Arap Baharı” üzerine yüzlerce makale yazıldı ama herkesin uzlaştığı bir kavrama ulaşmıyoruz. Burjuva köşe yazarları cephesinden vurgulanan temel anlayış, bütün Arap coğrafyasındaki hareketliliği ayınlamaktır ve yine aynı kesimlerce bu süreci emperyalistlerin yönelimleriyle tartıştırmamak genel eğilim oldu. Hâlbuki Arap coğrafyasında süreç birbirinden farklı özelliklerle geçti ve emperyalizmi işin içine katmadan sağlıklı bir değerlendirme yapmamız mümkün değil.

2011 yılı içerisinde Arap coğrafyasındaki kitlelerin başkaldırması karşısında önemli bir kesim şaşkınlığa uğradı. Hiç beklenmedik bir durumdu! Ancak Arap halkının tarihinde -1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı arasında olduğu gibi- önemli bir başkaldırı kültürü vardı. Bununla birlikte son 30-40 yıllık zaman dilimindeki sessizlikleri de büyük bir potansiyeli barındırıyordu. Özellikle 2008 kriziyle birlikte bölge zaten hareketlenmişti. Mısır’da son 30 yılın en kitlesel grev dalgasının oluşması ve diğer ülkelerdeki çeşitli toplumsal huzursuzlukların daha görünür hale gelmesi bu dalganın ön habercisiydi.

Ancak Arap coğrafyasındaki bütün başkaldırıların tek bir ortak özelliği vardı o da **halkların değişim isteği**. Bunun dışında birbirinden çok keskin ayrım çizgilerinin olduğu bir süreci hep birlikte yaşadık/yaşıyoruz. **Tunus** ve **Mısır**’da mevcut diktatörlüklere ve arasındaki güçlere karşı başladı ayaklanma dalgası. Bu anlamıyla hareket başından itibaren oldukça ilerici bir karaktere sahipti. Ancak **Libya** örneğinde olduğu gibi hareket en başından itibaren, bir grup emperyalistin uzantıları olarak, onlarla işbirliği halinde tamamen gerici hareketler olarak tarih sahnelerinde yerini aldı. Nitekim Libya’lı “isyancılar” ile Suriyeli “muhalifler”in birbiriyle dirsek temasında oldukları açığa çıktı. Elbette her isyanda olduğu gibi çeşitli toplumsal gruplar da isyanın bir parçası oldular. Örneğin Mısır’da Müslüman Kardeşler (samılanın aksine Tahrir eylemlerinde ciddi bir etkisi yoktur) bu isyanın bir parçasıyken, isyana ana rengini veren kesim, değişim isteyen gençlik, radikal sol hareketler, demokrasi yanlısı orta sınıflardır. Mesela Mısır’da isyancılar polis/ordu rejiminin lağvedilmesi, halk kitlelerinin yararına ekonomik ve sosyal politikaların belirlenmesi ve bağımsız bir dış politika taleplerini dillendirdiler. Hakeza Tunus’ta da sosyal, politik ve inanç hakları talepli toplumsal hareketler oluştu. Ancak ne Libya ne de Suriye’de böylesi politik talepli hareketler oluşmadı. Bunun doğal sonucu olarak ABD ve AB’li emperyalistler gerek Tunus’ta gerekse de Mısır’da gerçekleşen isyan dalgasını ilk başta olumsuzlamışlardır. Bu anlamıyla bütün Arap coğrafyasındaki hareketleri ayınlamaktır doğru bir tavır olmaz.

Emperyalistler Arap halklarının hoşnutsuzluğu ve başkaldırılarından yararlanmak için her yerde ortak bir “Arap Baharı”ndan söz edip duruyorlar, böylelikle kendi emperyalist emellerini gerçekleştirecek “meşruluğu” sağlamaya çalışıyorlar. Öte yandan da bölgede değişim yanlısı görüntüsü çizerek hem kirli geçmişini temizlemeyi hem de halkların bilinçlerini manipüle etmeyi amaçlıyorlar.

Emperyalistler her yerde Arap halklarının fedakârlığından, kahramanlığından bahsediyorlar. Elbette bütün bu övgülerin altında yatan, geçmişten gelen çıkarların korunmasını sağlama almak ve kitleleri yatıştırma. Buna tepki olarak Mısır’da ikinci bir devrim dalgası küçük de olsa başlamıştır. Bu gelişmelerin bütünü de göstermektedir ki “Arap Baharı” bir bütün oluşturmuyor ancak emperyalistler onları tekrardan aynı noktada birleştirmeye çalışıyorlar. Bir yandan bütün kazanımları gasp etme uğraşında iken öte yandan kendi hedefleri açısından halkların hoşnutsuzluğundan yararlanmaya çalışıyorlar. Emperyalistlerin bütün çabaları halkların başka bir dünya isteğini öldüremeyecektir.

Afganistan’da “İşler” Yolunda Gitmiyor!

“Terörizmle mücadele” adı altında dünyanın koruyuculuğuna ve kurtarıcılığına soyunan ABD ve diğer emperyalist ülkelerin 2001 yılında başlattığı Afganistan işgalinin üzerinden tam on yıl geçti. On yıl içerisinde ne terör bitti ne de Afgan halkına özgürlük geldi! Afgan halkı on yıl öncesine göre daha zor şartlarda yaşam mücadelesi vermekte, her gün onlarca katledilmekte.

Bunun yanında Afganistan’da işler emperyalist ülkelerin istediği gibi de gitmemektedir. Almanya’nın Bild gazetesinde yayımlanan Almanya ve ABD istihbarat örgütleri arasındaki yazışmalara göre NATO Afganistan’da **savaşı kaybetti**. Gizli belgelerle itiraf edilen gerçek, emperyalistlerin içine düştükleri durumu göstermektedir. Taliban karşısında başarısızlığa uğrayan ve Afgan halkının kin ve nefretini kazanan emperyalistler çıkış yolu aramaktadırlar.

Emperyalistlere Afganistan işgalinin ekonomik

faturası her geçen gün artmakta, örneğin ABD’nin aylık harcadığı miktar tek başına **on milyar dolar**. Ekonomik krizle sarsılan emperyalistler açısından Afganistan işgalinin faturası ödenecek bir hale geldi. Bu kadar gidere karşın elde “başarı” namına (emperyalistler açısından) hiçbir şeyin olmaması ve durumun her geçen gün daha kötüye gitmesi ve Afganistan’da emperyalistlerin daha fazla müdahale etmede çekinceli davranmalarını, yeni arayışların gündeme gelmesine neden oldu.

Emperyalistlerin son dönemdeki gelişmelerle beraber Afganistan’a yönelik politikaları ile ilgili sorulara daha önce İtalya’daki NATO Koleji’nde öğretmen olarak çalışan, dünya ekonomisi ve Devletlerarası İliş-

kiler Enstitüsü’nden uzman **Viktor Nadein-Rayevski** şu cevabı verdi: “Geçenlerde NATO Genel Sekreteri Rasmussen, *Blok’un yeni stratejisini açıklarak bu stratejiyi ‘akıllı savunma’ olarak adlandırdı. Bu halde ‘savunma’ kelimesi tuhaf izlenim bırakıyor. Askeri birliklerin diğer ülkelere girmesi, taarruz operasyonudur. Yeni stratejinin amacı, operasyonların etkililiğini kaybetmeden finansal masrafları azaltmaktır. Gerçekte de söz konusu, tüm ilgili külfetin, NATO’nun ileri gelen üyelerinden diğer ülkelere geçirilmesi... Neticede NATO yutabildiğinden daha büyük bir lokma almaya*

çabalyor.

Böyle akılsızca taktiğin sonuçları artık Afganistan’da görülüyor. Ve gelecekte Libya’da da görülecektir.”

Bununla beraber işgalin onuncu yılı geride kalırken Afganistan’da nasıl bir politika izlenecek ve ülkelerin bunda rolleri ne olacak sorusuna yanıt bulabilmek için emperyalistler 5 Aralık Pazartesi günü Almanya’nın Bonn şehrinde **Uluslararası Afganistan Konferansı** düzenledi. Konferansa 88 devletin temsilcileri, dışişleri bakanları, 17 uluslararası ve bölgesel kuruluşun temsilcileri katıldı. Konferansta NATO askerlerinin Afganistan’dan çekiliş süreci üzerine tartışmalar yürütüldü ve NATO askerlerinin

2014 yılında çekilmesi öngörüldü. Taliban ile görüşme yapıp yapılmaması tartışıldı. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda Taliban ile görüşme yapacaklarını biliyoruz. Son dönemki söylemler bunu göstermekte. NATO ve ABD askerlerinin bölgeden çekilmesi ise bildiğimiz emperyalist nutuklar. ABD’nin ve güdümünde NATO’nun planları sadece Afganistan ile sınırlı değil. Rusya faktörü, Çin, İran ve Ortadoğu planları içerisinde Afganistan önemli bir yer tutmakta. ABD bütün Asya’ya ve Ortadoğu’ya karşı Afganistan’ı üs olarak kullanmaktadır.

Bu yüzden askerlerini çekmesinden söz edemeyiz. Yapılan tartışmalardan çıkartılan sonuç, sömürge ülkelerin önümüzdeki dönemde Afganistan’da emperyalist ülkelerin bataklıktan çıkması için merdiven olma görevi göreceği.

Dünyanın her yanını kan gölüne çeviren emperyalistler için Afganistan’da işler yolunda gitmiyor. Son durumu, Uluslararası Afganistan Konferansı’nın ardından Neue Osnabrücker Zeitung adlı Alman gazetesinden bir alıntıyla özetleyelim;

“Bundan on yıl önce yine Bonn’da yapılan Afganistan Konferansı’nda büyük bir heyecan ve iyimserlik hâkimdi. Şimdi dünyanın güçlü ülkeleri yine aynı kentte bir araya gelerek aynı gündemi ele aldı. Yeni den imar, barış, uzlaş, demokrasi ve kadın hakları üzerine nutuklar atıldı. Ancak ortada şöyle bir acı gerçek var: **Afganistan savaşı, ümitsiz bir şekilde kaybedilmiş durumda.”**

İşgal eylemleri yanına şarkılarını da alıyor

1990 yılında maden işçilerinin gerçekleştirdiği grev nasıl ki birçok şarkıya, türküye konu olmuşsa “Wall Street’i İşgal Et” işgalleri de şarkılara konu oldu. Hemen her kitlesel eylemde gördüğümüz gibi işgal, yanına şarkıları da katarak devam ediyor.

Park ve bahçelerin eylemlerin merkezi olması, birçok sanatçıyı biraraya getirdi. 20. yüzyılın başında düzmece bir cinayetle kurşuna dizilen militan sendikacıya atfen yapılan ve adını da ondan alan Joe Hill şarkısını Joan Baez eylemlerin merkezi durumundaki Zuccotti Park’a taşıyor. Amanda Palmer de İngiltere’deki

ilk komünist hareket olarak anılan Digger’ları anlatan şarkılarla eylemlere destek veriyor. Sean Lennon ve Rufus Wainwright “Material Girl”ü seslendiriyorlar. Destek verenler arasında bulunan Lou Reed, Laurie Anderson, David Knopfler gibi birçok tanınmış sanatçının bulunduğu albümün işgal eylemlerine destek amacıyla bu kişilerin yayımlanması planlanıyor.

AB Projesi Yolun Sonuna Geliyor

“Gerçek şu: Dünya ekonomisi uyuşturucunun etkisinde. Bu uyuşturucunun adı kredi. Devletler ve bankaların borç yükü öylesine büyüdü ki, uyuşturucuyu birden kesmek önceden kestirilemeyecek sonuçlara yol açabilir. Bunu önlemenin tek yolu ise daha fazla para akıtmak. Siyasetçilerin şimdi topu merkez bankalarına atması anlaşılabilir bir hareket. Çünkü böylece para akışını parlamentoların onaylaması gerekmeyecek. Bunun sonuçları ise giderek artan enflasyon ve mali krizlerdeki aşırılıklar şeklinde, ancak gelecek yıllarda gözle görülür hale gelecek. Uyuşturucu bağımlılarında olduğu gibi bu şekilde sadece zaman kazanmak mümkün. Temelden bir tedavi olmadan uyuşturucunun kesilmesi ve iyileşmenin sağlanmasını daha da zor hale getiriyoruz.” (Die Welt, 01.12)

Her ne kadar AB’li emperyalistler (bilhassa Fransa ve Almanya) temelden bir tedavi hayalinin peşinden koşuyor olsalar da bir türlü girdikleri çıkmazdan çıkamıyorlar. Daha önce gerçekleştirdikleri iki zirveden de başarısız bir şekilde ayrılan emperyalistler, bir üçüncüsünü deniyorlar. Bu seferki en büyük fark Almanya ve Fransa’nın bütün noktalarda ortaklaşması. Ancak sürecin gidişatı ve sonucunda bu ülkelerin gerçekleştirdikleri ortaklaşma AB projesinin sonu olarak adlandırılabilir. Çünkü AB projesi ortaya çıktığında geniş halk kitleleri etkilemek için bir “uygarlık projesi” olarak sunulmuştu. Bu projenin kapsamında ulus devletlerin aşılıp Avrupa çapında birleşik bir yönetimin kurulması, bunun sonucu olarak da “insan haklarında duyarlılık” ve “demokrasinin gelişimi” oluyordu. “Hatta, European Council on Foreign Relations’in kurucularından Mark Leonar’a bakılırsa AB, diğer ülkeleri kendine doğru çeken yeni model bir imparatorluktu.” (Ergin Yıldızoğlu, 16.02, Cumhuriyet) Borç krizi de Yunanistan ve İtalya örneğinde gösterdi ki, demokratik seçimle başa gelen

hükümetlerle bu süreç devam edemeyecek. Kriz derinleştikçe demokratik haklar tehlikeli bir hale geliyor. Bu anlamda demokrasinin de sınırına dayanmış bulunuyoruz. Bu durumu İtalyan sermayesinin sesi olan Confindustria’nın yayın organı şöyle ifade ediyor: “Politikanın (demokrasinin) zamanının çok yavaş işlediğini, mali krizler zamanıyla uyumlu değil.” (Ergin Yıldızoğlu, 14.02, Cumhuriyet)

Tüm gelişmeler demokrasinin zamanıyla mali krizlerin zamanının uyumsuz olmasından kaynaklı demokrasinin rafa kaldırılacağını gösteriyor. En son olarak 9 Aralık’ta gerçekleştirilecek zirve öncesi bir araya gelen Merkel ve Sarkozy krizden çıkış noktalarında ortaklaştıkları formülü açıkladılar:

2013’te devreye girmesi beklenen ve “AB’nin IMF”si olarak adlandırılan Euro Kalıcı Kurtarma Fonu’nun öngörülen den daha erken 2012 yılı içerisinde devreye girmesi.

Anlaştıkları bir başka nokta da bütçe açığı, Gayri Safi Yurtiçi Hâsıla’nın yüzde 3 sınırını aşan ülkelerin otomatik olarak cezalandırılması. İkilinin açıklamalarında yaptırımların devreye sokulması kararının oy birliği ile değil, nitelikli çoğunlukla alınması isteniyor. Bu anlamda hiçbir ülke kaderi hakkındaki kararlara itiraz etse bile kendisine reva görülen uygulamadan kaçamayacak. Yaptırımların niteliğine dair bir açıklama olmasa da teşvik fonlarının durdurulmasından Avrupa kurumlarında oy haklarının alınmasına kadar bir dizi noktayı içeriyor.

Bir başka dikkat çekici nokta da Merkel ve Sarkozy’nin AB’nin hukuki alt yapısını oluşturan antlaşmalarda değişiklikler yapılması gerektiğini söylemesi. Yapılacak değişikliklere AB üyesi 27 ülkenin onay vermemesi durumunda bile en azından 17 üyeli Euro Bölgesi’nde yeni kuralların geçerli olmasını istedi. Bu anlamda Almanya ve Fransa’nın AB’nin tekrardan örgütlen-

dirilmesinde fikir birliğine ulaştığını söyleyebiliriz.

AB’nin yeniden örgütlenmesi anlamında gündemdeki bir konu da AB’nin 3’e bölünmesi. Mali durumu güçlü olan 6 ülke “Çekirdek Euro Grubu” oluşturarak, birbirlerinin mali dengeleri için garantörlük görevini üstlenecekler. İngiltere ise bu çekirdek grubu önerisine pek sıcak bakmıyor.

Euro bölgesinde bulunan, yüksek devlet borçları olan ve cari dengeleri sıkıntılı olan ülkeler ikinci halkayı oluşturacak. Bu ülkelerin bütçeleri için çok katı kriterler talep edilerek denetime tabi tutulacaklar. Üçüncü halka ise Euro bölgesi dışında kalan ama AB üyesi olan ülkelere oluşacak. En dışarıdaki halkanın durumu diğerlerinden daha zor olacak. Çekirdek grup, bu ülkelere kelimenin tam anlamıyla bir teslimiyet dayatacak. Bu anlamıyla AB’de balayının sonuna geldi. Önümüzdeki dönem AB’nin çekirdeğinin ezilenlere yönelik çok daha yoğun saldırılarına tanıklık edeceğiz ve ekonomik saldırıların yanında siyasal haklara yönelik saldırılar da eşlik edecektir.

“Merkozy Planı”nın tartışıldığı Brüksel Zirvesi’nde beklenen oldu ve karar çıkması için 27 ülkenin onayı gereken plan İngiltere’nin vetosu edenyle uygulamaya konulamadı. Ancak Sarkozy “İngiltere ile veya onsuz bu plan Mart ayına kadar onaylanacak” diyerek AB’deki bugüne kadarki belki de en büyük çatlağı teyit etmiş oldu.

►► BULGARİSTAN

Devlet bütçesinin güçlendirilmek için egemenler çıkarılan yasalarla sömürüyü artırıyorlar. Bu kapsamlı sömürü politikalarına karşı emekçilerin yükselen mücadelesi de egemenlerin krizini derinleştiriyor. Bulgaristan’da da çıkarılan yasalara karşı başlayan grevler egemenleri tedirgin etti bile. İflasın eşliğinde olan Devlet Demiryolları’nda (BDJ) işçilerin grevi ülkede ulaşımı durdurdu. Grev, ayları doldururken son olarak Polis Sendikası da grev kararı aldı. Polis Sendikası Başkanı Valentin Popov, memurların emeklilik yaşının bir yıl yükseltilmesi ve emeklilik maaş zamlarının sınırlandırılmasına karşı olduklarını bildirdi. Bunların yanı sıra 2012 bütçesinde tarım sektörüne ayrılan destek priminin azaltılmasına tepki gösteren çiftçiler de traktör ve iş makineleri ile yollara döküldü. Hasköy, Harmanlı, Yambol ve Lyubimetz bölgesinden binlerce çiftçi traktörler ve iş makineleri ile ülkenin Yunanistan ve Türkiye sınırında trafiği kapattı.

►► FİLDİŞİ SAHİLLERİ

Büyük bir keyif alarak yediğimiz çikolata Fildişi Sahilleri’ndeki çocuklar için o kadar da keyif verici değil. Dünyanın en büyük çikolata üreticisi olan Batı Afrika ülkesi Fildişi Sahilleri’nde kakaonun yüzde 90’ı köle çocuklar tarafından üretiliyor. Kakao tarlalarında en az 800 bin çocuğun çalıştırıldığı tahmin ediliyor. BBC’nin yaptığı araştırmaya göre bundan 10 yıl önce dünyanın önde gelen tek konumundaki uluslararası şirketlerin, çocuk işçilerin çalıştırılmasının engellenmesine dair verdikleri sözleri tutmadığı açığa çıktı. Vahşi bir sistem olan kapitalizmden de başka ne beklenebilir ki? Fildişi Sahilleri’ndeki çocuklar açısından çikolatanın anlamı vücutlarında açılmış yaralar demektir. Ki bunun yanına bir kuruş bile almadan zorla çalıştırıldıklarını da eklemek gerek. Kakao üreticileri çocuklara ürünlerini sattıktan sonra ödeme yapmayı taahhüt ediyor ancak geçen yıl kâr etmedikleri bahanesiyle hiç ödeme yapmamalarının örnekleriyle sıkça karşılaşılıyor.

(Bir ÖG okuru)

ABD Pakistan’daki üssünü boşaltıyor

ABD’nin, Taliban’la sürdürdüğü savaşı kaybetmesine dair itiraflarının medyaya yansdığı bir dönemde basına düşen bir başka haber de ABD’nin Pakistan’daki üssünü boşaltması oldu.

ABD, “terörle mücadele” bahanesi altında Afganistan’daki NATO helikopterlerinin Pakistan’da düzenlediği saldırıda 24 Pakistanlı askerin hayatını kaybetmesinin ardından Pakistan’daki üssünü kapatmak zorunda kaldı. 24 Pakistanlı askerin hayatını kaybetmesini ABD yanlışlıkla olduğunu açıklamıştı. Ancak El-Kaide lideri Usame Bin Ladin’in öldürülmesi sırasında ABD’nin Pakistan’a güvenmemesi ve bunu açıkça ifade etmesi iki ülke arasında sorunların varlığını gösteriyordu. Bunun için de son saldırının yanlışlıkla olması pek inandırıcı bulunmadı.

Pakistan, NATO’nun 26 Kasım’daki saldırısının ardından Afganistan sınırını NATO ikmaline kapatarak, ABD’ye ülkenin güneybatısında bulunan Şemsi üssünü boşaltması için 11 Aralık’a kadar süre vermişti.

İngiltere’de son 30 yılın en büyük grev!

İngiltere’de 1979 yılından bu yana en büyük grev gerçekleştirildi. Özellikle gençlerin ve kadınların katılımı dikkat çekerken, büyük bir kesimin belki de ilk greviydi.

Guardian’dan Seumas Milne, gerçekleştirilen grevin sadece kamu çalışanlarının maaşlarıyla ilgili sorunlarından kaynaklanmadığını, bunun yanında krizin sorumlusu olmayanların, krizin faturasını ödemek istemediklerinin bir ifadesi olduğunu

vurguluyor. Neo-liberalizmin hüküm sürdüğü bütün topraklarda bu tarz kitlesel eylemliliklerin yoğunlaştığı göze çarpıyor. Halkın refah seviyesi sürekli düşerken, küçük bir azınlığın ise reel gelirlerinin yaklaşık yüzde 49 arttığı belirtiliyor. “Dünkü grev her şeyden çok çalışanların demokratik güçlerini ortaya koydukları önemli bir gündü. Ve bu, gelmekte olan kuşak için rüzgârın değişmesine vesile olabilir.” (Guardian)

Kishanji anısına: "İktidar meselesi öncelikli olmalıdır!"

Kishanji herhangi bir şehit değil!

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Siyasi Büro üyesi Yoldaş Mallojula Koteswara (Rao) Hindistan ordusunun tarafından 24 Kasım tarihinde katledildi. Rao yoldaşın en son CPI(Maoist)'in MK üyesi ve sözcüsü Azad yoldaş gibi yakalandıktan sonra işkence yapıldığı ve daha sonra da Hindistan'da sıkça yapıldığı gibi bir "fake-counter" da (sahte çatışma) katledildiği öne sürüldü. Rao yoldaşın sürekli en az 40 silahlı gerilla ile hareket ettiği ve gerçek bir çatışma olsaydı başkalarının da yaşamını yitirmiş olacağı bu iddaiyi kanıtlayan en önemli veri durumunda. Rao yoldaşın, Sabyasachi Panda isimli üst düzey bir Partilinin ele geçen laptopundan edinilen bilgilerle yerinin tespit edildiği de iddialar arasında. Sözü edilen laptopda başka kadroların da yerlerinin tespit edilmiş olduğu doğrulanmamış bilgiler arasında yer alıyor.

Zulme karşı sade bir nefer değildir o, gözüpeklik ve yiğitlik Kishanji. Ülkenin direniş tarihindeki müstesna yerinin belki de farkında değildi. Direniş, birçok biçim içerisinde onun komutanlığında gerçekleştirildi-halkın savaşçı gücünün ortaya çıkarılması, uyumlu hale getirilip, gösterilere ve sürece kanalize edilmesine önderlik etti. Eğer demokratik kitle (hareketinin) yükselişi konusunda ciddiyseniz, "strateji" den, "güç kullanmak"tan ve "silahlı" direnişten uzak duramazsınız; kitle mücadelesinin yaşam damarları silahlı direnişin alanına doğru genişler-öyle olmasaydı, Leninist dersler Kishanji'nin yaşamı ve faaliyetinde yeniden ifade edilmez, yeniden değerlendirilmez, yenilenmezdi.

Bu bağlamda Kishanji, kitle hareketleri ile "askeri strateji" meselelerini sol içerisinde açıklığa kavuşturma çabasında olmuştur. Sol, bugün, sağcı ve faşist fikirlerin etkisiyle disiplinsel ve askeri ne varsa reddetme eğilimi taşımaktadır. Filtrozof Slavoj Zizek'in hedonistik serbestçiliğin hakim ideolojisine karşı olarak işaret ettiği gibi, sol, "Disiplini ve feda ruhunu (yeniden) sahiplenmeli; zira bunlar 'Faşist'in tabiatında bulunmayan değerlerdir." Kishanji'nin katkısı tam da bu noktada açığa çıkmıştır-egemenler için büyük bir korkunun ve alarm halinin kaynağı olmuştur ki, katline sebep budur.

Tahrir Meydanı'nda ve Wall Street'i İşgal eylemlerinde kitle gösterilerinin çıkmaza girdiğinin görüldüğü ya da solun "strateji yitimi"ne uğradığı, özcesi kendi kendine yorulduğu ya da devlet baskısına karşı koyamadığı anlarda bunun ne kadar önemli bir katkı olduğu daha iyi anlaşılmaktadır. Belki bazıları, Jangalmahal'daki militan kitle gösterile-

rinin Maositlerin 2009 Haziran'ında (iktidarı) "ele geçmesiyle" sonuçlandığını iddia edebilirler. Buna karşılık bu "ele geçirme" hiçbir şeydi, fakat aslanan kitlelerin bir strateji eşliğinde örgütlü bir güç olarak kendisini ifade etmesiydi.

Devletin silahlı kuvvetlerine karşı koyabilmek için Marks'ın Komünist Manifesto'da tanımladığı gibi bu sınıf mücadelesinde kitle hareketinin ilk adımdır. Maoistler, burada muazzam başarılar kazanmadı ancak sağlam temeller attılar. Kitle eylem ve gösterileri alışlagelik haliyle ani yükselişten sonra kendini tekrarlayarak israfa gitmemiştir. Kitle hareketi yeni biçimler alarak devam etmektedir. Hatta yeni bir kadın hareketi, *Nari İzzat Bachao Komitesi*, Mamata ve Swami Agnivesh'in de katıldığı büyük gösteriler gerçekleştirdiler-yasaklı veya hükümetin "izin vermemesine" rağmen.

Kishanji'nin katkısı, Maoistlerin sıklıkla methettiği "feda ve şehitlik" olgularıyla izah edilemez. Maoistlerin kendilerini önderleriyle ilgili hiçbir orijinallik ve özgünlük içermeyen "bir sıra neferi daha devrim için canını feda ederek kahramanca şehit düştü" gibi yavan dizelerden, bu sabit alışanlıktan kurtarmalıdır. Aksi takdirde hareket dairesel bir çizgi alacak, somut pratik dinamizme rağmen durgunluk haline geçecektir.

Belki burada Maoist hareketin "Jangalmahal modeli/yolu" ile "Chattisgarh modeli/yolu" karşılaştırması yaparak birşeyleri izah edebiliriz. "Modeller" bağlamındaki tartışmalarda birçok problem bulunmaktadır. Belirli bir alandaki hareketin özgünlüklerini bütün deneyimleri ve biçimleri tek ve aynıymışçasına ele almadığımız ölçüde kavrayabiliriz. Aksi takdirde, pratikten yeni yollar ve sentezler çıkarmaz, yeni bir şey öğrenemez ve

en nihayetinde hazır formülleri tekrar etmekle kalırız. Kishanji bu bağlamda öne çıkmaktadır. Onun Jangalmahal modeline ilişkin olarak hareketin özgünlüğüne dair bilinçli formülasyonlar keşfedip etmediğini bilmiyoruz, lakin onun somut pratiğindeki deha yolumuzu aydınlatıyor.

Tam da Eylül ayında, Varavara Rao, ben ve diğer yoldaşlar Kalküta'dan Jangalmahal'a bir "fact-finding" (daha iyi bir terim bulunmadığından tercih edilmiştir) gezisi gerçekleştirdik. Kishanji ile karşılaşmadık ama orada güvenlik güçleri ile özel kuvvetlerin yarattığı vahşete bizzat tanık olduk (bhairav bahini). Jhargram kentinin oldukça içlerinde bir köyde çok genç Adivasi* bir yoldaş ile konuştum: Silahlı bir manganın üyesiydi. Kishanji ile hiç karşılaşmış karşılaşmadığını sordum. "Evet karşılaşmıştım" dedi. Ardından, Kishanji'nin mitinglerdeki konuşmalarını tamamen takip edemediğini ekledi. Sonra ona Kishanji'den Marksizm'i duyup duymadığını sordum. (Oldukça meraklıydım.) "Evet, Kishanji Marksizm'le ilgili konuşuyordu ama söylediklerini takip etmenin çok zor olduğunu fark ettim." Ona Marksizm'den ne anladığını sordum, neydi o? Sanırım köşeye sıkışmış hissediyordu, biraz düşündükten sonra cevap geldi: Çok güzel bir şeydi, ama bazıları onu bozmuş aslından saptırmıştı. "Biz gerillalar, öyle, savaşan insanlarız."

Kishanji gibileri, acil "örgütlenme" araçlarıyla, planlamayla, strateji belirlerken Marksizm'i kitlelere taşımakta, kendilerini ateş hattına atarak mücadeleyi ilerletmektedir.

Kishanji'yle ilgili küçük bir gizem keşfettim: O bir kamera varken demokratikleşme hususunda demokrasi kartını, barış kartını ve benzer bir şeyi ileri

sürerken asla silahını kendisinden uzaklaştırmaz ve bundan rahatsız gözükmezdi. Başkalarının ondan heyecanla beklediğini yapmaz, silahtan bahsetmez, şiddeti yüceltmezdi. Bunun yerine hoşgörülü bir titizlikle gerçek demokrasi için mücadelenin gereğinden ve iktidarın halkın eline geçmesinin gereklerinden konuşurdu. Böyle olunca kampta çevresini saran meraklı gazeteciler sormadan edemezdi, "O halde omuzlarımızdaki silah neyin nesii?" diye. O da, büyük ordulara komutanlık edip şiddet karşıtlığına, demokratik rollere soyunan liberal burjuva liderler gibi numara yapmaz, silahın ne işe yaradığını saklamazdı.

Bütün demokrasinin serbest seçimlerle sınırlı kaldığı bugün, öncelikli olması gereken iktidar meselesi için, sınıfın iktidarı için, halk ordusu için Marksizm'in bize verdiği anahtardan başka birşey yok. Bu sebeple Lenin, sosyalizmin radikal demokrasiden daha iyi ve daha doğru değildir (bu herkes için saygın ve kabul edilebilirdir), ama proletarya diktatörlüğünün tam bir sınıf diktatörlüğü olmasına rağmen çok daha dürüst bir şekilde herkese demokrasi vaat ettiğini söylemektedir. Eğer samimiyetle Kishanji'nin omzundaki silahtan rahatsızlık duyuyorsanız, Marksizm'in anahtarı da sizi rahatsız ediyordur -işte bu içine düştüğümüz bir ikilemdir.

Kishanji "blowing in the wind-rüzgarda esiyor" değilse de kesinlikle başka bir Bob Dylan şarkısıdır. O, "the hour when the ship comes in-geminin içeri girdiği saat'tir ve belki "cevap esen rüzgar olmasa" da o büyük saat için en önde savaştığı hayal edilmelidir.

* Hindistan'da kastlar halinde değil de kabileler halinde örgütlenmiş ve kültürleri Hindu olmayan yerli halk.

"Hareket ve devrim sürececek!"

Çeşitli devrimci ve komünist örgüt ve partiler Hindistan Komünist Partisi(Maoist)'in lider kadrolarından Yoldaş Koteswara Rao yoldaşın vahşice katledilmesi üzerine ortak bir açıklama yaptılar. Ortak açıklamada imza sahibi tüm örgütler devrimin ve hareketin süreceğini ifade ettiler.

"Bu cinayet bizi hem aklımızdan ve hem de tenimizden yaraladı. Hindistan Komünist Partisi(Maoist) dünya proleter devriminde önemli bir rol oynamaktadır ve bu nedenle Yoldaş Koteswara

Rao Kishenji'nin öldürülmesi sadece Hindistan devrimi için değil aynı zamanda dünya proleter devrimine de dayanılmaz bir acı vermiştir. Biz komünistler inanıyoruz ki Yoldaş Kishenji'nin ölümü kainatın tüm ezilen halklarının birliğine yeni bir yaklaşım yaratacaktır. Yoldaş Mao'nun dediği gibi "Bazı ölümler vardır ki, kuş tüyünden hafif bazı ölümler vardır ki Tay Dağı'ndan daha

ağırır. Halk için ölmek Tay Dağı'ndan daha ağırdır fakat faşistler için çalışan ve sömürücüler için ölenlerin ölümleri kuş tüyünden de hafiftir." Ve evet, Yoldaş Kishenji halkı için öldü, onun ölümü Everest Dağı'ndan daha ağırdır.

Hindistan proletaryasının kahramanı Yoldaş Kishenji'ye kalbimizin en derin yerinden kızıl selamlar gönderiyoruz. Hindistan gericiliği Yoldaş Kishen-

ji'yi katletti ama onun ideolojisini değil. Onlar Marksizm-Leninizm-Maoizm'i öldüremezler. Hareket ve devrim sürecektir" denilen basın metnini altındaki imzalar ise şöyle: Proleter Dayanışma Birliği, İtalya; Fransa Maoist Komünist Partisi (MCF), Manipur Maoist Komünist Parti (MCP), Maoist Komünist Parti İtalya (PCM), Komünizm için Direniş Destekleme Komiteleri Partisi (CARC), Devrimci Komünist Parti Kanada (PCR-RCP), Mücadeleci İşçi Sendikası, İtalya, Malezya Sosyalist Partisi

PLA'nın tasfiyesi eğilimine katılmıyoruz (Mep Bahadur Kunwar –Vivek–)

Sorun mutlu olmak ya da olmamak sorunu değildir. Bizler direkt olarak iç çelişkiler, parti çelişkileri içinde kuşatılıyoruz ve ulusun ve halkın kaderi ve geleceği ile bağlantılı olan konuları dikkatle inceliyoruz.

Halk Kurtuluş Ordusu (PLA)'nın Surkhet bölgesinde bulunan 6. Bölge Komutan Yardımcısı Yoldaş **Vivek** ile gazeteci **Janmadev Jaishin**'in yaptığı röportaj...

- Halk Kurtuluş Ordusu, yeniden gruplandırma sürecinden memnun mu?

- Bu sürecin en önemli sorunu, barış sürecinin akılcı bir şekilde sona erdirilmesi sorunudur. Bu ordunun entegrasyonu meselesindeki en önemli konuyu da içermektedir. Ancak, barış sürecinin başında bizim düşündüğümüzün oldukça aksi bir durum yaşandığını düşünmekteyiz. Şu an uygulanmakta olan politika ve plan, barış ve devletin dönüştürülmesi yerine statükoyu sağlamlaştırmakta. Halk gerçekte tüm ezilenlerin, ötekileştirilenlerin ve kastların, etnik toplulukların, kadınların, dalitlerin, madheshlerin ve Müslümanlar gibi azınlıkların ve diğerlerinin

hakları da dahil; dönüşümün ilerletilmesi amacıyla devletin yeniden yapılandırılmasının garantisini istiyor. Barış süreci sadece yukarıda ifade edilen gündemlere uygun bir yol izlerse istikrar kazanacaktır. Eğer politik partiler; halka hitap etmezlerse, onlar problemleri yüksek bir dağ gibi yığacaklar, ki bu da kesinlikle karmaşa yaratacaktır. Hükümet ve büyük politik partilerden ve hükümetten gelen bu faaliyet ve senaryolarla tanışık olan bizler, PLA'nın binlerce komutanı ve askeri olarak bu durumdan hoşnut değiliz.

- Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) içindeki iç mücadele ve entegrasyon süreci PLA'yı etkiliyor mu?

- Biz, parti önderliğinin süreci ciddiyet ve sorumlulukla ele almadığını düşünüyoruz. Parti içinde sürmekte olan iç mücadele; ordunun entegrasyonu, toprakların geri verilmesi ve devletin yeniden inşası programı ile ilgili. Bu nedenle PLA komutan ve askerleri bu sorunları büyük ciddiyetle ele almaktadır.

Bizler tüm bu süregiden hareket ve süreci, PLA'nın kuruluş aşamasında ortaya koyduğumuz hedef ve amaçlarına uygun bir şekilde

değerlendiriyoruz. Biz, on yıllık bir Halk Savaşı ve Halk Hareketi-II içinde olgunlaşmış olan sosyal çelişkilerin nasıl mantıklı bir sonuca taşınacağını sorguluyoruz. Kuşkusuz, komutan ve askerlerimizin farklı farklı fikirleri mevcuttur. Fakat, benim anladığım bir şey varsa, o da, PLA'nın kuruluş amacının henüz yerine getirilmediğidir. Sosyalist devrim hakkında konuşan komutan ve liderlerimizi dinlerken, bu konuyu merkezde tutuyorum. Nepal'de Halkın Yeni Demokratik Devrimi tamamlanıp tamamlanmadığı sorusu hala varlığını korumaktadır. Bu soru PLA'ya, zamanın tüm kadrolarına ve halkın mücadele ve desteğine ihtiyaç yoktur anlamına gelmektedir. Eğer öyleyse, çelişki çözülmüşse, artık feodaller, toprak ağaları, komprador kapitalistler, bürokrat kapitalizm ve burjuvazi ve diğer yandan yoksul, evsiz ve topraksız köylüler ve işçiler de yoktur.

- O zaman gerçeklik nedir?

- Feodalizme, emperyalizme ve onların kuklalarına karşı mücadele bu günlerde yoğunlaşmaktadır. Geriye sonuçlandırılması kalmıştır. Nepal bağlamında sosyalist devrim düşüncesi bugünün Nepal'indeki çelişki ve sınıf tahliline denk düşmemektedir. Bu düşünce, PLA'nın kendini adanmışlığına ve bağlılığına saygısızlık yapmaktadır. Sosyalist devrim hikayesini anlatanların başı ve takipçileri esas konuyu amaçsız bir rotaya saptırmaktadır. Şu gerçeklik bilinmektedir ki, federalizm, devletin

yeniden inşası, laiklik, kapsamlı, nispi temsil ve Kurucu Meclis seçimleri Halk Savaşı ve PLA'nın kesin rolü sayesinde kazanılmış gündemlerdir.

Bizim katılmadığımız konu, PLA'nın silahsızlandırılmasıdır, PLA elbiselerinden soyunduruluyor ve devşiriliyor. Bu ayıp değil mi?

PLA'nın onursuzlaştırılması, küçültülmesi ve oyundaki soytarı haline getirilmesi eğilimi bizim için kabul edilemezdir.

- Fakat büyük gazeteler ve büyük elektronik medya, yeniden gruplandırmalar yapılırken bulunduğu barakalarda hoş bir çevre oluşturulduğunu propaganda ediyor. Gerçekte durum nedir?

- Şu an tarihin kritik bir dönemecindeyiz. Sorun mutlu olmak ya da olmamak sorunu değildir. Bizler direkt olarak iç çelişkiler, parti çelişkileri içinde kuşatılıyoruz ve ulusun ve halkın kaderi ve geleceği ile bağlantılı olan konuları dikkatle inceliyoruz. Nereye gittiğimiz konusunda kaygılıyız. Gazete ve elektronik medya tarafından empoze edilen uyarılma, onların sınıflarına ve sınıf düşüncelerine uygundur ve doktrinerdir. Bu Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) için de, diğer politik partiler ve entelektüeller için de geçerlidir.

PLA askerleri ve komutanları süreç ilerlerken, netleşmektedir. PLA'nın yeniden gruplandırılması süreci sona erecektir. Partinin önderliği 4 yıldır PLA'ya yalan söylemektedir. PLA sonunda, tasfiye edilmektedir.

MK toplantısı bir kez daha ertelendi

Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) Merkez Komitesi'nin toplantısı bir kez daha ertelendi. Daha önce **3 Kasım** ve **13 Kasım** tarihlerinde de geçerli bir neden gösterilmeksizin ertelenen Merkezi Komite toplantısının **23 Aralık**'ta gerçekleştirileceği duyuruldu.

Parti Merkez Komitesi'nden **Pawanman Shrestha**, ertelemeyi SMS ile haberdar edildiklerini söylerken, yine MK üyesi **Dil Bahadur** da, ertelemeye bir gerekçe gösterilmediğini ifade etti. Bununla birlikte toplantının Prachanda'nın, Kiran'ın son yapılan anlaşmalarla ilgili gündeme getirdiği sorulara yanıt veremeyeceği için ertelendiği iddia ediliyor.

Pusula

Büyük-küçük ayrımı yapmadan her işe ciddiyetle sarılmak

İdeolojik, siyasal ve örgütsel çalışmalarımızdaki yetersizliklerimizi pratiğin gözüyle test etmeliyiz. Bu düşünüş tarzına sahip olmamız beraberinde her pratik faaliyetimizi ciddi bir tarzda sorgulamamızı gerektirir. Sınıf mücadelesinde ciddiyet; doğru ve yanlışlarımızın devrimci çalışmada doğuracağı sonuçları öngörmeyi ve buna uygun olarak bir konum almayı gerekli kılar. Yapılan hatalar, pratik başarısızlıklar, burjuva yaşam tarzına denk düşen pratikler karşısında “soruna ciddi yaklaşmadık”, “bu konuda zaafız” veya tüm olumsuzlukları kendi dışında arama yaklaşımlarının temelinde ezen ve ezilenler savaşında yürütülen kavgaanın ciddiyetini doğru bir temelde kavramama gerçeği yatıyor. Bu durumu yüklenen misyonun yeteri kadar farkında olunmaması şeklinde de yorumlayabiliriz. Durum böyle olunca, ideolojik, siyasal ve örgütsel bakımdan var olan yetersizliklerin doğuracağı olumsuz sonuçları giderme konusunda gereken disiplinli ve özverili çalışma içine de girilmez. Oysa sınıf savaşımında ciddiyette yetersizlik, kavrayışta zayıflık, pratik başarısızlıkları tetikler. Dolayısıyla küçük büyük iş ayrımı yapmadan devrimci faaliyetlerde her işi ciddiye almak zorundayız. Sıkça altı çizilen “misyon kaybı” söyleminden kastedilen şey, kendini ve yaptığı devrimci çalışmayı yeteri kadar ciddiye almama gerçeğidir.

Bu tamamen ideolojik bir sorundur. Bu durumu sınıf mücadelesi içindeki etki düzeyine bağlamak ve onunla açıklamaya kalkmak sınıf savaşımı gerçeğini yeteri kadar kavramamaktır. Yığınların gücüne, tarihi yaratıcılığına inanmamaktır. Haklı ve meşru bir zeminde küçük kuvvetlerle başlatılan savaşımın yol açtığı büyük tarihsel dönüşümleri yok saymaktır. Tarihi karamsar ve yenik bir ruh haliyle yorumlamaktır. Bu ruh hali yenilgilerinden öğrenmeyi ve bunun üzerinde zafer inşa etmeyi asla başaramaz. Yenilgilerine yenilenler, insanlığı ileri doğru taşımaya çalışan tarihi çarkın bir dişlisi olamazlar. Çünkü onların tarihi hafızasında devrimcilerin başarıları ve olumlulukları silinmiştir. Geriye olumsuzluklar ve bu olumsuzluklar üzerinde şekillenen umutsuz ve karamsar bir ruh hali kalmıştır. Bu düşünüş tarzının görece devrimci mücadelenin gerilediği dönemlerde ortamı nasıl zehirlediğini tarihi tecrübelerden öğreniyor veya yaşayarak görüyoruz. Bu anlayışlara karşı mücadelede başarının yolu yetersizliklerimize yol açan ideolojik, siyasal ve örgütsel hatalarımızı ortaya koymada sorgulayıcı, değiştirmede ise kararlı bir duruş sergilemekten geçer.

Yani, hesap vermede samimi, kavgayı büyütmede cesur olmalıyız. Yetersizlikleri giderme çabası içine girme yerine, umutsuzluğu yayma aracına dönüştürenlere, tarihi değiştirme eyleminde özne olma iddiasını yitirenlere karşı en etkili mücadele, hatalara karşı özeleştirel tutum, kavgayı büyütmede ise fedakar bir duruştur. Sürecin analizine ve görevlerimize bu tarihsel bilinç ve sorumlulukla yaklaşmalıyız. Yetersizlikler içerse de, bugün yapılmaya çalışılan budur. Her koşulda kavganın öznelini gerçeklerle yüzleştirmek ve gerçeklere yaslanarak değiştirme eyleminin bir parçası haline getirmektir. Çünkü devrimcilik, sorumluluk yüklenme eylemidir. Böylesi zorlu süreçlerde var olan kuvvetlerin harekete geçmesini sağlamak için, onlara ezilenlere karşı var olan tarihi sorumluluklarını asgari düzeyde kavratmak gerekir.

Bu anlayış çerçevesinde gerçekler ve görevlerimiz üzerinde durmaya devam edeceğiz. Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde örgütsel dağınıklık, aktif güçlerin nicel zayıflığı, kolektif önderlik sorunundaki yetersizliklerle birleşince gelişim tablosu da ağırlaşır. Tempoya hız kazandırmak için kolektif önderliğin güçlendirilmesi, bütün çalışmaların demokratik merkezîyetçilik çerçevesinde ele alınması gerekir. Bunu tartışma sürecinde zenginlik, uygulama sürecinde tek seslilik olarak ta değerlendirebiliriz. Şu açık ki; örgütsel dağınıklık hem tartışma sürecini ve hem de uygulama sürecini sakatlar. Dolayısıyla her alanda var olan güçlerin mutlaka örgütlü hale getirilmesi gerekir. Elbette ki bu örgüt biçimleri farklı olacaktır. Burada temel sorun, her bireyi objektif konumuna uygun olarak bir yerlerde konumlandırma başarısını gösterebilmektir.

Bireylerin somut durumunu göz ardı eden aşırı istemler gerçeklerden değil, subjektif bakış açısından beslenir. Bu tür istemler, ne kadar büyük laflarla süslenirse süslenir, sosyal pratikte hiçbir karşılığı olmaz. Bireyler bazında kazanıcı değil, yıkıcı ve kaybettiricidir. Burada bireyin ideolojik zaafından hareketle sonuca gitmek, en kolaycı yöntemdir. Oysa esas olarak üzerinde durulması ve sorgulanması gereken bu gerileme sürecini durdurmak için, bireyleri yeniden kavganın aktif öznesi haline getirmek için bizlerin ne yaptığımızdır. Bu ve benzeri sorulara verilecek her doğru yanıt eğitime, değiştirme ve yeniden kalıba dökme çabalarına büyük katkı sunar.

Küçük burjuvanın sığınmacı ve tüketici kapısı yıkılmaya mahkumdur!

Kitleleri örgütleme ve devrimci bir örgüt yaratma, nitelikli kadro ve militanlar yetiştirme mücadelesi iddiasında olanların, üzerinde bilinçle, dikkatle ve özenle durması, düşünüp derinleşmesi gereken önemli konulardan biri de “**mücadele, kopuş, sıçrama**”dır. Bu konu, metafizikle diyalektik, idealizmle materyalizmin, yanlıgı ve bilimsel yargıların, ilerleme ve gerilemelerin, yengi ve yenilgilerin, başarı ve başarısızlığın kırılma ve sıçrama zemini. Aynı zamanda bilimsel, örgütsel sorunların çözümünün arandığı yerlerden biridir. Devrim bilimine hakimiyet, devrimci örgüt yaratma, kadro ve militan yetiştirme sorununda anahtar rol oynayan bir konudur. Diyalektik materyalizmi kavrama ve uygulamada gelişmenin ve ustalaşmanın kilit noktasıdır. Bundandır ki her sınıf bilinçli proleter bu konuya geçmişten daha fazla ilgi gösterip daha fazla kafa yormalı, ciddiyetle bu konuya eğilip yaşanan ve var olan sorunlara bu anahtarla çözüm bulma arayışlarında derinleşme sağlamalıdır.

Sistemden, yaşamsal ve ideolojik kopuş **bilinçli ve örgütlü** mücadeleyle olur. Sistemden tümüyle kopamayan devrimci, mücadelede birikim ve sıçrama yapamaz, başarı yakalayamaz. Sistemle, geçmişle, eskiyle düşünsel ve yaşamsal boyutta kısmi, geçici, parçalı bağları ve ilişkileri olanlar gerçek anlamda kopuşu sağlayamaz ve sınıf savaşımında bir birikim ve sıçrama, bir gelişim ve başarı sağlayamaz.

Kitleleri ve devrimci savaşı örgütlemeye, militan devrimci bir örgüt yaratmada kadro ve militanların rolü vazgeçilmez düzeydedir. Kitleleri örgütlemekten, parti ve önderlikten, yol göstericilikten, umut ve başarıdan bahsediyorsak öyleyse güçlü, yeterli, yetkin kadro ve militandan bahsediyoruz demektir. Bu sorunun çözümünde partinin ve önderliğin rolü ve önemi kadar bireyin yani kadro ve militanın rolü ve çabası da önemlidir.

Unutmamak gerekir ki kendini eğitmek istemeyeni kimse zorla eğitemez. Devrimcileşme, (eğitilme, bilinçlenme) partileşme istem ve çabası, sorumluluğun ve duyarlılığın, çalışma ve yoğunlaşmanın, birikim ve derinleşmenin kapısını aralar. Eğer bu istek ve çaba

yoksa ya da zayıfsa bütün çaba ve çalışmalar boşa gider. Devrimcileşme isteminin, ilgi ve duyarlılığın, çaba ve emeğin önündeki en büyük engel nedir? Birincisi **cehalet**, ikincisi **çokbilmişliktir. Cehalet** aydınlanmanın bilinçlenmenin devrimcileşip partileşmenin önünde en büyük engellerin başında gelir. Bu anlayış sahipleri devrimci teoriden sıkça bahsedip, devrimci pratikte zayıf ve geri olanlara duyulan tepkiden dolayı devrimci teoriye, eğitime, bilinçlenmeye tepki duyar. Ancak “**devrimci teori olmadan devrimci pratik olamaz.**” Bu bilimsel belirlemeyi bir an olsun akıldan çıkarmamak gerekir. Bundandır ki tam sınıf bilincine sahip olmadan başarılı bir devrimci pratik örgütlenemez. İkinci büyük engel ki bu çok daha tehlikelidir, “**ben bilirimci**” anlayış ve yaklaşımıdır. “**Ben biliyorum, her şey hakkında bir bilgiye sahibim, ben yeterliyim**”, “**Benim eğitime, devrimcileşmeye, partileşmeye, eleştiriye ihtiyacım yok**”, “**ben zaten örgütlüyüm**” diyen anlayış ve yaklaşımlar **en tehlikeli ve en zarar verici** yaklaşımlardır.

Bugün devrime ve partiye en çok zarar veren bu anlayıştır. Sayıları küçümsemeyecek düzeyde “**ben bilirimci**” küçük burjuva, yarı-aydın, yarı- bilgili yaklaşım sahibi olanlar vardır. Bunlara kalırsa, onlar zaten her şeyi biliyor, her şeyi anlıyor. Eğitime devrimcileşmeye, eleştiriye hiç ihtiyaçları yok! Oysa pratiklerine baktığınızda başarısızlık ve zayıflıkların, yıkım ve geriliklerin en çok yaşandığı pratiklere onlar sahiptir. Kendiliğindencilik ve tasfiyeciliğin, oportünizmin şaşmaz adresi onlara aittir. Hem bilgili, eğitilmiş, yeterli olmaktan bahsedecessin hem de pratiğin zayıf geri ve problemlili olacak. Burada bir çelişki ve bir sorun yok mudur? Ne halkın ne devrimin ne de partinin bu türden çokbilmiş, yarı-aydın, yarı-cahil kendinden menkul kalem efendilerine ihtiyacı yoktur. Bu bencil, zayıf ve problemlili kişiliklere devrimin ve halkın ihtiyacı hiç yoktur.

Devrimcileşme, partileşme istem ve çabası, sorumluluğun ve duyarlılığın, çalışma ve yoğunlaşmanın, birikim ve derinleşmenin kapısını aralar. Eğer bu istek ve çaba yoksa ya da zayıfsa bütün çaba ve çalışmalar boşa gider.

Halkın, devrimin ve partinin kadro ve militanları her konuda kendini eğitmek, geliştirmek, yetiştirmek zorundadır.

Devrimin, partinin sorunlarına sürecin ve anın ihtiyaçlarına yanıt olacak düzeye gelmek gibi zorlu bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyadır.

Partinin ve kolektifin çaba ve emeği önemli bir yerde durmaktadır. Ancak bireyin yani kadro ve militanın istem ve ilgisi, çaba ve çalışması da önemlidir. Kitleleri, devrimci savaşı (gerilla savaşını), partiyi örgütleme **hedef ve amacı olan devrimci görevi de vardır.** Halkın, devrimin ve partinin ihtiyaçları ve ölçüleri doğrultusunda kendini eğitmek, devrim (savaş) ve örgüt biliminde derinleşmek, partileşmek gibi ciddiyet ve sorumluluk isteyen görevi vardır. Halkın ve devrimin beklentisi budur. Sürecin ve anın ihtiyacı budur. Bu ihtiyaç ve beklentiye yanıt olmak, savaşa ve parti ölçülerine göre şekillenmek her kadro ve militanın temel görevidir.

Keza yaşanan ve devam eden en ciddi sorunlardan biri de olanakların ve koşulların yetersiz ve az olduğundan bahsederek, her şeyi örgütten bekleyen anlayış ve yaklaşımdır. Bu anlayış ve yaklaşım özellikle 12 Eylül sonrası süreçte etkili ve yaygın olmaya başladı. Neredeyse her şeyi (insan, maddi, teknik) örgütten bekleyen, olanaklar sunulmayınca hiçbir şey yapmayan anlayış ve yaklaşım sahipleri gıdasını küçük burjuva anlayıştan alan anlayış sahipleridir. **“Olanaklara, koşullara dayalı devrimcilik”, “maddiyata ve paraya dayalı devrimcilik”** anlayışı

arkasına sığınan bu yaklaşım; devrimci bilincin, devrimci yaratıcılığın ve kitlelerin gücüne inanmayan yaklaşımdır. Bu tamamen küçük burjuva anlayıştır ve **bahaneçi kişiliklerin** tutumudur.

Partileşmek, devrimcileşmek demek olanak yoksa yaratma, az olanı büyütmeye, var olanı ilerletme tarzıdır.

Partileşme, devrimcileşme tarzı budur. En olmazı olur yapmak, proleter devrimciliğin temel felsefesidir. Olanaksızlıktan, koşulların yokluğundan şikayet etmeden kitlelerin ve devrimci bilincin gücüne, yaratıcılığına yürekten inanarak ve buna güvenerek devrimcilik yapmaktır. Olanakların bitmez-tükenmez adresi kitlelerdir. Yeter ki kitlelere güvenelim ve onlara güven verelim, yeter ki onların bitmez tükenmez yaratıcı kahredici gücüne inanalım. Yeter ki proleter devrimci tarzda görev ve sorumluluklarımızın bilinciyle onlara yaklaşalım.

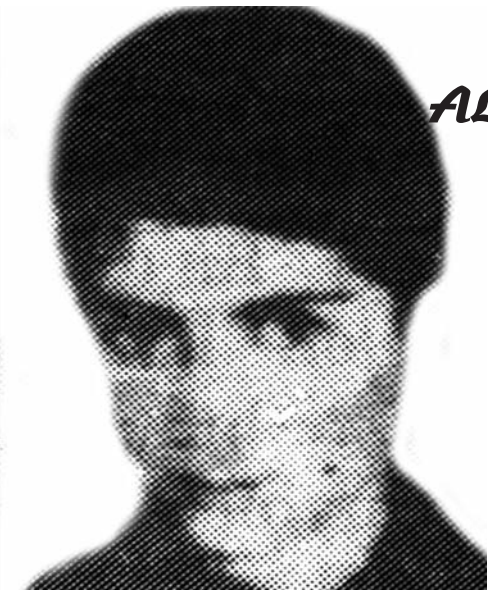
Küçük burjuva devrimcilikle, proleter devrimcilik arasındaki temel ayrım noktaların başında kitlelerin yaratıcı ve kahredici gücüne inanmak ve inanmamak gelir. Proleter devrimci anlayış kitlelerin gücüne güvenip buna inanırken, küçük burjuva anlayış maddiyatın, paranın, olanakların gücüne güvenir ve inanır. Biri zoru tercih eder. Kolay olmayan emek ve çaba isteyen, üretici-yaratıcı yolu seçer. Diğeri ise rahatı ve kolayı, tüketici yolu tercih eder. Proleter devrimci anlayış kitlelere güven veren bir yaklaşımla bilinç ve örgütlenme gücüyle, inanç ve kararlılıkla, özü ve sözü bir olan duruşuyla, kendini onlara kabul ettirir. Onlarla canlı politik bağlar kurarak onlar içinde kök

salır. Onların inisiyatif ve iradesini büyük bir emek ve sabırla, güven veren pratikle açığa çıkarır. Olanaksızlıktan, yokluktan olanak yaratır. Kendine ve kitlelerin gücüne güvenir. İnanır ve bilir ki devrim ve örgüt bilincinin samimiyet ve dürüst duruşuyla açamayacağı hiç bir yoksul ve emekçi kapısı yoktur.

Unutmamak gerekir ki bütün olanakların kaynağı halktır. Yeter ki proleter devrimciler güven verici bir tarzda yüzünü kitlelere çevirsin. Emek ve sabırla, bilinç ve kararlılıkla, kitlelerle canlı politik bağlar kursun. Onların güvenini kazanmasını bilsin, işte o zaman az ve yetersiz olanaklar yeterli olanaklara, olanaksızlık-olanaklara, yokluk-varlığa dönüşür. Bugün yapılması ve başarılması gereken budur. Parasızlığın, olanaksızlığın, koşulların zayıflığı arkasına sığınmadan, **bahaneler üretmeden**, samimiyet ve içtenlikle dürüst

ve namuslu bir şekilde kitlelerin kapısı çalınсын. **O kapı mutlaka açılacaktır.** Bu kapıyı ancak proleter devrimci bir bilinç ve devrimci bir örgüt yaratma iddia ve kararlılığında olanlar açabilir. Küçük burjuva unsurlar asla bu kapıyı açamaz. Geçici olarak açmayı başarsa bile var olanı kısa sürede hemen tüketir ve kapatır. Küçük burjuvaların sığınacağı yer kitlelerin açlık-yokluk ve sefalet kapısı değil; imkansızlığın, olanaksızlığın bahanesi arkasında duran sığınmacı ve tüketici kapıdır. Bu kapı her zaman kapanmaya ve yıkılmaya mahkumdur. Fakat kitlelerin kapısı tarih boyunca her zaman onlara samimi ve dürüst bir şekilde yaklaşanlara açık olmuştur. Yeter ki açılmaz denilen kapıyı açma sabrını gösterebileyim ve uzun soluklu emeği dürüst ve samimi bir şekilde ortaya koyabilelim. Yeter ki azmedelim, başaracağız. Çünkü azmeden başarır.

ALİ OLMAK ZORDUR!

Daima düşmana darbe vurmanın yollarını arayan Ali yoldaş hakkında, onu tanıyan yoldaşları, yanında hep pazar çantası taşıdığını ve ne bulursa birşey yapımında ie yarar düşüncesiyle çantasına doldurduğunu anlatırlar. Yaşı çok genç olmasına rağmen askeri anlamda oldukça yetenekli ve isteklidir. Bu yüzden denetiminde iki birim varken, bir süre sonra İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olur. 17 yaşında da Proletarya Partisi üyesi...

Tutumluluk kelimesi sanki onun için bulunmuş bir kelimedir. Maddi anlamda olanakları çok geniş olmasına rağmen, o sadece cüzi bir miktar ile geçinir. Hatta o miktarın bir kısmından da tasarruf ederek, örgüte geri verir.

Ali yoldaş, bir bombanın kazara patlaması sonucu ağır yaralanır ve kaldırıldığı hastanede faşist polis tarafından tedavisi engellenir. Yaklaşık bir ay boyunca bu durumda işkencede kalan yoldaş, 24 Aralık 1978'de şehit düşer.

Ali olmak zordur elbet. Ama şehitlerimizden bize miras kalan zorluğu alt etme inancı ve gücüdür. Gelin, Ali yoldaşın mirasını sahiplenelim. Yaratıcı ve üretken olalım! Kafamız “düşmana darbe vurma” üzerine işlesin! Tüketici burjuva kültürden arınalım! Değerlerimize sahip çıkalım!

Ali Yılmaz'ın en çok öne çıkan özelliği yaratıcılığı ve üretkenliğidir. Bugün bizim hayata geçirmekte en sorun yaşadığımız özellikler de bunlar olmalı.

Ali yoldaş, eline aldığı herşeye “başka neye dönüştürebilirim?”, “daha verimli hale nasıl getirebilirim?”, gözüyle bakar; yapacağı her işte kendisine buna benzer sorular sorardı.

Mücadeleyle tanıştığında çok küçüktür. 15 yaşındadır henüz. Küçüklüğünden beri torna tezgahlarında çalışan yoldaş, çekirdekten yetişmiştir bu meslekte... Onun örgüt değerlerine bu kadar sahip çıkmasında bu durumun rolü çok büyük olsa gerektir.

Kavgada ölümsüzleşenler

Mustafa Şişman: Aslen Sivashlı olan Şişman, Proletarya Partisi'nin 24 Aralık '78'de, yürüttüğü “MHP, ÜGD Kapatılsın, MİT Kontrgerilla Dağıtılsın” adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonrası katledilir.

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Kepez, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanışır. Ümraniye gecekondusu yapımında çalışır. 23 Aralık '79 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralanır. Ali Kepez, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirir.

İbrahim Kır: Dersim Ovacık doğumlu olan Kır, Proletarya Partisi ile İstanbul Kazlıçeşme'de '75 yı-

lında işçilik yaptığı sırada tanışır. İşçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürütür. Aralık 80'de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alınır. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra Kır'dan hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceciler çareyi onu katletmekle bulurlar.

Sedat Özkaradağ: Urfa Siverek doğumlu olan Özkaradağ, Mersin'de Proletarya Partisi saflarında mücadele ederken tutsak düşer. Özkaradağ, 27 Aralık '80'de işkencede katledilir. Adana Kiremithane'deki hapisane merdivenlerinin her iki tarafına dizilmiş askerlerin dipçik darbeleri altında kararlılığını, devrime olan inancını, Partisine olan bağlılığını asla yitirmemiştir.

Gülsuyu'nda Çeteler Yaşamı Zehir Ediyor

Lümpenleşen yaşamlar ve hayattan zevk almama, kısacası gelecek ve ona dair umudu kaybediş; gençlerin intihara sürüklenmesine ve cinayetlere kadar gitmektedir. Türkiye'de uyuşturucu kullanımının gençlerde 15 yaşın altına düştüğü gibi veriler durumun vahametini gözler önüne seriyor.

Emekçi semtlerin yakıcı sorunlarından biri olan **çeteleşme** de, lümpenleşen genç yaşamların bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Özellikle mahalle gençliğini etkisi altına alarak genç beyinlerin körleşmesine neden olmaktadır. Yaşamın geleceksizlik ve "tehlikeli mesleği" olan **çeteleşmenin** emekçi mahallelerde yaşayan gençler açısından geldiği nokta o kadar ileri boyutlardadır ki bir gencin ergenlik dönemindeki en büyük zehir haline gelmiştir.

Gençliğe yönelik en kapsamlı saldırı olan **çeteleşmenin** en çok hissedildiği bölgeler neden emekçi semtler oluyor? Neden yoksul ailelerin çocukları hedef seçiliyor? Belki de özel sosyolojik bir araştırma gerektiren bu soruna MMO (Mimar Mühendisleri Odası)'nun yaklaşımı şu şekilde: "**Değiştirmek istenen kent modelleri ile çeteleşme paralel işleyen bir süreçtir. Kimi yerlerde kentsel dönüşüm kapsamında çeteler devreye sokuluyor. Bu çeteler sayesinde bölgenin kaçınılmaz haline getirilen uyuşturucu, fuhuş gibi adı suçlarla mahalleler yaşanılabilir zor bir hal alıyor. Sermayenin egemenler nezdinde daha nitelikli bir hal alacağı alanların yaratılmasında çeteleşme günümüzün kaçınılmazındandır.**"

Toplumsal bir suç olarak

çeteleşmeye yönelik devletin herhangi bir yaptırımı yok, zira bizzat onlar ve onların kolluk güçleri tarafından besleniyor, korunuyor, hatta kuruluyor. **Çeteleşme** meselesini, yalnızca, "adli suç" kapsamında ele alan devletin ara sıra basında yer edinen "çete operasyonu" haberleri de aslında bir gerçeklik ifade etmiyor. Zaten mahallelerde "kendi çetesini" yaratan devletin, gençlik üzerinden emekçi semtleri ele geçirme aracı olan **çeteleşmeye** karşı bir adım atması da beklenemez elbette!

Son yıllarda **çeteleşmenin** yoğun olduğu bölgelerden biri olan **Maltepe-Gülsuyu Mahallesi**'nde çeteleşmeye karşı ciddi adımlar atılmaya çalışılıyor.

Devrimciler tarafından yapılan çalışmalarla toplumsal bir suç ve devlet destekli olan **çeteleşmeye** karşı bildirimler dağıtılıyor, kitle sohbetleri gerçekleştiriliyor.

Biz de Özgür gelecek gazetesi olarak Gülsuyu Mahalle sakinleri ile çeteleşmenin mahalleye etkileri üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

Mahalleden görüşler,, Mahalleden görüşler.. Mahalleden görüşler,, Mahalleden görüşler

Esas mesele devrimcilerde bitiyor

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- **Mahmut Erdoğan**, 8 yıldır Gülsuyu Mahallesi'nde yaşıyorum.

- **8 yıl öncesine kadar mahalledeki çeteleşme durumu neydi?**

- 8 yıl öncesine kadar mahallemizde devrimci örgütlerin gücü oldukça iyiydi. O dönemde bunlara sempati duyarak büyüdük. Bir sürü yapılar vardı, etkinlikler vardı. Bir kültür vardı. Bir halk kültürü, bir devrimci kültür vardı. Her şey daha bir güzeldi. Ama şimdi baktığımızda uyuşturucu ve çeteleşme mahallemizde büyüdü. Yozlaşma dediğimiz olay da uyuşturucu da aldı başını gidiyor. Fuhuş evlerini devlet bizzat kendi eli ile yerleştirdi. Bu işleri yapan herkes yine polis desteklidir. İşler şu an çığırından çıkmış derecede. Mahalle halkımız da artık bu tür olaylara karşı koymuyor.

- **Bunun nedeni nedir?**

- Çeteleşmeye karşı olan mahalle gençlerinin devlet eliyle, hiçbir suçu olmadan gözaltına alınması tutuklanmasıdır. Mahalle halkı devrimcilere yapılan operasyonlarla sindiriliyor.

- **Gülsuyu'nda çeteleşmenin boyutunu anlatabilir misiniz?**

- Örnek olarak şöyle söyleyeyim. Bu mahallede devrimci mücadele veren gençlere kurşun sıkacak düzeye geldi. Hiç kimse de buna bir şey demiyor. Bugün mahallemizde gençlerimize kurşun sıkın insanların karakollarda emniyet müdürleri ile aynı masada oturup çay içtiğini de biliyoruz. Hatta emniyet müdürlerinin "gençler bir dahaki sefere ayaklara değil kafalara sıkın" dediklerini de duyuyoruz.

Bunların dışında mahallemizde kentsel dönüşüm sıkıntısı var. Çeteler de bunun bir aracı olarak kullanılıyor.

Sonuçta gecekonduların bölgelelerinde bir Anadolu kültürü var ve devlet bu kültürü dağıtmak istiyor. Bunun için çeşitli yollara başvuruyor. Kentsel dönüşüm bunun bir ayağı.

- **Peki, bunlara karşı neler yapılmalı?**

- Bunlara karşı ne yapılması aslında gayet ortada. İnsanlarla bir araya gelmeliyiz ve bu sıkıntıları tartışmalıyız. Burada esas mesele devrimcilerde bitiyor. Sonuçta bu işi esas çözecek onlardır.

Çeteleşme bilinçli bir politika

- **Kendinizi tanıtır mısınız?**

- **Adım Cengiz Baysal**, yaklaşık 27 yıldır Gülsuyu'nda oturuyorum.

Esnaflık yapıyorum.

- **Gülsuyu'nda çeteleşmenin arttığı tüm mahalle halkı tarafından dilendirilen bir konu. Siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?**

- Evet, mahallemizde çeteleşme oldukça fazla, 20-30 yıl önce mahallemizde bu kadar sıkıntı yoktu. Hırsızlıklar yılda bir olurdu. Daha sonrasında yerleşim alanları artınca ve bu mahalle göç alınca yabancılaşma da

başladı. İnsanların birbirine olan güvenleri azaldı.

- **Çeteleşme neden emekçi semtlerde daha yoğun?**

- Bu aslında bilinçli bir politika. Devlet yönlendirilmesi. Devlet bu türden ortamları yaratarak mahalleyi boşaltmaya ve buraları rant alanlarına çevirmeye çalışıyor. Bunun devlet ve polis destekli olduğunu ispatlayacak olaylar oldu burada.

- **Ne gibi?**

- Burada hırsızlık yapan, uyuşturucu satıp insanları rahatsız edenler, halk tarafından yakalandığında birebir kendileri itiraf ettiler. Ancak daha sonrasında bu suçluları yakalayan ve cezalandıran kişiler suçlu ilan edilip tutuklandılar. Devletin bu çeteleri koruduğu gün gibi ortada.

- **Sizce bu sorunu düzeltmenin yolları nelerdir?**

Mahalle halkının bir araya gelip bir toplantı yapması ve bir şekilde bunlara karşı karar alması lazım. Artık nöbet mi tutulur bilemeyiz. Çünkü çeteler de silahlarla dolaşiyor. Bu kişilerin yakalanıp cezalandırılması lazım.

Ses çıkarmazsak hırsızlar evimize de girecekler

- **Kendinizi tanıtır mısınız?**

- **Nezir Akkuş**. Yaklaşık 20 yıldır

bu mahallede yaşıyorum.

- **Gülsuyu'nda ciddi bir çeteleşme söz konusu, ne düşünüyorsunuz?**

- Bu, bizim en büyük sıkıntılarımızdan. Devrimci kurumlar da bunlara müdahale etmiyorlar. Bu sıkıntının bir an önce durdurulması lazım

- **Galiba sizin on gün önce dükkânınız soyulmuş. Olayı anlatır mısınız?**

- Benim kilitlerimi patlatmışlar, dükkânımdan yaklaşık 7-8 milyarlık malımı çalmışlar. Ben sabaha doğru hale giderim, kasamda yaklaşık 1.5 milyar lira param vardı.

- **Polisler ne yaptı?**

- Komşular polis haber vermiş. Geldiler parmak izi falan aldılar, başka bir şey yapmadılar. Daha sonra beni ifadeye çağırdılar. Yaşın kaç, memleketin neresi şeklinde konuyla alakası olmayan saçma sapan şeyler sordular. Sonra ben dedim ne olacak benim bu zararım.

Bana dediler ki; "Biz ne yapalım. Yakalıyoruz savcı bırakıyor!" "Bana plakasını aldın mı?" diye sordular "Nasıl alayım yalnız komşular arabayı görmüşler, Mercedes'miş" dedim.

Onlara "Plakayı tespit edebildiniz mi?" diye sordum; bana

"Yok edemedik mobeseden bir şey görünmüyor, memur arkadaş bakmış bir şey görememiş" dedi. Ya be kardeşim bu mobese nasıl görmez? Her istediğini bunda görüyorsun, bunu mu görüyorsun? Ben de sonra dedim ki "sizin derdiniz benimkinden büyük", çıktım geldim.

Bizim bunlara karşı bir şeyler yapmamız lazım. Toplantı mı olur her neyse, bunları bu meydana çıkarıp cezalandırmamız lazım. Eğer ses çıkarmazsak, bu hırsızlar evlerimize kadar girecekler.

Çevreciler vatan haini ilan edildi

Sisteme muhalif en ufak sesin dahi kesilmeye çalışıldığı bugünlerde yaşamı, doğayı savunmak da vatan hainliği olarak görülüyor. Daha önce başbakan, ardından çevre bakanı, çevrecileri, HES'lere karşı çıkanları vatan haini ilan etmişti. Bir devlet politikası olan bu yaklaşım şimdi de sistemin sermaye sözcülerinden geldi.

Türkiye İnşaat Sanayicileri İşveren Sendikası (İNTES) Yönetim Kurulu Başkanı **Şükrü Koçoğlu** HES karşıtları başta olmak üzere çevrecilere "Çevreci kisvesi altındaki kişiler dışarıdan finanse ediliyorlar, bunlar bizim enerji alanındaki kalkınmamızı önlemek isteyen hainlerdir" dedi.

Koçoğlu, başlayan projelerin yargıya taşınmalarının yatırımları aksattığını söyleyerek Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı **Taner Yıldız**'dan HES yatırımcılarının önüne çıkan yargı engellerinin kaldırılmasını istedi.

"Su akar Türk bakar" sözünün "Su akar Türkler baraj yapar" olması gerektiğini söyleyen Koçoğlu, çevrecileri "Çevreci diye ortaya çıkan kuruluşlar,

sivil toplum örgütleri ve kişiler, aslında yabancı ülkeler tarafından fonlanıyor. Bu kişilerin emeli, bizim enerji yatırımlarımızın yönünü değiştirerek enerji alanında dışa bağımlılığımızı arttırmak. Kötü niyetli kişiler haricindeki- lerse cahilliklerinden, bilgisizliklerinden dolayı HES'lere karşı çıkıyorlar" diye nitelendirdi. Koçoğlu'na kimin vatan haini kimin vatan-sever olduğunun cevabını, bugün, Karaçam'da, Senoz'da, Tortum'da, Hopa'da, Munzur'da, Peri'de bedeli ne olursa olsun yaşam alanlarını koruyan halk veriyor.

Akan her dere yatağı, sermayedarlar için yeni yeni gelir kaynağı olarak görülüyor ve enerji üretimi adı altında doğal yaşam yok ediliyor. Son yıllarda yapılan HES'lerin sayısı sürekli arttığı halde neden hala enerjiye ihtiyaç duyuyoruz, bu sorgulanmıyor. Bunu sorgulayan ve asıl amacın enerji değil aşırı kâr hırsı, suyun ticarileştirilmesi olduğunu söyleyenler "vatan hainleri", "bölücüler", "eşkiyalar" olarak nitelendiriliyor.

Erzurum'dan Antalya'ya, Trab-

zon'dan Artvin'e, Isparta'dan Gümüşhane'ye, Munzur'a onlarca ilde halkın direnişi ve hukuksal olarak kazanılan haklara rağmen arkasına devlet desteğini alan şirketler "vatansever"liklerini sergilemekten geri durmuyorlar.

Gelecekte suyun öneminin daha da artacağından yola çıkarak bütün suların denetimini sağlamak amacıyla Türkiye'nin suları üzerindeki bütün yetki, Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile kurulan ve merkezi İstanbul'da bulu-

nan Türkiye Su Enstitüsü (SUEN) aracılığıyla Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu'na verilmiş, Dünya Su Forumu'nun hakları da bu kuruma devredilerek paydaş kurumlar aracılığıyla uluslararası işbirliğinin önü açılmıştır. Yani sürekli Başbakan'ın tekrarladığı "Su akar Türk yapar" sözü aslında sadece lafta kalıyor. Çünkü Türkiye'nin sularını HES projeleriyle denetim altına alan şirketlerin çoğu yabancı ortaklı ya da doğrudan yabancı şirketlerdir.

"Biz suyla var olduk, suyun yaşam olduğunu biliyoruz"

Rize'nin Fındıklı ilçesi **Arılı Vadisi** üzerinde, dere ıslahı adı altında HES alt yapı çalışmaları yapılması Fındıklı halkı tarafından protesto edildi.

6 Aralık 2011 tarihinde Arılı Vadisi üzerinde **Hara Köyü** mevkiinde toplanan yaklaşık 300 kişi, yürütülen dere ıslah çalışmalarını protesto etti. Dere üzerinde çalışma yapılabilmesi için inşaat şirketi tarafından önü kapatılarak akış yönü değişen derenin önü vatandaşlar tarafından da açıldı. Kitle adına açıklama yapan **Atilla Kadioğlu**, ne olduğunu, hangi niyet ve ihtiyaçtan kaynaklandığını bilmedikleri bir projenin Arılı Deresi üzerinde yürütüldüğünü belirterek doğanın tahrip edildiğini söyledi.

Eyleme **Fındıklı Derelerini Korumaya Platformu** da destek verdi. Kitle, köy yolunda oturma eylemi yaparak yolu bir süre trafiğe kapatıp, çalışmalar hakkında kendilerine bilgi verilmesini istedi. Eylemciler, jandarma ekiplerinin müdahalesinin ardından oturma eylemine son vererek araçlarla ilçe merkezine gitti. Buradan Fındıklı Kaymakamlığı önüne kadar slogan atarak yürüyen grup adına 5

kişi, Kaymakam Vekili **İlyas Memiş** ile görüştü. Yapılan toplantıda grup üyeleri, Hara köyü deresinde yapılan dere ıslah çalışmalarının durdurulmasını talep etti.

Derelerin Kardeşliği Platformu Yürütme Kurulu Başkanı Mehmet Gürkan, 5 metre yüksekliğinde, 6 kilo-

metre uzunluğundaki bu beton duvar çalışması ile yöre halkını sudan uzaklaştırmak istediklerini ifade ederek şunları aktardı:

"Bunların bir anlamda HES'lerin alt yapısı olduğunu düşünüyoruz. Bizi önce sudan uzaklaştıracaklar ardından sermaye burada kendi çıkarları uğruna bizleri buradan göç ettirecek. Bunun bilincindeyiz. Biz suyla var olduk, suyun yaşam olduğunu biliyoruz. Bu dereleri bu biçimde katledecekler. Biz sadece heyelanlı bölgelere taş duvar yapılmasını istiyoruz. Beton duvar kesinlikle istemiyoruz. Tavrımız budur. Bunu kaymakam beye ve yetkililere söyleyeceğiz. Burada dozerlerin önünde yatmamız gerekiyor. Çünkü bu suyu bizden koparmak istiyorlar. Buna asla müsaade etmememiz gerekiyor."

DSİ'nin her vadiye dere ıslahı yaptığını ve arkasından da HES'leri yaptığını söyleyen Gürkan, bu çalışmaların diğer vadilerde de olacağını söyleyerek bugünden daha güçlü bir karşı duruşun olması gerektiğini ifade etti.

Hopa davası TMY kapsamında çıkarılmadı

31 Mayıs'ta Hopa'da **Metin Lokumcu**'nun öldürülmesiyle sonuçlanan HES'lere karşı yapılan protesto eyleminden sonra yapılan operasyonlarda tutuklananların davası 9 Aralık günü Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. 2911 "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşlerine Muhalefet"ten yargılanmaları gerekirken özel yetkili mahkemede süren yargılamalarla ilgili avukatlar itirazda bulundu. Avukatların, yargılamanın TMY kapsamında çıkartılarak, görevsizlik kararı verilmesi talebi kabul edilmedi.

22'si tutuklu 28 kişinin yargılandığı duruşmada İstanbul Barosu avukatlarından **Ayhan Erdoğan**, yargılamanın TMY kapsamında yapılmasının hukuka aykırı olduğunu belirterek, "Eğer biri yargılama yapılacaksa, 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası kapsamında yapılmalı. Bu ne-

denle görevsizlik talebinde bulunuyoruz" dedi.

Müvekkillerinin basın açıklaması yaptıklarını, bu açıklamaya uygulanan polis şiddeti üzerine gösterilen refleks sonucunda tutuklandıklarını belirten Erdoğan, "İddianamede asıl olarak sol örgütler, terör kapsamına alınarak yargılanmak isteniyor" diye konuştu.

Erdoğan, iddianamede dosya ile ilgili olmayana bilgilerin de yer aldığını, bunun hukuka aykırı olduğunu belirterek, 1980 döneminde yasaklanan kitapların hala yasakmış gibi delil olarak gösterilmesine tepki gösterdi, "Ceza hukuku, düşmanlık hukuku değildir. O kadar zaman geçti, yasalar değişti. Bu kitaplar artık yasadışı değildir" dedi.

Akşam saatlerine kadar süren duruşma sonucunda tutuklu olarak yargılanan 22 kişi tahliye edildi ve dava 13 Mart 2012'ye ertelendi.

Nükleer santral toplantısı protesto edildi

Mersin'in Gülnar ilçesinde yapımı planlanan Akkuyu Nükleer Santrali için gerçekleştirilen bilgilendirme toplantısı, nükleer karşıtları tarafından protesto edildi. 8 Aralık günü HiltonSa Otel'de yapılan toplantıya Akkuyu NGS A.Ş. Genel Müdür Yardımcısı **Rauf Kasumov**, Halkla İlişkiler Müdürü **Tahir Agayev** ve Bilgilendirme Merkezi Müdürü **M. Faruk Üzel** katıldı. Santral ile ilgili teknik bilgilerin açıklandığı toplantı salonuna girmek isteyen nükleer karşıtları, toplantıya katılmaları engellenince otelin girişinde açıklamayı yaparak toplantıyı protesto etti.

Toplantıda konuşan NGS A.Ş Genel Müdür Yardımcısı Kasumov, yapılacak santralde hiçbir şekilde radyasyon sızıntısının mümkün olmadığını belirterek, Çernobil kazasını insan kaynaklı nedenlere bağladı! Santralin 9 şiddetinde bir depreme dahi dayanıklı olacağını iddia eden Kasumov, 2013'te ilk betonu dökeceklerini ve 2019'da ise ilk reaktörün devreye alınacağını söyledi. Kasumov'un konuşması devam ederken, nükleer karşıtı bir eylemci, ayağa kalkarak, "Bu ülkeden defolun, bu topraklar bizim. Bu ülkeyi kirletmeyin" diye protesto etti.

Güler Zere belgeselinin Galası Yapıldı

İstanbul'da, 29 Kasım'da Taksim Beyoğlu Sinema Salonu'nda "Damında Şahan Güler Zere" belgeselinin galası yapıldı.

Belgesel hapishanede yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle hayatını kaybeden Güler Zere ve hasta tutsakların durumunu canlı tanıklarıyla ortaya koyuyor. "Hasta tutsaklara özgürlük" kampanyasının simge isimlerinden olan Güler Zere'nin dışarıda tedavi görebilmesi için başlatılan eylemler, hapishaneden çıkarılış süreci anlatılıyor. Belgeselde, bu sürece katılanların anlatımları ile Zere'nin mektupları da

yer alıyor.

Yönetmenliğini aynı zamanda Güler Zere'nin avukatı olan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından **Oya Aslan**'ın yaptığı belgesel, sadece Zere'ye değil, onun şahsında tüm hasta devrimci tutsaklara yapılan insanlık dışı uygulamaları gözler önüne sererken, bu uygulamalar karşısında birlikte mücadelenin kazandırdıklarına vurgu yapıyor.

Aslan, Zere'nin avukatlığını yaptığını, o süreçte verilen mücadelede yer almasından kaynaklı bir belgeselin yapılabileceğini düşündüğünü söyleyerek

kısa bir konuşmayla belgeselin öyküsünü anlattı. Konuşmasına "hoş geldiniz" diyerek başlayan Aslan, teknik olarak yetersizliklerin olduğunu, eksik kaldığını ama o süreci eksik de olsa anlatmak gerektiğini söyledi. Sözlerine "Türkiye'nin birçok ilinde, Avrupa'da çok geniş bir kampanyayı anlatalım dedik. Özellikle bugünlerde gazeteci, avukat arkadaşlarımız tutuklanıyor. Biz bu süreç içinde birlikte olabilmeli, birlikte mücadele edebilmeliyiz. Mücadele etmeden hiçbir şey kazanamayız" dedi.

Ardından "F tiplerinde yaratılan tecridin en somutunu Güler Zere'de gördük. Sadece son 10 yılda 1800 insanı kaybettik. Güler Zere'yi dışarı çıkardık ama iktidar aynı tutumu devam ettiriyor" diye konuştu. Hasta tutsakların ve tecridin hala var olduğunu dile getirerek belgeseli özgür tutsaklara adadığını söyleyeren Aslan, belgesel için emeği geçen herkese teşekkür etti. Ayrıca ÇHD'li avukatlar adına **Güçlü Sevimli**, TAYAD üyesi **Fahrettin Keskin**, TAYAD adına **Lerzan Caner** ve **Nagehan Kurt** kısa birer konuşma yaparak belgeselin yönetmeni olan Aslan'a teşekkür ettiler. Devrimci tutsaklardan gelen me-

sajlar da izleyicilere ulaştırıldı.

Gösterimde ayrıca belgeselin danışmanlığını yapan **Sırrı Süreyya Önder**, Aslan ve arkadaşlarının bu süreç boyunca Zere'nin mücadelesini, Zere'nin hayattaki duruşuna helal getirmemek için nasıl mücadele ettiklerine tanık olduğunu belirtti. Önder ayrıca "bu sadece film değil, bellek imhasına karşı mücadeledir" dedi.

Belgesel gösterimi sırasında kimi sahneler alkışlarla desteklendi. Belgeseli kaçıranlar için ise ilerleyen zamanlarda çeşitli film festivallerinde gösterimde olacağı belirtildi.

(Bir ÖG okuru)

Belge Yayınları'ndan Yeni Kitap: HABİBA

Yazan: M. Ender Öndeş

Türü: Roman

144 Sayfa

Fiyatı: 10 TL

Linç eylemine kalkışanlar, beyin ve yüreklerini değil, daha çok burunlarını kullanır. İyi koku alır onların burnu. Bir "linç edici", kendini "vazifesine" ne kadar kaptırmış olursa olsun, soğuk bir hesapçıdır aslında. En heyecanlı anlarda bile, bir gözüyle mutlaka genel durumu ve resmi güçlerin pozisyonunu kollar. Bir adım fazla öne çıktıysa... hemen kendini ayarlar! Yani, "cinnet", "kitle psikolojisi" gibi lafların hepsi yalandır. Ortada cinnet filan yoktur, bal gibi hesap vardır. Linç eylemi, ister fiziki, isterse entelekt-

tüel anlamda yapılınsın, devletin ya da genel toplumsal biçimlenişin onayını almadan gerçekleştirilmez.

Bir riyakârlık yuvası olarak kasaba, herkesin bildiği sırları herkesten özenle saklayan sıkıcı ortamıyla linç eyleminin en verimli toprağıdır. Tavuk kesemeyecek adamları bir anda elinde baltayla haykırırken görürsünüz, karınca incitemeyenler elde benzin bidonuyla dolanırlar ortalıkta; şaşırıp kalırsınız! Şaşırıp kalacak bir şey de yok aslında; "milli şuur" dediğimiz şey, zaten her zaman "şuurunu yitirmiş" kalabalıklardan yaratılmaz mı? "Kalabalık, insanlardan oluşmaz" diyen Feti Bey'in kastettiği de tam bu değil midir?

Muharrem Ender Öndeş, Manisa'da 1957'de doğdu ve ilk-orta öğrenim hayatını orada tamamladı. Birkaç üniversite "gezdikten" sonra 1980'de tutuklandı ve 1991'e dek çeşitli hapishanelerde kaldı. Bu arada, Belge Yayınları'nın Yeni Sesler dizisinden "İnce Yazılar" ismiyle bir şiir kitabı yayımlandı. Çıktıktan sonra da politik yaşamını ve edebiyata olan ilgisini sürdürdü. Öndeş, şu anda Özgür Gündem gazetesinde editör olarak çalışıyor ve şiir yazmaya devam ediyor.

Habiba, bir sinema fikri olarak, daha doğrusu sinema duygusuyla 1990'ların sonunda yazıldı; bu yüzden de nispeten karmaşık bir anlatım tarzıyla birbirine bağlı öyküleri paralel olarak içeriyor. Doğal olarak "sinopsis" ve "karakter tanımlamaları" gibi bölümler kitaba alınmadı. Okurdan da çaba isteyen bir metin olarak Habiba, Öndeş'in ilk romanı...

Feqiyê Teyran Kültür ve Sanat Merkezi Açılışı

H. Merkezi: Hakkâri Belediyesi bünyesinde kurulan **Feqiyê Teyran Kültür ve Sanat Merkezi** hizmete açıldı.

Feqiyê Teyran Kültür ve Sanat Merkezi açılışına Hakkâri BDP İl Başkanı M. Sıddık Yıldırım, Belediye Başkanı Fadıl Bedirhanoglu, Hakkâri Barış Anneleri İnisiyatifi, Yüksekova eski Belediye Başkanı Ruken Yetişkin'in yanı sıra ilde bulunan çeşitli STÖ temsilcileri ile Yüksekova ve Çukurca'dan BDP'li yöneticiler katıldı. Kültür merkezinin açılış kurdelesini, Barış Anneleri tarafından kesildi. Kurdele kesiminin ardından kültür merkezinin içini gezenler, buradan toplu halde konser alanına geçti. Konser alanında, Kürtçe ve Türkçe "Hepimiz KCK'liyiz", "Huner lêgerîna heqîqetêye", "Hunerwatekirina evînekê qedexe ye", "Çand Ronahiya civakê ye" ve "İmralı tecridine son" pankartları ile Yıldırım Ayhan ve Aydın Erdem'in posterleri asıldı. Bedirhanoglu'nun konuşmasının ardından açılış etkinliği, yerel sanatçıların yanı sıra Koma Gulên Xerzan, Rojbîn ve Kadir Çat'ın seslendirdiği parçalar eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

(Kaynak DİHA)

'Sokaklar ve damlar'

Bağlar Belediyesi Eğitim Destek Evi bünyesinde oluşturulan Fotoğraf Atölyesine katılan öğrenciler, "Sokaklar ve Damlar" isimli fotoğraf sergisi açtı.

Amed Bağlar Belediyesi Eğitim Destek Evi bünyesinde oluşturulan Fotoğraf Atölyesi'ne katılan öğrenciler

çektikleri fotoğrafları, "Sokaklar ve Damlar" ismi ile sergiledi. Cegerxwin Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen ve 5. Sınıf öğrencilerinin resimlerinden

oluşan serginin kurdelesini Bağlar Belediyesi Kültür Müdürü Yüksel Aslan Acer, çocuklarla birlikte kesti. Sergi açılışından önce bir konuşma yapan Acer, "Çocuklarla katıldığımız her etkinlik,

her sergi, her açılış bize apayrı bir coşku, apayrı bir gurur veriyor. Sizin ortaya koyduğunuz ürünleri görmek gerçekten bizlere çalışmalar içinde apayrı bir enerji veriyor. Belediye Başkanımız adına hepinize teşekkür ediyorum. Bundan sonraki çalışmalarınızda da başarılar diliyorum" dedi.

Merhaba Sevgili Suzi

Yazmak için, önce inanmayı bekledim. Gittiğin andan beri "hayır" diyorum, "bu çok saçma" diyorum ve hala inanmıyorum. İnanmak kanıksamak anlamına mı geliyor, kanıksamayı mı bekliyorum. İnanmak, kabullenmek mi demek? Bu durumu nasıl kabul edebilirim ki! Tabii ki hepimiz bir gün ölüm denen ve tam da yaşama ait bir olgu olan bu gerçeklikle karşılaşacağız, elbette o güne kadar da belki de en sevdiğimizimizi yolcu edeceğiz. Peki o zaman bu eksik kalmışlık, yaşanmamışlık, kabul edemezlik ne oluyor? Sanırım, senden beklemediğimiz bir davranıştı böyle çekip gitmek.

Ameliyatından bir gün önce görüştüğümüzde vedalaşmak saçma gelmişti, vedalaşmadık elbette. İki gün sonra görüşecektik. Ama günler uzadı, haftaları buldu. Bir tek gittiğin gün düşündük uyanamayacağımı belki de. Tabii hemen uzaklaştırdık aklımızdan. Olur muydu öyle şey? Böyle gidilir miydi? Sevdiklerimizle vedalaşmadan, yaşama bir "eyvallah" bile diyemeden...

Böyle konuşmuştuk bir yoldaşla son akşam yanına gelirken. Ve ben o akşam

seni görecektim, seninle konuşacaktım, belki beni duymayacaktın ama ben yine de konuşacaktım, her akşam Bekir abinin yaptığı gibi. Bir kez de ben söyleyecektim, dönmen gerektiğini, daha yaşanacak onlarca, yüzlerce iyi ya da kötü şeyimiz olduğunu... Yaşaman gerektiğini, güzel oğlun ve kızın için, seni hiç yalnız bırakmayan eşin için ve tabii bizim için...

2011 sona eriyor ve bu yıl hep inanamadığımız kayıplar yaşadık. Çok zor ve uzun bir yıl oldu bu. En güzel kadınlarımızı uğurladık bu yıl ve onlar gerçekten en güzellerimiz, en öndekilerimizdi. Politikleşen, önderleşen, militanlaşan ve komutanlaşan kadınlarımızı. Hala kabullenmiş değiliz. Hala "Şurada Sefa ile buluşmuştuk", "Şurada Derya ile çay içmiştik", "Gülizar ile burada tanışmıştık" diyoruz. İlk duyduğumuzdakinden çok da fazla soğumuş değil içimiz. Örneklerimiz dönüp dolaşip onları buluyor. Gözlerimiz dört bir yana bakıp onlarınkiyle buluşuyor. Bir-birimizde onlardan izler arıyor, bulmakta da çok zorluk çekmiyoruz. Sonuçta aynı mayadan "yaratıldık", aynı

yolda yürüdük, aynı pencereden baktık yaşama ve geleceğe.

Ve sen Suzi, yollarımızın fiili olarak kesişmesinin üzerinden uzun yıllar geçti. Epey tanıdık herhalde birbirimizi ve bence sevdiğim de. Ameliyat olduğundan beri düşünüyorum; kim bilir kaç kez kavga ettik, kim bilir kaç kez sarılıp ağlaşıp barıştık? Hele hele kim bilir kaç kez katla katla, yerlere yatarcasına güldük? Kaç kez kırdık birbirimizi ve kaç kez affettik? Yıllarca birlikte onlarca toplantıya katıldık, eylem örgütledik, sandviç sattık (tamam yine başlama, kabul ediyorum, ben pek beceremedim), saatlerce hiç konuşmadan çalıştık... Hepsini saymak mümkün değil. İnatçılığınla, öfkeli hallerinle karşı gelmek zordu ama sonrasında hep ortak noktayı bulmayı başardık, ve eminim ki daha bulacağımız çok ortak nokta vardı.

Sevgili Suzi, senden çok şey öğrendi-

ğimi söylemeliyim. Olumlu tüm yanlarını genç yoldaşlarına anlatmaya devam edeceğiz. Yukarıda bahsetmişim, örneklerimiz dönüp dolaşip Beşleri buluyor diye. Bu senin için de geçerli. Sağlık sorunlarının mücadelenin önünde engel olamayacağı, emek vermeden değer yaratılmadığı, aileden komşusuna kadar herkesi örgütlemek gerektiği vb. konularının önemli bir örneğisin. Seni tüm olumlu özelliklerinle yaşatacağız, hep bizimle olacaksın. Seni seviyorum...

(Bir yoldaşın)

Server Tanilli hayatını kaybetti

Sağlık problemleri nedeniyle uzun süredir tedavi gören yazar **Server Tanilli** 29 Kasım günü hayatını kaybetti.

1980 darbesinden önce İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde ve Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksekokulu'nda "Uygurliklar Tarihi" dersi veren Tanilli; 7 Nisan 1978 tarihinde uğradığı silahlı saldırı sonucu felç kalmıştı. Darbeden sonra uzun yıllar Strazburg Üniversitesi'nde çalıştı.

Ders kitabı olarak da okutulan "Uygurliklar Tarihi", "Devlet ve Demokrasi: Hukuka Giriş" vb. kitapların da yazarı olan Tanilli; 2000 yılından beri Cumhuriyet gazetesinde köşe yazarlığı yapıyordu.

Uğradığı silahlı saldırı sonucu felç kalışı ve buna rağmen araştırmalarına devam edişi, Tanilli'yi, devletin faşizminin canlı örneği yapmıştı. Araştırmaları ve derin tarih bilgisıyla birçok konuda bizlere önemli veriler sunan Tanilli, aynı zamanda demokrat kimliğiyle de aramızda olacak.

Yaşasın Devrimci Dayanışma

Ben bir Özgür gelecek gazetesi okuru olarak son dönemde Ankara'da yaşadığımız birkaç deneyim üzerinden bu mektubu yazmaya karar verdim. Hiç kuşkusuz devrim mücadelemizin olmazsa olmazlarından biridir **devrimci dayanışma**. Kimi zaman bu dayanışma gerekliliğini yerine getirsek de çoğu zamanlar ayrı ayrı kulvarlarda ayrı ayrı yerlere savrulmaktayız. Ne acıdır ki çoğu zaman devrimci örgütler arasında kim daha devrimci kim daha kitlesel anlayışıyla yola çıkılmakta... Bu tarz hatalar bize üzüntü ve utançtan başka bir şey bırakmayacağı gibi devrimci ahlakımıza, değerlerimize ve dağ başlarında, hücrelerde, alanlarda bizlere devrimci dayanışmayı miras bırakan şehit yoldaşlarımıza, değerlerimize saygısızlık ve ihanet dahi sayılabilir.

Her devrimci, şehitlerini anarken, geçmişle hesaplaşırken veya bir etkinlikte en kitlesel şekilde ve devrimci dostlarıyla dayanışma içinde olmalı, birlikte hareket etmelidir. Bu konuda "sözde" hemfikir olsak da bazı semt çalışmalarında tam tersi bir kopukluk, bir ayrılık rüzgârı estiğini görmekteyiz. Bunun örneklerini çok yaşadık ve hala da yaşamaktayız.

Semtimizde birçok anma eylem vb. düzenlenmektedir. Örneğin; 2 Temmuz anmasında Tuzluca'yı Mahallesi'nde dört ayrı yerde çoğu aynı gün

ve saatte anmalar düzenlendi. Dışarıdan bakıldığında tamamen dağınık, düzensiz, içler acısı bir durumla karşı karşıyız. Halkın gözüyle baktığımızda insanlar şunu kesinlikle soruyor, "Bu grup kim, öbür grup kim, niye ayrı ayrı yerlerde, aynı şeyi yapmıyorlar mı, niye ayrılır?" Daha da ilerisi halktan şunu da birçoğumuz duyduk: "Bunlardan ne devrimci olacak, biri orada biri burada! Bu nasıl devrimcilik, daha kendileri biraraya gelmiyorlar, bunlar mı devrimi yapacak?" vs. vs. Buna rağmen birçok "devrimci" ayrı bir baş çekip küçük hesaplar içine girmekte. Bu küçük hesaplar tutmadığı ve hiç kimseyi ileriye götürmediği gibi aynı şeyleri yıllarca tekrar etmekten vazgeçmemişlerdir. "Ahlaklığın en büyük kanıtı aynı şeyi defalarca deneyip farklı sonuç beklemektir." (Einstein) Ve bu "sonuç", küçük burjuva heveslerini dahi tatmin etmeyecek bir sonuç doğurduğu gibi yıllardır bu arkadaşlar devrimcilere ve devrimci sürece zarar vermektedir. Hiçbir devrimci pankart, afiş... yüzünden dostlarıyla olayı kavga kadar götürecektir acizliğe düşmemelidir.

Her devrimci için semt çalışmaları "faaliyeti" önemlidir. Bu çalışma başarıya dönüştükçe daha bir anlam kazanacaktır. Bu başarının devrimci dayanışma ve birlikte mücadele ede-

Faşizm her türden gericiliğiyle, her geçen gün daha da saldırganlaşırken işçinin, memurun öğrencinin, haklarını bir bir ellerinden alırken bize düşen tek şey **birlik, mücadele ve dayanışma**dır.

rek daha da ileri taşınacağı ve daha çok anlam kazanacağı kesindir. Ne var ki semt sorunlarında etkinliklerinde dahi üç kişiyi ve halk kitlelerini bir araya getirmenin sancuları yaşamaktayız.

Örneğin Tuzluca'yı Mahallesi'nde baz istasyonuna karşı yapılan eylemde de böyle sonuçlar yaşandı. Eylem, nüfusu yüz bini bulan bir mahalleden ne yazık ki 100-150 kişiyle gerçekleşti. Böyle bir ortamda dahi kitleselliği, birlikteliği, dayanışmayı sağlayamıyorsak hiç kimse ne kendini ne de diğerlerini kandırın.

Faşizm her türden gericiliğiyle, her geçen gün daha da saldırganlaşırken işçinin, memurun öğrencinin, haklarını bir bir ellerinden alırken bize düşen tek şey **birlik, mücadele ve dayanışma**dır.

Bunca zulmün, bunca saldırının yaşandığı bir süreçte hala ayrı ayrı yerlerde ayrı eylemler örgütlemenin bir anlamı yoktur. Mücadelemizi ortaklaştırmamız hepimizin boynunun borcudur. Devrimcilerin dostu da, düşmanı da, sınıfı da bellidir. Eğer ki faşizme karşı koyacaksak ve onu alt edeceksek tüm dostlarımızı yanımıza almalıyız, ortak bir paydada bütünleşmeliyiz. Çünkü mücadele bizden bunu istiyor.

Yaşasın devrimci dayanışma!
(Ankara'dan bir ÖG okuru)

Onlar, enkazdan beslenen vampirler!

✓ Wan'da enkaz altında kalanların bedenleri üzerinden talan politikalarını gündeme getiriyorlar! Adeta enkazdan, candan ve kandan beslenen vampir gibiler...

Wan depremi, rant elde etmek isteyen halk düşmanları için bir "fırsat", bir "şans" oldu! Özellikle AKP hükümeti eliyle "kentsel dönüşüm" planlarını hızla hayata geçirilmek ve emekçiler, evlerinden edilmek isteniyor. Depremi kendileri için fırsata çevirmek isteyenler Wan'da enkaz altında kalanların bedenleri üzerinden talan politikalarını gündeme getiriyorlar! Adeta enkazdan, candan ve kandan beslenen vampir gibiler...

Geçtiğimiz günlerde Sakarya ve Düzce'de 17 Ağustos ve 12 Kasım 1999 depremlerinde hasar gören ve aradan 12 yıl geçmesine rağmen onarılması akla bile gelmeyen evlerin elektrik, su ve doğalgazları kesilmeye başlandı. Halkı "depremden koruma" maskesi altında daha fazla mağdur eden bu uygulamanın ardından 30 Mart 2012'ye kadar vakit tanındı. O tarihe kadar yaklaşık 10 bin TL tutan bina güçlendirme işlemlerini yapamayan halkın evleri için yıkım kararı verildi!

Devlet, yoksul halka evleri üzerinden savaş başlattı! "Ya 10 bin TL rüşvet ya da yıkım" tehdidinde bulunuluyor. Bunu da, yine halkın "deprem ve can korkusunu" arkasına alarak, kendi talan ve sömürü politikalarını meşrulaştırarak yapıyor. 12 sene boyunca depremin vergilerini yiyenler, depremden korunma adı altında yine halka yeni yeni faturalar çıkarıyor.

Bir taraftan depremi "fırsata" çevirenler keyif içinde ellerini ovuştururken bir taraftan da Wan, depremin acısı içinde kıvrınmaya devam ediyor. Bölge-

den ulaştığımız depremlerde ve yardım gönüllüleri ile Wan'daki son durumu konuştuk.

"Çaresizliğimize ağladık!"

Özgür Gelecek: Sen de depremlerden birisin. Depremde neler yaşadın?

İkram Kalpagan: İlk depremden evdeydim. Ne oluyor anlamaya çalışıyorduk ve onun şaşkınlığı içindeydik. 2. depremden ise 2. kattaydık ve orada mahsur kaldık. Elimiz, ayağımız titriyordu. Depremden sonra evden çıkabildik.

Hemen Bayram Otel'i'ne koştuk. Enkaz altından insan sesleri, bağırışları, ağlamaları geliyordu. Nasıl anlatılır? Oturup ağladık orada. Çaresizliğimize, bir şey yapamayışımıza ağladık. Elimizden en fazla arama-kurtarma ekipleri gelene kadar, insanların oraya yığılmasını engellemek geldi.

2. depremin ardından 2 gün şoktaydım. 2. deprem gerçekten 1. depremden daha şiddetliydi. Bunu inkâr ediyorlar, ama öyle. Daha kısa sürdü ama daha şiddetliydi!

- Şimdi sen de yardım gönüllüsü olarak çalışmalara katılıyorsun. Nelerle karşılaşıyorsun?

- Wan'da durum berbat... Hala çadır alamayanlar var. Geceleri hava -15'e kadar düşüyor ve hala naylon branda altında kalan insanlar var. Devletin az da olsa verdiği çadırlar da pek bir işe yaramıyor. Biz burada daha çok varoş mahallelere gidiyoruz. Oralara yardım ulaşmıyor.

Devlet Wan'ı gözden çıkarmış anla-

✓ Burada devlet yok. Yardımlar çok yetersiz. Bize ancak, bizi anlayan insanlar yardım edebilir.

✓ Wan'da durum berbat... Geceleri hava -15'e kadar düşüyor ve hala naylon branda altında kalan insanlar var.

✓ Eskiden günde 10 tır gelirken, şimdi en fazla 2 ya da hiç gelmiyor. İnsanlar aç, sefil durumda ne diyebiliriz ki?

şılan. Belediye elinden geleni yapıyor ama yetersiz kalıyor.

2. deprem her açıdan yıkıcı bir depremdi. Bu depremi çok fazla yansıtmadılar. Bu yüzden de yardımlar azaldı. Eskiden günde 10 tır gelirken, şimdi en fazla 2 ya da hiç gelmiyor. İnsanlar aç, sefil durumda ne diyebiliriz ki? Gerçekten anlatılabilecek gibi değil.

Dışarıdan gelen gönüllü arkadaşlar da fark etti, biz de bir kez daha gördük, buradaki insanlar çok onurlu. Kimisi ihtiyacı olmasına rağmen ne Valiliğe ne belediyeye ne de yardım kurumlarına gidiyor. Hatta biz yardımları evlerine götürüyoruz ve hala diyorlar ki; "Bizden daha kötü durumda olan insanlar var, onlara götürün!"

Burada devlet yok. Yardımlar çok yetersiz. Bize ancak, bizi anlayan insanlar yardım edebilir.

- Sen üniversite öğrencisiydin Wan'da. Üniversitenin durumu nasıl? Okullar açılacak mı sence?

- Üniversite, depremden çok ağır hasar gördü. Kütüphane yıkılmış durumda. Ne olacağı belli değil aslında. Yapılan açıklamalarda okulların Şubat'ta açılacağı söyleniyor. On binlerce öğrenciyi nerede barındıracaklar ki? Konteynırlardan bahsediyorlar ama bu kadar insan Wan'da nerede barınacak? Şubat'ta okulların açılması çok zor görünüyor.

"İşin vahametinin henüz farkında değiliz!"

Özgür Gelecek: Yardım gönüllüsü olarak çalışmalara katılıyorsunuz. Nelerle

Nakit Transferi Bilgileri, Gelir Getirici Proje Bilgileri, Sosyal Yardım Bilgileri, Sağlık Müstahaklık Bilgileri, 2022 Maaşı Bilgileri...

Ankara: TOKİ evlerine yerleştirilen depremzedeler, burada yokluk içinde yaşıyor. Kentten ve insanlardan tecrit edilmiş bir bölgede kurulu olan TOKİ evlerinin bulunduğu yerde bir market dahi yok.

İstanbul: İstanbul Büyükşehir Belediyesi Çiroz Özürlüler Kampı'na yerleştirilen depremzedelere esir muamelesi yapılıyor. Depremzedeler kamptan özel olarak "izin almadan"

karşılaşıyorsunuz?

Sevim Erdem: İstanbul'dan buraya geldim. Buranın dışında yaşayan insanlar televizyondan ne kadar verilirse, o kadar görebiliyor ve düşünüyorlar. Depremden sonra her şey halloldu görüntüsü veriliyor. Ama geldik gördük ki hiçbir şey halledilmemiş. Devlet 45 bin çadır verdik diyor ama çadırlar verilmiyor. Valilikte çadır var ama dağıtılmıyor.

İlk günlerde buraya gönderilen sözde "yardım" paketlerinden Türk bayrağı, Atatürk posteri, Atatürk'ün gençliğe hitabesi, taş, sopa, sapan çıktı.

Burada KESK'in yardım gönüllülerinin bir araya getirdiği çadırda; en yardıma muhtaç kişilere, en yoksullara yönelik çalışmalar yapıyoruz. Düşünün, depremin üzerinden aylar geçti. Ama hala naylon çadır altında yaşayan insanlar var. Hırsızlık ciddi derecede arttı ve polis bu konuda parmağını bile kıpırdatmıyor. Hırsızlık olaylarına karşı geceleri çadırlardan ateş açılıyor.

Geçtiğimiz günlerde Valilik'teki yardımların toplandığı depo yandı, biliyorsunuz. Valilikte çalışan arkadaşlarımız var. Onlardan öğrendiğimiz kadarıyla deponun içi boşaltılmış. Yardımlar nereye götürülmüş, bilinmiyor, ama boşaltıldıktan sonra depo yakılmış.

Kadınların ilk söylediği şey, barınma... Hemen ardından çocuklarla ilgili sıkıntılardan bahsediyorlar. Aslında bu deprem kadınlar için çok ağır olacak ama daha işin vahametinin farkında değiliz.

çıkamadığı gibi, kampa Valilik'ten izin alınmadan girilemiyor! Konuyu gündeme getiren Radikal gazetesi yazarı Ezgi Başaran'ın dediği gibi; **"Sırf kımlı pembe-mavi kutu evlere yerleştirdiniz diye, sırf daha az üşüyecekler diye bir grup afetzedenin sahibi olamazsınız!"**

Göç edenler pişman ettiriliyor

H. Merkezi: Wan'da depremin ardından çaresizlikten kaynaklı başka bölgelere göç eden depremzedeler, gittikleri yerlerde göç ettiklerine pişman edecek uygulamalara maruz kalıyor ve mağdur ediliyorlar.

Gittikleri yerlerde devlet kurumlarının kendilerine sırt dönmesi ile karşılaşan depremzedelere yardımı yine halk, evlerini açarak yapıyor. Ancak depremzedelerin gittikleri yerlerde devlet kurumlarında yaşadığı olaylar, devletin Wanlılara adeta "ölseydiniz" demeye çalıştığını gösteriyor.

Bodrum: Bodrum Kaymakamlığı Wan'dan göç eden depremzedelere yardım etmek için devlet dairelerinden alınacak 23 belgenin getirilmesini şart koştu. Bir paket makarna yardımı alabilmek için dahi depremzedelerden istenen belgeler şöyle: Nüfus Aile Kayıt Örneği, Adres Bilgileri, İşkur Kaydı, İşsizlik Sigortası Ödeneği, Kısa Çalışma Ödeneği, İş Kaybı Tazminatı, Evde Bakım Aylığı, Ayni-Nakdi Yardım, Muhtaç Aylığı, Kuru Gıda Yardımı, Vergi Mükellefiyeti, Araç Sahipliği, Gayrimenkul Sahipliği, Şartlı